

Dã Miêu Tuần Dưỡng Pháp

Contents

Dã Miêu Tuần Dưỡng Pháp	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	28
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	35
23. Chương 23	36
24. Chương 24	38
25. Chương 25	39
26. Chương 26	40
27. Chương 27	42
28. Chương 28	43
29. Chương 29	44
30. Chương 30	45
31. Chương 31	46
32. Chương 32	47
33. Chương 33	49
34. Chương 34	50
35. Chương 35	52
36. Chương 36	54
37. Chương 37	56
38. Chương 38	57
39. Chương 39	59
40. Chương 40	61
41. Chương 41	63

42. Chương 42	64
43. Chương 43	65
44. Chương 44	67
45. Chương 45	69
46. Chương 46	71
47. Chương 47	72

Dã Miêu Tuần Dương Pháp

Giới thiệu

Thể loại : Đàm mỹ, hiện đại đô thị, nhất công nhất thụ, tiểu mào hoang VS bạo lực nữ vương công, HE. Hệ Liệt : bar N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-mieu-tuan-duong-phap>

1. Chương 1

Phỉ Ngâm Mặc lần đầu tiên nhìn thấy Quý Lạc là ở sở cảnh sát.

Khi đó ngồi cùng Quý Lạc là một vị quý công tử vốn có chút danh tiếng trong thương giới.

Bộ dạng lớn lên nhìn không tồi, chính là mí mắt phù thùng, khóe miệng hơi hợt, vừa nhìn liền hay do miệt mài quá nhiều. Người kia suy yếu tựa ở trên ghế, ngũ khí oán hận: “Ta muốn cáo hản, ta muốn cáo hản!”

“Còn có khí lực nói chuyện? Thể lực không tệ nha!” Ở bên cạnh, Quý Lạc với mái tóc vàng, cười nhạo một tiếng, lộ đầy răng nanh nhỏ. Mặc trên người kiện áo mỏng màu đen, che không được ít nhiều cảnh xuân lộ ra. Dây xích dài mảnh sáng lên trên sắc da nhưng thật ra đem thắt lưng nằm dẻo của cậu đè nén bất kham gấp lại, sinh ra vài phần khiêu khích cùng với ý tứ hàm xúc mê hoặc.

“Người, người!” Thấy Quý Lạc dáng dấp cợt nhả, người nọ càng tức giận đến xanh mặt, nghiêng đầu sang chỗ khác, thanh âm khàn khàn hướng Phỉ Ngâm Mặc rít gào nói: “Ta phải kiện đồ đệ tiện này! Kiện hản tội thương tổn người khác! Mày ***! Cho người ta bỏ tù hản mười năm, hai mươi năm!”

“Kiện a, kiện đi! Lão tử còn muốn kiện người cường gian người chưa thành niên! Tính cách tàn bạo! So xem ai bị tù lâu hơn!” Quý Lạc cũng không cam chịu yếu thế, ưỡn ngực, hung hăng trừng mắt lại. Một bên vừa nói vừa dùng lực đập mạnh xuống bàn, khiến đối phương bên tai ba ba rung động. Thật sự làm cho sắc mặt người kia từ xanh xám chuyển sang trắng bệch, ngay cả một hơi thiếu nữa cũng thở không nổi.

“Người theo ta đợi đó, xem ta có chinh được người”

“Chờ, đương nhiên sẽ chờ, tưởng lão tử sợ người a!”

.

“Được rồi!” Phỉ Ngâm Mặc nhin không được lên tiếng.

Một phát bắt lấy cổ tay của thiếu niên tóc vàng, lực đạo có chút hơi mạnh. Bị điều đến cái chỗ quỷ quái này, tâm tình của hản vốn đã rất không vui vẻ gì. Bây giờ còn phải xen vào mấy chuyện nam kỹ!

“Đau nhức, đau nhức, đau a.” Quý Lạc xinh đẹp đường hoàng lập tức nhăn mặt, lông mày duyên dáng cũng vặn thành một khối, vừa rồi thanh âm kiều ngạo khiêu chiến bỗng biến thành tiếng kêu rên : “ Ai yêu, buông, buông ra đại ca Sắp đứt cánh tay ta rồi, ta là người tốt mà ca. ”

Tiểu tử này ! Rõ ràng là âm thanh cầu xin tha thứ thế nào lại bị hản làm cho giống như tiếng rên rĩ loạn thất bát tao trên giường!

“Thành thật chút !” Phỉ Ngâm Mặc lạnh nhạt hừ một tiếng, buông tay ra.

Vừa mới buông lỏng, nguyên bản còn đang cầu xin, Quý Lạc lập tức kiêu ngạo ương ngạnh đứng dậy, một chân giẫm lên trên bàn làm việc trước mặt Phỉ Ngâm Mặc, chiếc quần da màu đen bó sát người được chiếu sáng làm nổi bật lên đường cong dị thường trôi chảy của cẳng chân nhỏ.

“Người con mẹ nó cũng dám vịn cánh tay lão tử” Quý Lạc chửi ầm lên.

Phỉ Ngâm Mặc hơi hất cằm, nheo lại đôi mắt hẹp dài, lông cánh còn mọc chưa đủ hết, tiểu gia khỏa cả gan ở trước mặt hắn làm càn!

Lần này, Quý Lạc mới triệt để nhìn kỹ dung mạo tên cảnh sát trước mắt, kết quả là hung hăng khế ngẩn ra, này quả thực là loại có thể khiến kẻ khác ngây người. Cứ thế nửa đoạn sau nói với Phỉ Ngâm Mặc, Quý Lạc tầm mắt hạ xuống, thanh âm càng lúc càng nhỏ hơn, cuối cùng là hoàn toàn nghe không rõ, còn ngoan ngoãn đem chân thu về.

Khuôn mặt trái ngược, lại khả nghi đỏ lên, đôi mắt mèo tròn to, trong suốt sáng lấp lánh.

Nam nhân mặc thứ đồng phục cảnh sát tràn đầy cấm dục. Bả vai rộng lớn, bộ chế phục màu đen kia càng làm tôn thêm thân thể cường tráng, khí thế phi phàm. Dưới vành nón, lông mày cao mà đen sẫm, là thuộc kiểu nữ vương cao ngạo lại sắc bén.

Đôi mắt hẹp dài thâm thúy, đường cong từ khóe mắt đặc biệt rõ nét và hoàn mỹ, con ngươi đen tuyền, lộ vẻ băng lãnh như làn gió núi dưới ánh trăng. Trán cùng quai hàm tạo nên đường cong xinh đẹp ưu tú, sống mũi thẳng, sắc môi nhàn nhạt, hình dáng lại gợi cảm tới cực điểm.

Khuôn mặt lạnh lùng, cao ngạo nhưng lại phẳng phất chút hoa đào giữa thiên sơn mộ tuyết.

Yêu nghiệt phi thường !

Khiến cho kẻ khác mê thích hận không thể quỳ gối bên chân hắn cúng bái

2. Chương 2

“Tên này Đem làm cảnh sát thật sự đáng tiếc a. Nếu tới Noble, cho dù là đêm trước vương Lộ Thiên Hào cùng Nhậm gia danh tiếng trở về hợp lại cũng nhất định không qua được hắn.”

Quý Lạc thì thào nói nhỏ, cơ khát không ngừng nhìn chòng chọc vào nam nhân trước mặt, bất giác nuốt nuốt nước bọt.

Kháo! Cái tên tiểu gay chết tiết này cứ nhiên dám thị gian hắn!

Nếu không phải trên người là bộ cảnh phục đáng ghét, hắn lại không đem súng bắn rớt tiểu đệ đệ của tên gia khỏa mới là lạ! Chán sống !

Phỉ Ngâm Mặc ngữ khí không tốt :” Tên!”

Hắn chỉ thích nổ súng giết người kiêm phá bom.

Lão nhân lại mang hắn đến chỗ này để trông đồn cảnh sát, cho hai tên gay làm ghi chép, rõ ràng là cố ý muốn dẫn vật hắn! Không phải lần trước chỉ làm nổ một tòa nhà nhỏ thôi sao? Đáng để tức giận? Hừ, keo kiệt!

Trước bàn nọ hai người nao nao, thần sắc có chút nghi hoặc, không rõ là Phỉ Ngâm Mặc đang hỏi ai.

“Người!” Phỉ Ngâm Mặc xoa nhẹ huyệt thái dương, vươn tay chỉ, điểm điểm cái kia thoạt nhìn rất bảnh bao.

“Ta là KINO, ngư lang số 1 của Noble a! Số điện thoại di động là XXXXX. Nếu như cảnh quan người đến, ta có thể giảm cho người tám phần~”

Quý Lạc thấy Phỉ Ngâm Mặc chỉ hắn, con mắt “bá” cái sáng ngời, thanh âm đều hưng phấn mà cất cao. Sau khi hoàn tất giới thiệu, còn mô phỏng theo kiểu thiếu niên Nhật Bản làm vài dáng pose hình, định đem danh thiếp nhét vào trong túi áo cảnh phục của Phỉ Ngâm Mặc.

Phỉ Ngâm Mặc nhất thời có loại dục vọng muốn xách cổ áo tên nhóc này ném ra ngoài, nơi này là đồn cảnh sát, không phải quán ăn đêm!

“Ta hỏi chính là tên thật, tên trong chứng minh nhân dân. Còn có tuổi, nghề nghiệp.” Phỉ Ngâm Mặc ngữ khí băng lãnh.

“Quý. . . . Quý Lạc, 17 tuổi, nam tiếp viên ở Noble.” Thiếu niên mắt mèo có điểm thành thật.

“17? Ha ha, tháng trước người nói sắp qua sinh nhật tuổi mười chín, còn khiến ta tặng một chiếc Lamborghini màu vàng cho người. Hiện tại thành 17 rồi sao? ” Người nọ lập tức nghi vấn.

“Không cần phải nói chen vào!” Phỉ Ngâm Mặc không vui nói.

“Người là cái thá gì! Dám đối với ta nói như vậy!” Đối phương tức giận không ngớt, vô cùng khinh thường liếc mắt quan sát Phỉ Ngâm Mặc. Trong mắt liền hiện lên một tia kinh diễm, ngăn người, rồi mới hừ nhẹ nói: “Trương sở trường thân thể vẫn tốt chứ? Thay ta nói với hắn vài tiếng, lúc rảnh rỗi ta mời hắn uống trà!”

“Cái tên mập ấy tính cái rắm!” Phỉ Ngâm Mặc khinh bỉ khẽ động khóe miệng, mắng một câu.

Đừng tưởng rằng đem cái lão Trương béo đó ra đây là có thể dồn ép được hắn! Mất hứng, hắn mà đem căn nhà của con lão Trương cùng tình nhân nổ rớt, bảo đảm làm cho bọn họ muốn khóc cũng không khóc được.

“Người, người. . . .” Khuôn mặt đối phương nhanh chóng đỏ lên.

“Vừa mới nói mại *** chính là ai?” Tính tình của hắn vốn không có gì xấu hảo.

Nếu đối phương tự mình nguyện ý liều lĩnh hướng họng súng lên trên, vậy cũng trách không được hắn. Phỉ Ngâm Mặc dứt khoát quăng cây bút xuống mặt bàn, đem chân đặt trên đó, quyết định dùng phương pháp của hắn để giải quyết chuyện này. Hứa lão đầu cũng biết, vừa ghé vào lỗ tai hắn lại nói lảm nhảm.

Bất quá quản hắn cái con khỉ, chẳng phải tại lão nhân bắt hắn đến cái nơi quỷ quái này đi.

“Hắn, hắn mại ***!” Đối phương như cảm nhận được Phỉ Ngâm Mặc không có hảo ý, ngữ khí có phần lắp bắp.

Đáng tiếc, giác ngộ thấu thì đã quá muộn. Phỉ Ngâm Mặc hí hí đôi mắt hẹp dài, lạnh lùng cười, vuốt ve tay cầm khẩu súng lục cảnh dụng loại 9mm. Đen nhánh, sáng bóng; súng ngắn đối với nam nhân mà nói, luôn luôn có loại mị lực vô pháp chống cự.

Mà Quý Lạc ở một bên nhìn súng, đôi mắt màu hổ phách bên trong lộ ra thần sắc hưng phấn, hai chân không tự nhiên đan chéo cùng một chỗ. Phỉ Ngâm Mặc liếc mắt, giữa hai chân thiếu niên cư nhiên lại nổi lên một túp lều nhỏ. Chỉ là khẩu súng thôi mà độ mẫn cảm đã đến loại trình độ này? !

3. Chương 3

“Đó chính là hắn mại ***, còn người chơi đi, àn? “

“Không, không phải. . . .” Đối phương vội vã trốn tránh, con mắt liếc đến khẩu súng trong tay Phỉ Ngâm Mặc, lại khẩn trương đứng dậy, “Ta, ta là trong lúc đi qua vô tình nhìn thấy! “

“Đúng a ! Người thượng lão tử bao nhiêu lần, toàn thân trên dưới đều ‘xem’ được rất rõ ràng nha!”

“Ta với người một chút quan hệ cũng không có! Người đừng có hồ ngôn loạn ngữ. . . . “

“Câm miệng !” Cảm nhận thật rõ súng lục phát ra một tiếng “lộc lộc”, chốt an toàn bị Phỉ Ngâm Mặc kéo giật lại.

Phỉ Ngâm Mặc vuốt ve ánh sáng nổi bật của thân súng, chậm rãi nói “Người bảo thấy hắn bán mình, hắn nói người phiêu hắn. Xem ra, chỉ có mời pháp y làm giám định dịch mới có thể biết rõ chân tướng thôi”.

“Giám định dịch?” Người nọ hoảng hốt, “Ta, ta hủy bỏ tố cáo hắn, hủy bỏ!” Nói xong liền giãy dụa suy nghĩ muốn ly khai.

“Người cho rằng sở cảnh sát là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi ? ” Phỉ Ngâm Mặc khê động khóe miệng, cười lạnh nói “Không thể dễ dàng như vậy a.”

“Người, người không thể làm thế! Cái này không phù hợp với trình tự tư pháp!” Người kia thanh âm có chút run.

“Trình tự là do ta định đoạt !” Phỉ Ngâm Mặc bộ dạng lười nhác cũng chẳng cần cùng hần nói lời vô ích, cánh tay vung lên, đem khẩu súng chuyên dụng trực tiếp để tại huyết thái dương của đối phương, mang hần kéo tới khoa giám định của đồn cảnh sát.

Có người ở một bên huyết sát.

Phỉ Ngâm Mặc quay lại, chỉ thấy cái tên thiếu niên được gọi là Quý Lạc kia đang liếm liếm mấy chiếc răng nanh, đối hần cười đặc biệt câu dẫn.

“Theo ta!” Phỉ Ngâm Mặc ném lại câu này.

Mắt mèo niên thiếu lập tức vui vẻ mà “Ngao” một tiếng, con mắt rực sáng, hưng phấn dị thường đi theo.

Phỉ Ngâm Mặc tóm lấy cổ áo, một cước đá vào hông Quý Lạc, đưa hần đạp vào khoa giám định.

Đi vào phòng, nhiệt độ giống như chợt hạ thấp xuống mười độ, lạnh lẽo không gì sánh được. Trên kệ giám định sắp xếp đầy những máy móc tinh vi cùng với những đồ đựng dụng cụ thủy tinh các loại, bên dưới đèn chân không lạnh giá, có thứ cảm giác đông lạnh âm trầm.

Ở giữa là một bàn giải phẫu dài đến hai thước, lam sắc trong suốt lộ ra .

Trước kia dùng giải phẫu thi thể đã được hiến tặng, bất quá chất lỏng bên trong rãnh huyết còn chưa hoàn toàn tháo hết, màu máu đỏ tươi, âm lãnh hiện rõ, sáng bóng quỷ dị.

Người nọ lao đảo vài bước, thoáng cái đứng không vững rồi ngã nhào ra đất.

Chờ hần vội vàng hấp tấp, dùng cả tay chân chuẩn bị ngồi dậy, lại đụng trúng tiêu bản xung quanh, các bộ phận con người ngâm đầy trong mấy lọ dung dịch Formalin lay động không ngớt, trắng bệch xấu xí, có vẻ dữ tợn vạn phần. Người nọ toàn thân xụi lơ, sắc mặt xanh mét, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

“Tôi tìm ta? ” Thanh âm mềm mại mà khàn khàn đột nhiên vang lên trong phòng, mang theo chút tà khí.

“Nói nhảm!” Phỉ Ngâm Mặc hừ một tiếng.

Lan Hiên cười khê, theo Phỉ Ngâm Mặc ra phía sau đi tới bàn giám định bên cạnh, trên người là áo bào trắng pháp y còn loang lổ vết máu.

Sự sạch sẽ gọn gàng của áo blouse trắng vốn là thần thánh, thanh khiết. Nhưng đem nó phủ lên người Lan Hiên lại chỉ khiến người ta cảm thấy tà ác, biến hóa kỳ lạ, như ác ma cắn nuốt linh hồn.

“Đây là đưa cho ta?”

Hần dùng mũi chân đá đá tên quý công tử thương giới đang co quắp trên mặt đất. Đôi mắt dài tinh tế nhướn lên, sắc ngọc lưu ly trong con ngươi hiện lên một tia thích thú.

Dưới khóe mắt trái của Lan Hiên, có một nốt ruồi giọt lệ, diêm dúa lẳng lơ lại thập phần kiêu diễm.

Lúc này, nhan sắc của nó tựa hồ càng trở nên sâu sắc, giống như ánh sáng mờ nhạt mà câu hồn của hoàng hôn mùa thu, phong tình vạn chủng.

“Đúng!” Phỉ Ngâm Mặc mỉm cười, đem súng cất vào bao đeo gần xương sườn.

“Không . . . không phải là giám định dịch sao?” Người nọ kinh hoảng kêu la đứng lên, thế nhưng chẳng ai thèm để ý đến hần.

“Không sai, tiểu lễ vật của ta à.” Lan Hiên hướng về Phỉ Ngâm Mặc cười nhẹ, ưu nhã cầm lấy dao giải phẫu, nhìn người nọ ánh mắt giống như ếch trên bàn giải phẫu.

4. Chương 4

Ly khai khoa giám định, chỉ còn Phỉ Ngâm Mặc cùng Quý Lạc đứng ở hành lang sở cảnh sát. Mặc dù ở đây trang bị cách âm không tồi nhưng chính là vẫn nghe được thanh âm người nọ kêu la thảm thiết, thê lương không gì sánh được, loáng thoáng xen lẫn tiếng cười tà ác của Lan Hiên.

Quý Lạc vẫn len lén nhìn trộm Phỉ Ngâm Mặc. Cuối cùng tại chỗ rẽ ở lối thoát hiểm, kéo kéo tay áo nam nhân.

“Có chuyện gì ?” Phỉ Ngâm Mặc nhú nhú mày, đem áo trong tay tên kia giật ra.

“Cái kia giám định dịch” Quý Lạc ngẩng đầu liếc nhìn nam nhân, nhãn thần kích động, có chút hưng phấn quá độ.

“Sao vậy, người cũng muốn đến chỗ Lan Hiên ?” Phỉ Ngâm Mặc khiêu mi. Tên gia hỏa này là biến thái hay không bình thường đây ?

“Ta nhớ người cho ta làm”. Quý Lạc chậm rãi nói ra, trực tiếp nhìn Phỉ Ngâm Mặc ngoắc ngoắc, còn vươn đầu lưỡi ửng đỏ khéo léo liếm liếm môi.

Phỉ Ngâm Mặc ngó ra một chút, nhất thời không kịp phản ứng.

Giám định dịch vốn chỉ là để hấn nghiêm trị cái tên công tử thương giới kia, tùy tiện bịa ra lý do mà thôi.

Quý Lạc ngược lại rất chủ động, lập tức chiếm lấy cơ hội. Thoáng cái đem Phỉ Ngâm Mặc áp đến chỗ rẽ trước cổng chính. Chất thép lạnh lẽo tại bậc thang trống trải nơi đại môn phát ra ‘đương’ một tiếng.

Thân thể thiếu niên mềm dẻo, tựa hồ làn da trơn nhẵn sáng bóng như nước của tiểu bạch dương.

Một chân đã nhào đến giữa thắt lưng Phỉ Ngâm Mặc, chân kia cùng với hai cánh tay vòng quanh cổ, treo mình trên người hấn, không ngừng dùng phần bụng mập mờ ma sát lấy hạ thể Phỉ Ngâm Mặc.

“Ta nào không biết ? Giám định dịch phải bắn ra mới có thể làm nga!”

Quý Lạc không có hảo ý cười. Mắt mèo mở to lóe lên, như là dùng nhãn tuyến phác thảo qua. Mê hoặc như sủng miêu bên cạnh nữ hoàng Ai cập. Đường cong rõ ràng nơi khoe mắt lộ ra đầy giảo hoạt mê hoặc, đặc biệt câu dẫn.

Này là tính làm gì đây? Đùa giỡn cảnh sát, hay là tập cảnh (đột kích cảnh sát)? !

“Xuống!” Phỉ Ngâm Mặc ra lệnh, nắm cổ Quý Lạc như nắm tiểu dã miêu mà kéo xuống, đưa cậu lồi ra khỏi mình.

Quý Lạc lại cố ý càn quấy, một chân vừa mới bị nam nhân ném xuống, một chân khác ngay lập tức như con rắn nhỏ linh hoạt bắt đầu quấn lấy, còn bày ra bộ dạng vô sỉ cười hì hì.

“Mau xuống.” Thanh âm băng lãnh hơn một phần.

“Cảnh quan, biểu cảm lạnh lùng của người thực mê người!”

Quý Lạc không có chút nào phát giác được nguy hiểm, cười đến rất là *** dâng. Phỉ Ngâm Mặc híp híp mắt, tiểu quỷ xinh đẹp kia lộ ra nét cười kiêu ngạo, mê hoặc.

Thế là, hấn quyết định thay đổi chủ ý.

“Đây là cái gì !” Quý Lạc đột nhiên cúi đầu kêu một tiếng, kinh ngạc nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy đỉnh tiểu đệ đệ của cậu là một thứ cứng rắn, đen sẫm gì đó.

Chính là súng của Phỉ Ngâm Mặc, chân chính súng lục cảnh dụng loại 9mm. Nếu như giật chốt, kéo cò, tiểu đệ đệ của cậu khả năng sẽ chẳng góc đầu dây nổi nữa.

Hiện tại mới phát hiện? Quá trì độn đi! Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười.

“Người tưởng ta giúp người thủ ***?”

Phỉ Ngâm Mặc hơi chớp mắt nhìn thiếu niên, trắng trợn vạch trần tâm tư của tên nhóc kia.

“Ngao, người đồng ý?” Quý Lạc reo hò một tiếng, đôi mắt xinh đẹp có chút kích động, cuối cùng bồi thêm câu “Cảnh quan, người bộ dạng này con mẹ nó thực câu nhân!”

“Câm miệng!” Phỉ Ngâm Mặc cầm súng, không đếm xỉa tới vỗ vỗ hai cái “Có làm không? Bất quá phải làm theo cách của ta.”

“Làm, làm!” Quý Lạc vội vã gật đầu, hai mắt sáng lên, vui vẻ chỉ thiếu nước đem đuôi vẫy vẫy.

5. Chương 5

“Cối!” Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh một tiếng, dùng đầu súng điểm điểm vào quần da màu đen của thiếu niên.

“Ở đây sao?” Quý Lạc hồ nghi nhìn thoáng qua bốn phía. Đây là chỗ góc cua của lối thoát hiểm, phía trên thông với hành lang, dưới là liên tiếp thang lầu, nếu có người đi qua, phải nói rất dễ bị bắt gặp. . . .

“Yên tâm, chỗ này gần phòng giám định của Lan Hiên. Người bình thường sẽ không tới đây.” Bởi vì sợ hãi bị cái tên ‘Lan biến thái’ kia kéo vào khoa giám định, thực hiện giải phẫu thực thể, rốt cuộc ra không nổi.

“Hắc hắc, kì thật bị chứng kiến cũng không sao cả, càng kích thích!” Trong bóng tối, con mắt Quý Lạc lóe sáng lạ thường, răng nanh nhỏ phát ra lưu quang.

Tên này đúng là tiểu tao hóa !

Phỉ Ngâm Mặc cười trong lòng mắng một câu.

Đối phương rất nhanh đem quần da cởi bỏ, lộ ra đôi chân dài nhỏ thẳng tắp, dáng vóc rất đẹp, hiện rõ ở thiếu niên độc nhất là sự ngây ngô sáng bóng. Quý Lạc dùng bắp đùi ma sát hạ thể Phỉ Ngâm Mặc, hẳn cảm nhận rất rõ được nam căn bên dưới thiếu niên đang từ từ cứng rắn, biến nhiệt.

“Nhanh, nhanh lên một chút! Cảnh quan!” Quý Lạc hướng vánh tai Phỉ Ngâm Mặc phả khí, giãy dựa lưng áo, thanh âm trên chọ cực kỳ dụ nhân. “Ta muốn! Nhanh lên một chút cho ta!”

Chỉ là, Phỉ Ngâm Mặc không hề để ý. Bởi vì hắn hoàn toàn không nghĩ sẽ dùng tay giúp tên kia.

Phỉ Ngâm Mặc cầm súng, lưỡi biếng lộ ra nét câu dẫn nơi khóe miệng. Đường cong thân súng trôi chảy men theo cần cổ mảnh mai của thiếu niên chậm rãi đi xuống, Quý Lạc cảm thấy có điểm ngứa ngứa, kết hấu nhẹ nhàng giật giật.

Súng lục xuôi dọc đường cong thân thể Quý Lạc chuyển động, nòng súng đen nhánh đi đến trước ngực hắn, mượn sự xa hoa của ánh trắng, có thể nhìn thấu hai điểm nhỏ nhỏ trước ngực Quý Lạc ngăn cách bởi lớp áo mỏng hắc sắc đang khê rung động, như là trong bóng tối dẫn dắt người ta phát ra thứ dục vọng chà đạp đóa hoa nhu nhược.

Phỉ Ngâm Mặc nhẹ nhàng cười, đem đầu súng mạnh mẽ ấn lên trên, hung bạo chà đạp hai tiểu điểm ấy. Điểm nhỏ đáng thương không ngừng bị đè ép, biến dạng, trở nên cứng rắn dưới họng súng, bị tàn phá thành một loại hình dáng cùng màu sắc đầy *** mỹ.

Quý Lạc lông mi dài run rẩy, mắt mèo thật to híp thành một cái đường cong, cổ họng phát ra thanh âm có chút đè nén khó chịu.

“Cảm giác sao rồi?” Phỉ Ngâm Mặc một bên hỏi, một bên gia tăng lực đạo trên tay thêm một phần. Cách tấm áo đen mỏng, loáng thoáng thấy nơi nào trước ngực thiếu niên mắt mèo đã dị thường sưng đỏ nhô lên, điểm lệ như sắp chảy ra nước.

Quý Lạc hơi thở gấp gáp, trên mặt lộ ra thần sắc vừa thống khổ lại khó nhịn.

Cuối cùng một ngụm cắn lên yết hầu Phỉ Ngâm Mặc, răng nanh giống như quỷ hút máu đồng dạng đâm vào cổ của hắn.

Phỉ Ngâm Mặc run nhẹ, trong đầu hiện lên một loại cảm giác khác thường.

“Con mẹ nó! Nhanh lên cho ta!” Quý Lạc rầm rĩ quát, rớt cuộc kìm nén không nổi, thô lỗ kéo tay Phỉ Ngâm Mặc qua hướng hậu huyệt mình lấp đầy. “Lão tử toàn thân dục hỏa đều bị người khơi lên! Lão tử muốn quyền giao quyền giao!”<1>

Loại ngữ khí mệnh lệnh này làm Phỉ Ngâm Mặc rất không thoải mái!

Phỉ Ngâm Mặc nhắm mắt, xem Quý Lạc vận vẹo như tiểu *** xà, một tay ôm lấy eo nhỏ mềm dẻo, một tay thuận theo hướng hần chỉ dẫn tìm kiếm cái mông đang vểnh lên, huyệt hậu nho nhỏ đã tự động phân bố ra một ít dịch thể.

Tiểu khỏa này quả thực là có ‘thiên phú’, Phỉ Ngâm Mặc hoài nghi có phải cậu chỉ dùng phía sau cũng đạt được cao trào.

Quý Lạc ngẩng đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn, yết hầu phát sinh thanh âm ô ô say mê, như mèo nhỏ bị người ta xoa xoa bụng.

Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh, tay dùng sức một cái.

“A!” Quý Lạc hét lên, sắc hổ phách trong đôi mắt đột nhiên sáng rõ, có chút dồn dập hít lấy không khí. Móng tay của cậu moi móc tiến vào bên trong lớp áo cảnh sát Phỉ Ngâm Mặc, nếu như hần cũng cởi ra y phục, phỏng chừng lúc này đã bị móng vuốt của thiếu niên cào đến bị thương.

<1> Quyền giao: Quyền ở đây QT dịch là nắm tay, nếu ko nhầm ta nghĩ nó là kiểu mà bạn công cho cả bàn tay vào chỗ đó bạn thụ ý ==

6. Chương 6

“Lạnh, lạnh quá. . . . Đây là cái gì?” Quý Lạc nỗ lực điều chỉnh tư thế, ánh mắt đã có phần mê man.

“Đoán xem.” Phỉ Ngâm Mặc hướng cậu cười, cười đến mức như băng tan ngày xuân.

Quý Lạc con mắt lập tức mở to, cùng lúc phía trước bởi vì vừa đột nhiên xuất hiện kinh ngạc mà tiểu đệ đệ mềm nhũn dưới kia lần nữa ngạnh lên.

“Người mẹ nó thực sự đúng yêu nghiệt! Ngao!” Thanh âm thiếu niên trở nên hứng khởi, càng thêm dùng sức cọ sát hạ thể Phỉ Ngâm Mặc, tiểu móng vuốt còn muốn tiến vào trong quần nam nhân.

“Nhớ cho rõ, hiện tại bị làm chính là người!” Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh, gia tăng biên độ động tác trên tay. Cái tên tiểu gay, còn muốn cười lên đầu hần chắc!

Thân súng đen thẫm sáng bóng mô phỏng theo động tác tình ái trừu sấp luật động, cấp tốc tại hậu huyệt Quý Lạc ra vào.

Mỗi một lần thật sâu thẳng tiến, Quý Lạc không chịu nổi nắm chặt thắt lưng lại rung động thêm một lần, có cỗ khoái cảm mãnh liệt từ phía sau đi qua sống lưng truyền tới xương cốt tứ chi.

“Quá sung sướng! Dùng sức! Dùng sức!”

Phủ lên trán thiếu niên là một lớp mồ hôi tinh tế, con mắt vui thích hí thành sợi chỉ. Cậu sắc mặt ửng hồng, thanh âm khàn khàn gào rít, thân thể ngây ngô trắng nõn không ngừng giãy dụa, liên tục tìm kiếm tư thế cơ thể kích thích nhất.

Phỉ Ngâm Mặc cầm trên tay súng lục cảnh dụng cũng đã thấm ướt đầy dịch thể trong suốt, thậm chí có chút dính vào tay hần.

Nguyên bản vốn là muốn thử giáo huấn tên tiểu tử này, không nghĩ tới đối phương ngược lại thích ứng cực kỳ. Bất quá, quả thực rất thú vị!

“Ngao, ta thực sự là yêu người chết mất, cảnh quan!”

Quý Lạc nhào đến cản cổ Phỉ Ngâm Mặc, đôi mắt màu hổ phách khép hờ, cực kỳ tình sắc mà liêu nhân, cậu nhiệt tình hôn lên đôi môi nam nhân, sau mới nói thêm: “Lần sau dùng ngăn thương a! Cái này quá ngắn. . . . Miễn cưỡng tính là đạt tiêu chuẩn!”

Hừ, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn mà còn kêu được phóng đăng như vậy! Lần sau cho người bom nguyên tử đi, thử xem có nhét vào được không.

Phỉ Ngâm Mặc vẻ mặt băng lãnh, bắt lấy cái cầm tinh xảo của Quý Lạc kéo ra, lấy mu bàn tay lau đi khí tức thiếu niên còn lưu lại trên môi hắn. Đồng thời một tay nắm lấy tiểu đệ đệ của đối phương, hung hăng sờ.

“A! Quý Lạc hét lên, thân thể mảnh mai kịch liệt run rẩy, hạ thể bắn ra một cỗ bạch trọc nóng rực, nặng nề xụi lơ trên người Phỉ Ngâm Mặc, hai tay vẫn còn vòng quanh cổ nam nhân, hỗn hển hít thở, giống như con lười nhỏ bé.

Phỉ Ngâm Mặc sắc mặt khó coi cúi đầu.

Mặc dù tay hắn đã căn bớt phần lớn dịch thể, thể nhưng chính là vẫn có chút ít văng đến dính vào cảnh phục.

“Liếm sạch sẽ!” Phỉ Ngâm Mặc ấn đầu thiếu niên xuống dưới.

Quý Lạc chớp mắt, vừa rồi còn chìm trong dư vị cao trào, thoáng cái xông tới Phỉ Ngâm Mặc nở nụ cười. Phải thừa nhận, cái tên tiểu gay này đúng là có kinh nghiệm. Dưới ánh trắng sáng màu bạc, khuôn mặt hòa quyện với đôi mắt mèo màu hổ phách, giao hoạt mê người giống như tiểu dã miêu, đích thực là thập phần xinh đẹp.

“Cảnh quan, người thật ghê gớm!” Thiếu niên tay chân nhanh nhẹn, lập tức giật xuống khóa kéo Phỉ Ngâm Mặc, say mê ngắm nhìn như muốn xé bỏ chiếc quần lót CK của hắn. Phỉ Ngâm Mặc nắm chặt tóc Quý Lạc, ngăn lại động tác của cậu. Hắn chỉ muốn tên nhóc kia liếm sạch sẽ bạch trọc dính trên cảnh phục.

“Đau, đau a ! Quý Lạc đỡ lấy đầu, hú lên quái dị, trong mắt tràn ngập ủy khuất nhìn Phỉ Ngâm Mặc.

“Nhìn cái gì mà nhìn, người bắt măn?” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng, từ trên liếc xuống cậu. Một bên đem khóa quần một lần kéo lên, một bên chỉ thứ lấm tẩm lưu lại ở chế phục của mình, “Mau đem cái đó của chính người dọn sạch”

Oa Oa ! Từ top 20 biến thành TOP 10 cái chim, chính là chúng thực sự đẹp trai mà.

Quả nhiên là môn tích chi trì, một phiên tử nhỏ nhỏ ta đây cũng có thể trở thành vĩ đại, quạt quạt ! ! !
Lần lượt chà đạp một chút XDD

7. Chương 7

“Nguyên lai là như vậy? Sao không nói sớm a!” Con mắt thiếu niên sáng lấp lánh, thản nhiên trên khuôn mặt xinh xắn lộ nét cười.

Vươn đầu lưỡi nhỏ khêu gợi, đem vết tích tình sắc từng chút cuộn vào trong môi. Dường như chưa thỏa mãn còn khe liếm liếm khóe miệng.

Phỉ Ngâm Mặc bất động thanh sắc quan sát nhất cử nhất động của cậu.

Hiện tại cái tên tiểu gay này đích xác là rối loạn đi, trước đây hắn đối với bạn giường đều phóng túng, cởi mở, có lẽ ném thử rất hứng thú đi. Tuy nhiên, hắn sẽ không tự mình thượng cậu.

Quý Lạc liếm lấy từng chút, đầu chuyển dần qua súng ngắn bên cạnh, sau đó ngược đôi mắt mèo nhìn lên không nói gì ý muốn hỏi ý kiến hắn.

Phỉ Ngâm Mặc gật đầu.

Thiếu niên hiểu rõ khe cười, đem những chất lỏng trên thân súng kia liếm sạch. Cả khoảng thời gian không nói lời nào, lấu lỉnh như con mèo nhỏ.

Thế nên, khi Quý Lạc liếm sang ngón tay mình, Phỉ Ngâm Mặc cũng không ý thức được.

Nhưng, đôi phương nháy mắt quang mang càng ngày càng sáng. Nguyên bản chỉ là dùng đầu lưỡi cuốn lấy tay hắn, hoặc liếm quanh đốt xương, cuối cùng đã thẳng thắn đem cả ngón tay đều nuốt xuống phía dưới, bắt chước theo động tác khẩu giao, không ngừng liếm láp, cắn mút. Một bên hút vào, một bên ngẩng lên khuôn mặt diễm lệ, dùng ánh mắt tràn đầy *** câu dẫn hắn.

Thân thể có rất nhiều vùng nhạy cảm. Phỉ Ngâm Mặc hiện tại mới phát hiện, nguyên đến chính ngón tay mình cũng thập phần mẫn cảm. Một cổ dòng điện rất nhỏ từ đầu ngón tay lan truyền khắp toàn thân hắn. Phỉ Ngâm Mặc hít hít mắt.

“Cảnh quan, kỹ thuật của ta rất tốt, có thể miễn phí cho người ngoạn thử a!” Mỹ thiếu niên nghiêng đầu, chớp mắt trêu chọc hắn, ha ha cười.

Phỉ Ngâm Mặc không nói lời nào, chỉ ngoắc ngoắc ngón tay.

Mắt mèo thiếu niên nịnh nọt đến gần hắn.

Phỉ Ngâm Mặc giơ chân, một cước đạp vào bả vai Quý Lạc, đá cậu ra cách đó không xa.

Quý Lạc đặt mông ngồi dưới đất, trợn mắt há mồm nhìn nam nhân, sau đó con mắt ‘vụt’ cái sáng ngời, kinh hãi hét to: “Ngao, con mẹ nó, người quá nữ vương! Oa Oa!”

Quý Lạc ôm chân nam nhân: “Cảnh quan đại nhân, mau đem số điện thoại của người nói cho ta biết a!”

Phỉ Ngâm Mặc không để ý tới, định xoay người bỏ đi, lại bị Quý Lạc hai tay tinh tế gắt gao ôm lấy cảng chân.

Hắn nhú mào, thuận miệng đọc cho thiếu niên một chuỗi chữ số.

Quý Lạc mừng rỡ như điên bấm bấm bàn phím, nhanh tay lưu vào trong máy.

Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh, nhắc chân liền đi, quay đầu lại trùng hợp thấy Lan Hiên từ phòng giám định đi ra.

Đôi phương đã thay một bộ áo pháp y, bạch sắc trường bào sạch sẽ, nổi bật lên dáng người cao ngất mà xinh đẹp. Trong tay đem theo túi nhựa lớn màu đen, hình như rất nặng. Túi kéo lê trên mặt đất đã vài mét, loang lổ vết máu rơi trên hành lang.

Lan Hiên cùng hắn tầm mắt gặp nhau giữa không trung.

“Lễ vật kia của người ta rất thích.” Lan Hiên đối Phỉ Ngâm Mặc gật đầu cười, rồi mới tiếp tục đem theo túi nhựa màu đen, ưu nhã bước về phía trước, chỉ để lại một đường máu dài uốn lượn.

Phỉ Ngâm Mặc mắt nhìn túi nhựa dáng vẻ hình người đó, nhún nhún vai, đem súng cất vào chỗ cũ, đi xuống thang lầu.

Kì thật, ta yêu nhất chính là BT Lan mỹ nhân, thực sự quá BT quá mị hoặc =///=

8. Chương 8

Phỉ Ngâm Mặc nhận được điện thoại của lão đầu.

Bảo hấn phối hợp cùng với An Ấp thăm dò biệt thự của Thương Thiếu Hoa. Hồ sơ màu đen trong kho cục an ninh của Thương Thiếu Hoa giống như là khối u nhỏ ác tính của một người, choàng bên ngoài chiếc áo khoác thương nhân, trên thực tế là buôn bán thuốc phiện, miệng lưỡi thương gia, cùng với một ít thất thất bát bát không lớn không nhỏ việc ác khác đi. Nếu không phải hắn gần đây động tác thật sự quá trốn, cùng một người trong hắc bang quy mô tầm trung phối hợp, liên tiếp buôn lậu ma túy. Bằng không cảnh cục sẽ không động đến hắn nhanh như thế.

Phỉ Ngâm Mặc hiện tại cùng An Ấp hợp tác.

Trước đây, hắn có từng cộng tác với hai người, một nam một nữ, thế nhưng đều không có kết cục tốt, nữ nhân ấy cuối cùng buồn bã rời khỏi cảnh cục, trước khi đi, nàng nói, Phỉ, thương tổn người cho ta so với địch nhân còn lớn hơn rất nhiều.

Mà cái nam nhân kia. . . .

Phỉ Ngâm Mặc lười biếng tựa vào ghế sofa.

An Ấp gõ gõ bàn phím, ngón tay linh hoạt giống như đàn đàn dương cầm. An Ấp là một thiên tài máy tính, am hiểu ngụy trang, tất cả những tin tức tình báo thu thập giai đoạn trước chủ yếu do hắn hoàn thành, rồi sau đó tác chiến hay đột kích thì thuộc phần Phỉ Ngâm Mặc.

“Trời ạ, đồ gia hỏa này”, An Ấp gõ vào ấn phím làm chúng phát ra thanh âm thanh thúy. Ánh sáng ngân sắc từ màn hình lớn hiện lên hình ảnh một trung niên nam tử. Tuy rằng hơi mập, nhưng nụ cười trên mặt lại khiến hắn mang vẻ hòa nhã dễ gần, “Tên này là kẻ nham hiểm, ăn thịt không nhả xương, Mặc, người xem!”

An Ấp ngồi trên chiếc ghế trơn nhẵn hình giọt nước, phủ trên người là một kiện bạch sắc hưu nhàn, tóc tai tán loạn như ổ gà, gặm lấy ngón tay nhỏ bé. Đó là phương thức hắn nhất quán tự hồi.

“Thích ngược đãi các thiếu nam thiếu nữ vị thành niên, trong vòng hai năm giết chết hai mươi ba, mười tám người mất tích.” Con người màu đen tinh khiết của An Ấp hiện lên một tia phản nộ, “Cặn bã, cái loại cặn bã!” Hắn lặp lại hai lần.

An Ấp cũng là đồng tính luyến ái, nhưng là người đồng tính duy nhất Phỉ Ngâm Mặc có thể dễ dàng tha thứ.

Hơn nữa, bọn họ ngày đầu tiên gặp mặt, tiểu tử này đã bỏ nhào vào lòng hắn, sờ mó mặt hắn, sợ hãi ca thán, “Mặc, mặt người sao lại lớn như thế? Con người người cư nhiên trưởng thành ra cái dạng này rồi?! . . . Đáng tiếc lòng ta đã có chủ, thế nên chỉ có thể nhìn đau buồn tha người, thực sự là bị kịch, bị kịch a.”

Khi đó, Phỉ Ngâm Mặc ‘phần thưởng’ cho An Ấp một quyền làm câu trả lời.

Bất quá đối phương sau đó xác thực không có dây dưa đến mình, nhất là phương diện tình cảm. Điểm này làm cho Phỉ Ngâm Mặc cảm thấy không tệ, hắn không thích kiểu người công tư chẳng phân biệt được.

Trên người An Ấp có loại tính chất đặc biệt kì quái.

Sao lại nói vậy, đại khái chính là loại, cho dù Phỉ Ngâm Mặc trong lúc tức giận đem hắn và quả bom uy lực rất mạnh buộc cùng một chỗ, ngay tại giây cuối cùng mà cắt đứt kíp nổ. Chỉ cần xem An Ấp bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống chân hắn khóc rống, run run cầu xin tha thứ, buông tha mạng nhỏ của hắn, như vậy là được. Ân.

“Hành động sao đây?” Phỉ Ngâm Mặc theo thông lệ hỏi. Hắn thi hành thứ biện pháp gọi là dùng bạo chế bạo, không có cái loại tinh thần trọng nghĩa khó tin của An Ấp ở đây.

“Ba ngày sau, Thương Thiếu Hoa sẽ tổ chức một party ở biệt thự cá nhân.” An Ấp cắn cắn ngón cái, thân thể có chút nghiêng về trước, “Ta sẽ ngụy trang thành MB vị thành niên, đến lúc đó nhân cơ hội trà trộn vào thư phòng của hắn, xem có hay không tư liệu gì khả nghi. Người phụ trách ở bên ngoài tiếp ứng.”

Phỉ Ngâm Mặc gật đầu.

An Ấp luôn giỏi về ngụy trang thành những tiểu nhân vật vùng biên giới. Việc quen dễ làm, hắn là không có vấn đề gì đi.

Bất quá, MB vị thành niên? Không biết vì sao tại thời điểm An Ấp nói lên câu này, trong đầu hắn nhảy mất hiện lên hình ảnh cái kia hừng khởi đứng dậy cùng đôi mắt mèo giảo hoạt của thiếu niên tóc vàng. . . . Mèo hoang nhỏ *** đang.

Biệt thự tư nhân của Thương Thiếu Hoa.

Phỉ Ngâm Mặc mặc áo vest đuôi tôm màu đen, cổ thắt chiếc nơ nhỏ, tay phải nâng đỡ một cái khay màu bạc sáng, bên trong là loại rượu đỏ thượng hạng, như chim én ưu nhã tại party xa hoa, phiến đá cẩm thạch nhập khẩu phản chiếu thân hình thon dài hoàn mỹ của hắn.

Tính cách Phỉ Ngâm Mặc căn bản không thích hợp với loại sự tình này.

Thế nhưng đêm nay hấn sắm vai phục vụ sinh, phụ trách ở bên ngoài tiếp ứng An Ấp.

“Đến đây, bồi rượu.” Một vị phu nhân mặc trang phục dạ hội có phần ngực khoét xuống ưu nhã hướng Phỉ Ngâm Mặc vẫy vẫy, khuyên tai kim cương lóng lánh rực rỡ dưới ánh đèn thủy tinh, tôn lên làn da trắng như tuyết của nữ nhân.

Phỉ Ngâm Mặc có điểm bực mình, từ trong ánh mắt đối phương có thể nhìn ra nàng muốn cái gì. Bất quá, để hoàn thành nhiệm vụ, hấn vẫn nhẫn nại dựa theo lễ nghi của nhân viên phục vụ, đem khay rượu tiến đến gần, “Xin mời.”

Vị phu nhân kia làm bộ tức giận câu dẫn ra đôi môi đỏ mọng, khiêu khích đối Phỉ Ngâm Mặc cười cười: “Đêm nay free?”

“Ta là Gay.” Phỉ Ngâm Mặc khê động khoe miệng, khom lưng định xoay người, thừa dịp đối phương nao núng mà kiểm cơ hội ly khai.

Tuy rằng Phỉ Ngâm Mặc luôn luôn không thích Gay, thế nhưng không thể không nói, đêm nay lấy cơ này dùng phi thường tốt. Cả đêm, hấn dùng cách này cự tuyệt không dưới hai mươi vị phu nhân, mà mặt khác với nam nhân, lại sử dụng lý do ngược lại để từ chối.

Phỉ Ngâm Mặc nheo nheo mắt, nhìn đồng hồ.

Trước đây bọn họ cũng từng nắm được nguyên tắc lộ trình hằng ngày của Thương Thiếu Hoa. Ba ngày trước, An Ấp giả trang thành một Money boy, đột nhập vào địa phận của hấn, thuận lợi được hấn nhìn trúng. Đêm nay, An Ấp đã ở trên lầu hơn một tiếng đồng hồ, dựa theo đúng kế hoạch, mười phút trước nên xuống gặp Phỉ Ngâm Mặc rồi.

Sẽ không xảy ra cái gì ngoài ý muốn đi.

“!” Đương một tiếng, đột ngột cắt đứt thanh âm nguyên bản mềm mại du dương của đàn vi-ô-lông.

Mọi người nhất thời chuyển lực chú ý đến những hoa văn lặp lại được chạm khắc mạ vàng xoay tròn trên thang lầu.

Chỉ thấy một thiếu niên thanh tú, chạt vạt từ bậc thang ‘rầm rầm’ lăn xuống. Tên xui xẻo ấy dụng trúng chiếc bàn đá cẩm thạch, theo quán tính lăn thêm vài vòng rồi mới ngừng. Sau đó như tiểu động vật mơ màng màng nằm ngửa trên mặt đất, chỉ thấy đôi con người hắc sắc tinh khiết có vẻ choáng váng mơ hồ nhìn lên trần nhà, ngơ không biết phương hướng.

An Ấp?!

Không nghĩ tới cái kẻ không may ấy sẽ là An Ấp. Lẽ nào thân phận bại lộ? ! Phỉ Ngâm Mặc lập tức quét nhanh tầm mắt, xem có hay không cái gì không đúng.

Cùng lúc đó, An Ấp nằm trên sàn nhà nỗ lực chống đỡ thân thể, muốn đứng dậy.

“Trốn a, sao vậy không chạy đi? Người cái vật nhỏ này chẳng phải có thể chạy sao?” Giọng điệu tiếng trung pha chút thanh âm của người nước ngoài theo tay vịn mạ vàng xoay tròn quanh cầu thang phía trên truyền đến, tiếng nói trầm thấp mà ưu nhã. Liền tiếp theo một thân ảnh cực kỳ áp bức xuất hiện nơi bậc thềm, tầng chót, từ trên cao nhìn xuống bao quát. Đánh ngã đầu óc choáng váng đáng thương của An Ấp.

Dung mạo người kia dần dần xuất hiện trong mắt mọi người.

Mái tóc màu bạc, đôi mắt ngọc bích.

Tuấn mỹ, lãnh khốc, thần bí. Phảng phất nét vương giả giống như vua của bầy sói, yêu dị mà hung ác tàn nhẫn, toàn thân toả ra một cỗ khí thế sắc bén không gì địch nổi.

9. Chương 9

“A, đó là Cách Lạp Tư!”

“Ai bảo Cách Lạp Tư? Nga, trời ạ, chẳng lẽ là người đó!”

“Ngân bạch ác ma – Cách Lạp Tư!” Trong đại sảnh đã có người kêu lên kinh ngạc. Như giọt nước sôi rơi xuống khối băng, lập tức dẫn phát ra từng trận tiếng động xôn xao.

Cách Lạp Tư, người thừa kế mafia I-ta-li-a thần bí nhất từ xưa tới nay.

Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lòng dạ thâm sâu, cũng không thường xuyên lộ diện. Hắn tại toàn bộ giới hắc đạo lưu truyền phổ biến biệt danh – Ngân bạch ác ma. Từng có đồn đại rằng, khi Cách Lạp Tư bắt đầu vuốt ve mái tóc ngắn màu bạc yêu dị của hắn, tức chứng tỏ người trước mặt đã mạo phạm hoặc có lẽ đã chọc giận hắn, sẽ bị chết rất khó coi, phi thường khó coi. . . .

Bất quá, An Ấp sao lại cùng cái tên gia hỏa này chung một chỗ? Phỉ Ngâm Mặc neho neho đôi mắt hẹp dài thâm thúy, khẽ nhún mày.

Chỉ thấy Cách Lạp Tư chậm rãi đi xuống cầu thang, ánh mắt vẫn vững vàng nhìn chăm chú vào An Ấp đang nằm ở sàn đá cẩm thạch. Đôi mắt ngọc bích giống như loại bảo thạch màu lục thần bí trên đời, mang theo chút tà khí biến hóa kì lạ, nhân thần phức tạp.

“Nói, Cách Lạp Tư. . . .” An Ấp suy yếu lộ ra bộ dạng tươi cười, có vài phần ý vị đau khổ.

Sau khi trải qua cải trang, hắn lúc trước tóc đuôi gà sạch sẽ, gọn gàng, không hề lồi thối, thế nhưng An Ấp ngược lại tình nguyện chính mình ở tại phòng máy tính bí mật bên dưới mười ba tầng của cảnh cục. . . . ít nhất Không cần cùng loại ngân lang vừa lãnh khốc vừa vô tình kia đối mặt giằng co.

“Hanh, cuối cùng nhớ được rồi sao? Không phải mới nãy còn nói không nhận ra ta?” Nam nhân cười lạnh nói.

“Nga, đó là. . . .” An Ấp khổ sở hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cười có chút miễn cưỡng.

Phỉ Ngâm Mặc hí hí mí mí, đôi mắt hẹp dài thâm thúy như ngày mùa thu lạnh lẽo nổi lên một cổ nòng đậm địch ý.

Bất đồng với những nữ nhân khác hoặc gay, khi Cách Lạp Tư trưng ra khuôn mặt tuần tú sẽ thét chói tai mà suýt ngất xỉu, ngược lại Phỉ Ngâm Mặc cho rằng ngoại hình của Cách Lạp Tư rất vô sỉ, phi thường vô sỉ !

Tựa như vương giả sư vương bị một người bình thường mạo phạm !

An Ấp cùng hắn hợp tác, ngay cả lão nhân khi rắn dạy cũng đều phải nể mặt hắn vài phần! Hiện tại vô duyên vô cớ bị người khác khi dễ đồng sự của mình, Phỉ Ngâm Mặc cảm thất khó chịu!

Ngay lúc đó, Cách Lạp Tư khom mình đi xuống đỡ lấy An Ấp.

Phỉ Ngâm Mặc ném chiếc khay đang cầm trong tay. Chất lỏng màu đỏ tràn ra hướng Cách Lạp Tư văng tới, vô số ly rượu trong suốt tại không trung tạo nên một đạo ánh sáng như mưa thủy tinh.

Sớm đã có chuẩn bị, đem An Ấp lập tức như cá chạch ở bên đối phương đoạt đi. Phỉ Ngâm Mặc nắm chặt cổ tay An Ấp, mang hắn xông ra ngoài, phòng khách bị bọn họ làm khiến cho một trận rối loạn, khách nhân lại trở thành vật cản tốt nhất.

” Người sao vậy lại chọc tới hắn?” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng hỏi.

“Nga, đang làm nhiệm vụ thì đụng phải hắn!” An Ấp mặt mũi bầm dập, tóc tai tán loạn, thần sắc có chút xấu hổ.

“Sẽ không lại cùng mục tiêu phát sinh tình cảm rồi rắc rối!” Phỉ Ngâm Mặc hừ nhẹ một tiếng.

Tại phương diện này, An Ấp đúng là trước đây đã từng mắc tội. Lần đó lão nhân phái mình hắn đến một tổ chức hắc bang nằm vùng, rút cuộc hắn với một nhân viên cấp cao trong bang nảy sinh cảm tình, đối phương vì An Ấp chính mình đem giao dịch đen của bang tiết lộ ra.

Nhưng sau chuyện đó, An Ấp không có cùng người nọ chung một chỗ, làm hấn tức giận đến mức treo giải thưởng năm trăm vạn đôla muốn có được An Ấp, hại Phỉ Ngâm Mặc cũng bị liên quan, chịu truy sát cả nửa tháng. Tuy rằng cuối cùng Phỉ Ngâm Mặc ăn miếng trả miếng, đem tổ chức của tên kia ngăn chặn rồi phá tan, trái lại, treo giải thưởng tám trăm vạn đôla muốn bắt sạch người của đối phương.

“Đó là do đại nãi Cách Lạp Tư đang dở! Ta không có dụ dỗ hấn!” An Ấp kích động thanh minh, “Ta, ta đối người kia là nghiêm túc, chỉ là chúng ta không hợp. Ta chưa từng bán đứng cảm tình.” Con người màu đen tinh khiết tại câu cuối thì mất đi nét long lanh vốn có.

“Ân, hanh”, Phỉ Ngâm Mặc kéo kéo khóe miệng, “Điện cao thế của tường viện bên kia đã bị ta ngừng lại! Hai bên phía trong đều không có điện.”

“A a, nếu như vượt lên trước hai phía đó?”

“Người sẽ biến thành con cá chình bị điện giật.”

10. Chương 10

Đột nhiên, trong đầu Phỉ Ngâm Mặc xẹt qua một loại cảm giác, cảm thấy trong không khí bỗng dưng có vài tia xao động.

Phỉ Ngâm Mặc đang chạy thì dừng lại, đôi mắt hẹp dài đen nhánh lẳng lẳng nhìn về đằng trước chỗ ngoặt của lối đi thông tường bao. . . . Nếu như nói phục kích, nơi đó sẽ là địa điểm tốt nhất.

An Ấp nghi hoặc nhìn qua Phỉ Ngâm Mặc, bất quá cũng không hỏi cái gì, liền ngừng lại theo.

Một giây, hai giây. . . .

Cuối cùng, một nam nhân cao lớn tuấn mỹ dị thường xuất hiện phía trước.

Cách.Lạp.Tư

“Hấn là ‘nhiệm vụ’ mới của người?” Cách Lạp Tư dáng vẻ biếng nhác rút ra cây xì gà, đưa lên mũi ngửi ngửi, một lời hai ý, ngữ khí châm chọc, “Bộ dạng không tồi.”

Rõ ràng, Cách Lạp Tư cho rằng An Ấp làm gián điệp hoặc nằm vùng.

Nghe Phỉ Ngâm Mặc là mục tiêu mới của An Ấp. . . . Hay là tình nhân mới.

Phỉ Ngâm Mặc nheo mắt, hơi nhướn mày, khóe miệng câu dẫn ra đường cong nhàn nhạt :” Người trông cũng được a, bất quá đem so sánh với ta, vẫn là kém lắm.”

Đôi mắt màu ngọc bích của Cách Lạp Tư hiện lên một tia hỏa khí.

Phỉ Ngâm Mặc nhếch miệng, nhãn thần lạnh lùng, không hề né tránh cái nhìn sắc bén của Cách Lạp Tư.

Dù cho đối phương có là người thừa kế thần bí nhất của tổ chức mafia I-ta-li-a, được xưng ngân bạch ác ma. Dựa vào thế lực gia tộc họ Phỉ, cũng chưa chắc không thể trêu vào.

Hai nam nhân phong thái bất phàm, băng lãnh quan sát, dò xét người kia.

Một người giống như loài lang màu bạc, đôi mắt xanh biếc cao ngạo lạnh lùng, một người như khi sương cái tuyết, lãnh liệt diễm mai. Cách Lạp Tư đồng tử màu ngọc xẹt qua một tia sáng ám muội, tĩnh mịch, trong lòng thầm đánh giá Phỉ Ngâm Mặc một lần, cuối cùng. . . .

“Ta chỉ muốn An Ấp. Điều kiện của người?” Cách Lạp Tư đi thẳng vào vấn đề, ngắn gọn hữu lực.

“Chứng cứ phạm tội của Thương Thiệu Hoa.” Phỉ Ngâm Mặc cũng đồng dạng thẳng thắn.

Hành động lần này triệt để bị An Ấp làm hỏng.

Nếu như Cách Lạp Tư đứng ở phía đối lập với bọn họ, vậy sau này thực sự ngay cả nhúng tay vào cũng không được.

Đem An Ấp giao cho đối phương, Phỉ Ngâm Mặc thật ra rất yên tâm, thứ nhất, hiện tại có Cách Lạp Tư ngăn chặn bọn họ. Bọn họ rất khó chạy đi, giao ra An Ấp, tình huống sẽ chuyển biến sâu sắc, thứ hai, để tiểu tử An Ấp ăn chút vị đắng cũng tốt, tránh cho thường xuyên cùng mục tiêu nảy sinh cái loại quan hệ loạn thất bát tao này.

“Deal!”

“Thành giao.”

“Mặc, ngươi là bạn ta sao! Tên gia hỏa này có chứng cố chấp a!” An Ấp nắm lấy tay áo Phỉ Ngâm Mặc nhảy dựng lên, đau khổ xoa đầu mình, “Hắn lần trước đem ta khóa ở trên giường tròn hai tuần, không cho phép ta xuống giường, còn nói muốn khoét xương đùi ta, A a a , trời ạ, ta muốn điên rồi. . . .”

“Quá khứ.” Phỉ Ngâm Mặc ra lệnh.

“Người bắt tài như vậy, Mặc, trái tim ta tan vỡ a, Mặc. . . .”

Phỉ Ngâm Mặc lười biếng không cần phí lời, nắm lấy cổ tay An Ấp một phát đẩy ra, An Ấp bị ném vào trong lòng Cách Lạp Tư.

“Mặc, ngươi bán bạn cầu vinh! Ta phải lấy bí mật trong máy tính của ngươi, ta sẽ đem cảnh ngươi làm tình ghi lại in thành đĩa cd, bán khắp nơi! Phát tán trên internet!”

“Tùy ngươi.” Hai chữ lạnh lùng cất lên.

“. . . .” An Ấp khóc lóc thảm thiết bày ra khuôn mặt tuyệt vọng.

“Cách Lạp Tư tiên sinh! Ngài không có sao chứ?” Thương Thiếu Hoa đuổi đến nơi, ôm lấy bụng bìa, thần sắc có chút bất an.

Hắn cố gắng dốc hết sức bình sinh mới mời được Cách Lạp Tư tiên sinh tham dự buổi tiệc, lại bị tên MB này quấy nhiễu chuyện tốt. Thương Thiếu Hoa liếc nhìn qua khuôn mặt An Ấp, trong mắt toát ra một tia ác độc.

“Hắn là người của ta.” Cách Lạp Tư ngữ khí lạnh lẽo, không chút khách khí, vươn tay phải. . . . tựa hồ muốn vuốt ve mái tóc màu bạc cao quý của mình.

Hiển nhiên, Thương Thiếu Hoa cũng nghe đến cái tin đồn kia, hai chân như nhũn ra, lập tức run giọng nói: “Đúng, đúng, ta là muốn tặng riêng hắn cho Cách Lạp Tư tiên sinh, thỉnh Cách Lạp Tư tiên sinh, xin vui lòng nhận cho, xin vui lòng nhận cho.”

Cách Lạp Tư nhìn Thương Thiếu Hoa, tự tiểu phi tiểu, lúc này mới chậm rãi đem tay phải thu trở lại.

“Vậy. . . . Người này xử lý sao đây?” Thương Thiếu Hoa ngẫm nghĩ một chút, nhìn về phía bạn của MB kia.

Ánh mắt vừa hướng đến Phỉ Ngâm Mặc, Thương Thiếu Hoa lập tức lấy làm kinh hãi. Trước mắt là nam nhân bị thủ hạ hắn kéolên, hoàn toàn không có phản kháng. Tuy rằng chỉ mặc trang phục thông thường của nhân viên phục vụ, nhưng khó nén hào quang rực rỡ tỏa ra ngoài.

Phảng phất dưới ánh trăng, thanh rượu, hơi lạnh cay độc.

Một đôi mắt hẹp dài thâm thúy làm người ta kinh diễm, yêu nghiệt phóng túng. Ngay cả loại như Thương Thiếu Hoa, vốn chỉ thích tiểu hài tử mười mấy tuổi, đều nhìn không được mà động tâm.

“Hắn? Giữ lại đi, nói không chừng có thể bán được giá tốt.” Cách Lạp Tư lên tiếng, đối Phỉ Ngâm Mặc nhún mày. Biểu thị hắn đã hoàn thành lời hứa, còn lại chứng cứ phạm tội phải dựa vào Phỉ Ngâm Mặc tự mình thu thập.

“Cũng tốt, cũng tốt.” Thương Thiếu Hoa cười híp mắt vắn vắn hai tay. Nếu Cách Lạp Tư nói như vậy, người kia hẳn là không vấn đề gì, “Bắt hắn nhốt xuống hầm cho ta!”

Phỉ Ngâm Mặc bị thủ hạ của Thương Thiếu Hoa đẩy tới hầm.

Đó là một căn hầm bỏ đi, bên trong đầy rẫy các loại rượu mùi vị đã lên men, mấy bức tường loang lổ, nhưng đích thực là một nơi rất tốt để giam giữ cùng với sử dụng tư hình, hẻo lánh mà bí mật. Quan trọng hơn là, ở đây còn có bốn, năm thiếu nam thiếu nữ, áo quần rách rưới, trên người đều có vết tích bị ngược đãi, tụ huyết bầm tím.

Hầm vừa bị mở, vài người như chim sợ cành cong, nhân thần đều là sợ hãi tới cực điểm. Phát hiện chỉ là Phỉ Ngâm Mặc bị giam vào, thủ vệ cũng không có chỉ thị nào khác, mới chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

“Các người là bạn giường của Thương Thiếu Hoa?” Phỉ Ngâm Mặc hỏi.

Cửa hầm duy nhất ở phía trên đã bị tấm ván gỗ khép lại. Thủ vệ không cần lo lắng bọn họ sẽ chạy ra, mà Phỉ Ngâm Mặc càng không cần lo lắng, lời hắn nói sẽ bị nghe trộm.

Mấy hài tử run rẩy nép vào một chỗ, một câu cũng không chịu nói.

Phỉ Ngâm Mặc nhú mày, có chút không hài lòng.

Hắn là đang nhăn nheo, bởi vốn không thích người khác vi phạm mệnh lệnh của hắn.

Không am hiểu giải thích, đồng thời có khuynh hướng bạo lực. Nhưng, mấy người này nhìn hắn, là một loại biểu tình vừa kinh hãi vừa sợ sệt.

Hắn tốt xấu gì cũng là thành viên của cục an ninh quốc gia. Cũng không phải tội phạm giết người a.

Phỉ Ngâm Mặc lại thử vài lần, vô luận hỏi sao thì bọn họ chính là không chịu mở miệng.

Hắn từ từ mất đi kiên trì, trực tiếp tiến tới chỗ bọn họ, suy nghĩ phải làm sao để cưỡng chế đem bọn họ về cảnh cục, cho bọn họ làm biên bản tố cáo Thương Thiếu Hoa, khiến hắn nhất định mang trọng tội.

Đúng lúc này, phía trên hầm truyền đến một vài động tĩnh.

“Uy uy, đừng có đấy! Lão tử tự đi được!” Thanh âm tuổi trẻ kiêu ngạo phát ra, nghe có điểm quen tai.

“Mẹ nó! Chẳng phải là theo khách nhân cút hết cùng nhau sao! Chính hắn thỏa mãn không được ta, còn không ta đây tìm người khác! Như thế còn không có đạo lý à! Chi bằng lúc trước đừng bao ta!”

Thanh âm thiếu niên càng ngày càng tức giận, “Kêu các người không cần đấy, không cần đấy! Ta chính là ngư lang No.1 Noble, nếu như lão tử rút một cộng lông, BOSS của ta nhất định sẽ sẽ không bỏ qua cho các người! Uy.Sao còn chưa thôi! A, cái gì, muốn lão tử câm miệng? !”

Đột nhiên nghĩ.

Cách Lạp Tư VS Phỉ Ngâm Mặc cường cường CP cũng rất dễ nảy sinh *ngượng ngùng che mặt*

Lần sau có cơ hội sẽ viết cường CP đi XDD

Vừa tràn đầy 2K *nhéo lỗ tai nhỏ của KINO* muốn tiền muốn tiền a

~~Nữ vương Phỉ, mắt đao lạnh lùng: Chỉ.Có.Ta.Mới.Có.Thể.Quyết.Định.

Ta:.T.T

11. Chương 11

Từ đầu đến cuối, đều chỉ nghe một mình tiếng thiếu niên kia huyền não ồn ào.

Tấm ván gỗ chỗ cửa hầm bị giật lên, đối phương tựa hồ coi như tốt tính chính mình mời thiếu niên đi vào.

“Cái kia. Thương lão bản có đúng hay không không muốn trả tiền?”. Thanh âm thiếu niên mềm mại có chút ngập ngừng, rõ ràng đã dụ đi vài phần, mang theo ý tứ lấy lòng, “Yên tâm, yên tâm, KINO ta là loại nào chứ, được bởi Thương lão bản là vinh hạnh của ta rồi! Ha hả ha hả, ta khả dĩ, khả dĩ. Không cần đi vào đó? Bên trong thoát nhìn rất tối a.”

Đáp lời hần là một cước nhanh gọn. Tiếp theo sau, ván gỗ nặng nề bị buông ra kêu ‘ba’ một tiếng.

Quý Lạc thất tha thất thểu té xuống vài bước, chờ đứng vững, liền lập tức chửi ầm lên nói : “Con mẹ nó! Dám đối đãi lão tử như vậy! Ta thao! Cho các ngươi sinh nhi tử không có hoa cúc !. . . .”

Sau khi mắng xong, mới thì thào nhỏ giọng :” Sao tối như vậy chứ.”

Phỉ Ngâm Mặc không chú ý một chút, kết quả Quý Lạc một cước giẫm lên đùi hần.

Hần còn chưa tức giận, Quý Lạc ngược lại như con mèo xù lông, lập tức hét ầm lên, “A, quỷ a!” rồi nhanh chóng nói: “Ta từ nhỏ sẽ không có phụ mẫu, phía dưới còn có mấy đệ đệ muội muội, toàn bộ dựa vào ta nuôi dưỡng. Nếu như ngài thực sự có oán khí, thì cũng xin tìm người khác a, nghìn vạn lần đừng tới tìm ta, ta van người, ta van người!”

Tiểu tử này, thực sự là không chỗ nào thành thực!

Dưới loại tình huống này, còn có thể không chút do dự nói sạo. Cuối tuần trước vừa mới cùng hần làm biên bản, nói mình độc thân, hiện tại sao thành phải làm ca ca tốt nuôi dưỡng gia đình rồi!

Phỉ Ngâm Mặc nhếch miệng.

Hần luôn luôn đối sinh tử người khác không mấy quan tâm, thế nhưng với tiểu mèo hoang vẫn có điểm ấn tượng. Hoàn toàn là bởi vì đó là lần duy nhất hần phụ trách làm biên bản, sau đó vì trường hợp của Thương Thiếu Hoa, bị lão nhân triệu hồi về cảnh cục.

“Có mấy đệ đệ muội muội?” Phỉ Ngâm Mặc Phỉ Ngâm Mặc như trước dựa sát vào tường, lạnh lùng hỏi.

“Ngũ, năm, phải ăn phải học, chi phí rất nhiều. . . .” Quý Lạc thanh âm lộ ra vẻ đáng thương, một lát sau, mới hồ nghi hỏi một câu: “Cảnh quan?”

Phỉ Ngâm Mặc cũng không cần đùa giỡn cùng cậu. Hừ một tiếng, trực tiếp thừa nhận thân phận.

“Oa, cảnh quan đại nhân, thật là người!” Quý Lạc ngữ khí kích động, trong bóng đêm hồ loạn mạc tác, muốn tìm được vị trí Phỉ Ngâm Mặc, “Cảnh quan đại nhân. . . . Người không chết a. . . .”

“Người chết thì có!” Phỉ Ngâm Mặc mắng, trong đầu hồi tưởng mọi chuyện.

Khi đó bị cái tên thiếu niên này cuốn lấy rất bức mình, chân cũng bị đối phương gắt gao ôm chặt, chạy cũng không thoát. Thế là cố ý mang số của tổ trưởng tổ phòng chống tệ nạn ném cho cậu, kết quả đối phương khi đó như nắm được bảo bối, lưu ngay số điện thoại.

“Hi hi, không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi.” Quý Lạc cười đến có điểm gian xảo, một đôi móng vuốt trong bóng đêm sờ loạn.

“Người đang sờ cái gì?! Phỉ Ngâm Mặc nặng nề vỗ.

“Đây không phải là không nhìn thấy sao?” Quý Lạc lúc này mới đem móng vuốt mò đến khóa quần Phỉ Ngâm Mặc kéo xuống. Thanh âm thế nhưng nghe không ra một tia áy náy, trái lại rất thỏa mãn cảm thán nói: “Cảnh quan, nơi này của người thực sự rất lớn!”

“Đi tìm chết!” Phỉ Ngâm Mặc đá cậu một cước, cũng không biết có trúng hay không.

Quý Lạc dường như giống con bạch tuộc nhỏ, ba chân bốn cẳng quần tới nam nhân bên cạnh, “Cảnh quan, cảnh quan, ta kỳ thực rất nhớ người, ừ!”

“Phải chứ? Ta thấy ngược lại người rất vui vẻ!” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng khê động khóe miệng, “Vừa là được người bao, vừa cùng khách nhân lăn qua lăn lại.”

“Ta phải tự nuôi sống chính mình mà?” Thiếu niên cười ‘hắc hắc’ hai tiếng, cũng không cảm thấy thẹn thùng, “Bất quá ta thực sự rất muốn cảnh quan người!”

“Cảnh quan đại nhân tên là gì? Ta chưa có biết~ “

“Phỉ Ngâm Mặc.” Thiếu niên dùng loại giọng này nói chuyện, thật sự làm hần nổi da gà. Hần vẫn ưa đối phương giống loại mèo hoang vừa kiêu ngạo mà hèn mọn này.

“Dâm ma? Ngao!” Quý Lạc thanh âm khôi phục trạng thái hưng phấn như trước, “Ta thích! Tên nghe rất có tài a!”

“Ân, hanh.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng lên tiếng. Hắn trái ngược nghĩ tên mình rất bình thường.

Tiểu tử kia tựa hồ đang nuốt nuốt nuốt bọt, chăm chú dựa sát vào vai hắn, ghé vào lỗ tai mê hoặc nói: “Cảnh quan ,chúng ta làm đi! Ở đây không nhìn thấy, cảm quan sẽ thêm nhạy cảm, càng kích thích, úc!”

“Đích xác không nhìn thấy.” Phỉ Ngâm Mặc chụp lấy tay Quý Lạc, dừng một chút, mới chậm rãi nhắc nhở, “Có điều ta nhớ kỹ lúc vào đây, bên góc kia còn có năm thiếu nam thiếu nữ.”

Quý Lạc sững sốt một chút, lát sau, e sợ thử nói: “Ách. . . . Ý của ngươi là. . . .Muốn chơi NP?”

Phỉ Ngâm Mặc một quyền đánh lên đầu cậu.

“Đau, đau a, thật là!” Lão tử chỉ muốn cùng một mình ngươi, sao có thể có nhiều ‘bóng đèn’ thế chứ.” Quý Lạc ôm đầu khiển trách.

“Muốn hẹn thì cũng không phải ở cái nơi quỷ quái này! Chờ ra ngoài tính sau.” Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh.

Quý Lạc hưng phấn ‘ngao’ một tiếng, con mắt sáng lên ngay cả trong bóng tối cũng nhìn được: “Ra ngoài rồi sẽ hẹn với ta?! Oa oa, ngươi biết cách ra sao?”

“Chuyện nhỏ.”

“Ngươi thật sự rất xuất sắc! Cảnh quan, ta nghĩ ta ngưỡng mộ ngươi hơn rồi a!” Quý Lạc hoan hô một tiếng.

“Ngươi thuyết phục mấy tiểu hài tử bên kia, đợi tí nữa đem họ cùng ra ngoài.” Không có họ làm nhân chứng, công sức của hắn và An Ấp trong khoảng thời gian này sẽ uổng phí hết.

“Vì cái gì phải làm như thế?” Quý Lạc có điểm không cam lòng, nhỏ giọng nói thầm: “Sẽ không phải vì ngươi coi trọng một người trong số họ đi.”

“Nhanh lên.” Phỉ Ngâm Mặc một cước đá vào hông cậu.

“Biết rồi!” Quý Lạc cắn môi, thanh âm cắn giận bất bình. Ở trên mặt Phỉ Ngâm Mặc hôn một cái, vội vã chạy mất,so với thỏ còn nhanh hơn.

<1> : Chỗ nì QT dịch là ‘thí thí’ nhưng ta để ‘hoa cúc’ cho nó hay a :”>

<2> Hồ loạn mạc tác : Tùy tiện sờ soạng.

12. Chương 12

“Cảnh quan” Quý Lạc nói ra hai chữ này đặc biệt vô cùng thân thiết, vẻ mặt mờ ám, “Ta đem bọn họ theo cũng được! Bọn họ nói đồng ý theo ta chạy trốn, toàn bộ đều do chúng ta sắp xếp.”

“Cầm lấy!” Phỉ Ngâm Mặc đưa một sợi nhỏ màu đen nhét vào tay thiếu niên. Hừ, sao khi hắn dùng thân phận thành viên cục cảnh sát khuyên bọn họ lâu như vậy, kết quả đám người đó đối với hắn giống như cầm điếu. Hiện tại tiểu mèo hoang kia vừa đến nói vài câu, thoáng cái đã nghĩ thông rồi?

“Đây là cái gì?” Quý Lạc hiếu kỳ sờ tới sờ lui.

“Kíp nổ của bom.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng trả lời.

“Nga nguyên lai là cái này. A! Nổ, bom!” Quý Lạc thiếu chút nữa đã đem thứ trong tay ném ra ngoài.

“Nếu như ngươi quăng nó ra, ta sẽ quăng ngươi ra.” Phỉ Ngâm Mặc híp híp con mắt hẹp dài, hừ lạnh một tiếng, thanh âm khinh miệt tại trong căn hầm an tĩnh nghe được rất rõ ràng.

Quý Lạc mặt thoáng đỏ, vội vã lấy lòng nói: ” Ta sao biết được a, sao mà biết được! Lão tử chính là lần đầu tiên cầm nó, lợi hại như vậy a! Cảnh quan ngươi quả nhiên không giống với người bình thường. Hắc hắc.”

“Hừ, bọn họ có thể so với ta sao?!”

“Đúng rồi đúng rồi!” Quý Lạc mê mẩn loại giọng điệu nữ vương này.

“Đã xem qua ‘Vượt Ngục’ chưa?” Phỉ Ngâm Mặc động tác trên tay không hề ngừng, Quý Lạc ở một bên dùng cái bật lửa ZIPPO, cố gắng thấp sáng, “Michael sử dụng định luật Hồ Khắc để đập bể tường bao.”

“Có xem qua! Ngao lão tử vẫn rất muốn tại trong ngục giam làm một lần! Phạm nhân này vóc người rất tuyệt nha! Người ngoại quốc nơi đó cũng rất lớn! Phòng tắm, phòng tạm giam, hình như đều lựa chọn không tồi. . . .” Quý Lạc con mắt phát sáng, ngữ khí tràn đầy cảm thán.

Phỉ Ngâm Mặc nheo mắt, một cước hướng chỗ giữa hai chân Quý Lạc đạp tới.

“Ngô ” Quý Lạc né tránh rất mau, nhưng vẫn là bị chân phong quét qua, chỉ có thể dùng một tay cầm bật lửa ZIPPO, một tay thống khổ ôm lấy tiểu đệ đệ, thành khẩn sám hối nói: “Ta sai rồi! Cảnh quan người nơi nào cũng lớn, nói không chừng so với bọn hần còn lớn hơn. . . .”

Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh.

“Trong ‘Vượt Ngục’, Michael sử dụng định luật Hồ Khắc, tính toán ra vật cản là bức tường kia có những điểm mấu chốt nào. Sau đó đem hình xăm bản đồ nhà tù trên cơ thể đối chiếu, rồi để cho mấy người tù dùng mũi khoan liên tiếp đánh vào, cuối cùng đơn giản đem bức tường đập nát.” <1>

“. . . .Chúng ta cũng lấy bản đồ, mũi khoan rồi đục tường đào tẩu sao?” Quý Lạc gãi gãi đầu, không hiểu rõ.

“Kiếm đâu ra bản đồ với đầu khoan.”

“Ách, vậy làm cách nào để thoát a?” Quý Lạc nịnh nọt dùng thân thể nhẹ nhàng ma sát đối phương, da mặt dày cười nói, “Ta biết cảnh quan người nhất định có biện pháp!”

Phỉ Ngâm Mặc cười một tiếng.

“Ta trên người có chút ít thuốc nổ. Chỉ cần tìm đúng cửa hầm trên mặt đất, tính toán ra đại khái vị trí của nó, đem thuốc cùng kíp nổ ném lên, có thể tạo được hiệu quả tốt. Đồng thời để phạm vi ảnh hưởng không chế ở mức nhỏ nhất, sẽ không kinh động đến người khác.”

Phỉ Ngâm Mặc vừa nói, một bên cầm thuốc nổ trên tay lên. Bộc phá cũng không phải kỹ thuật đơn giản, nếu muốn sức nổ phát huy hiệu quả lớn nhất, sẽ cần dùng quen các loại nguyên lý kiến trúc cùng tính toán cơ học.

Quý Lạc càng nghe càng kinh ngạc, trong mắt lộ rõ vẻ sùng bái. Oa! Thật giống như phim Mỹ!

“Nghe rõ?”

“Ân! Đã biết! Đã biết!” Quý Lạc vội vã gật đầu.

“Tốt! Phần chủ chốt của bom ta đã bố trí xong. Người châm xon kíp nổ, phải tranh thủ thời gian trốn đi.” Phỉ Ngâm Mặc thanh âm khàn khàn mà mê người.

“Gì, cái gì? Ta, Ta làm sao?”

<1> : Ta chưa xem ‘Vượt ngục’ nên phải mò đúng tập có chỗ nì để mần, ta viết theo phim cho dễ hiểu a~

13. Chương 13

“Kíp nổ thời gian cháy chỉ có vài giây, bắt quá cũng có khả năng xuất hiện hai, ba giây khác biệt. Nhớ rồi chứ?” Phỉ Ngâm Mặc vỗ vỗ đôi vai mảnh khảnh của Quý Lạc, chậm rãi căn dặn: “Nhất định phải tìm được chỗ trốn cách xa ít nhất mười thước, không lúc bom nổ sẽ bị thương.”

“Mười giây. . . . Hai, ba giây khác biệt. . . . Cách xa mười thước. . . .” Quý Lạc thân thể triệt để cứng ngắc.

“Được rồi, ta trước tiên đem mấy người kia đến nơi an toàn, còn lại mọi chuyện giao phó cho người.”

Phỉ Ngâm Mặc cố ý lãnh đạm nói.

Hắn đương nhiên sẽ không nói cho đối phương, bom này uy lực cũng không lớn lắm. Cự ly an toàn chỉ cần năm thước là đủ. Bất quá, thỉnh thoảng nhìn bộ dạng mèo hoang nhỏ bị hù dọa đến ngây ngốc cũng không tồi! Lại còn nói, chỗ đó của tên phạm nhân trong ngục lớn hơn hắn, hừ.

Phỉ Ngâm Mặc đưa những người khác trốn ra một chỗ.

Quý Lạc run run cầm chiếc bật lửa. Cái bật lửa kia là loại ZIPPO số lượng hạn chế, viền nạm bạch kim, màu bạc lóng lánh. Chỉ là lúc này đã đánh đến vài lần mà vẫn hỏng. Bởi vì dường như ngón tay cậu đang run rẩy. Đây chính là bom, sẽ nổ, Quý Lạc chỉ cần vừa nghĩ đến vạn nhất cậu né tránh không kịp, tiểu đệ đệ bị nổ tung, thì cảm thấy vạn phần bi thống.

“Làm như đốt pháo hoa ấy.” Phỉ Ngâm Mặc ít khi động viên người khác.

“Chưa, chưa từng đốt qua.”

“Vây giống châm thuốc lá!”

“Ta, tay ta cứng ngắt rồi, ngón tay không động đậy a.”

“”

“Châm được lão tử sẽ cùng ngươi hẹ hò!” Phỉ Ngâm Mặc rõ cuộc nghe không vô.

“Ngao!” Quý Lạc nhàn tình sáng lên, tay chân lập tức hết run. Ngọn lửa lam sắc trong bóng đêm bùng cháy, kíp nổ nhanh chóng bị thiêu đốt. Quý Lạc nhìn kíp nổ cấp tốc bén lửa qua vài phần, chỉ còn lại một trạc nhỏ hôi sắc, lúc này mới lúc này mới kinh hoảng, hướng chỗ Phỉ Ngâm Mặc chạy vào.

Đến cuối cùng, Quý Lạc vẫn lo chạy không đủ xa mười thước.

Một thân thẳng thắn bay lên không nhảy lấy đà, cơ thể tại không trung bay hơn hai thước, cuối cùng thẳng người Phỉ Ngâm Mặc nhào tới.

“Shit!” Phỉ Ngâm Mặc nhảy bén phản ứng kịp, chửi thề một tiếng. Nhưng cạnh hắn hai bên trái phải đều có người, bị kẹt ở chính giữa, không thể né tránh. Kết quả bị Quý Lạc gắt gao đè lên. Cậu ở trên người hắn như con giun mảnh liên tục giãy dụa, hai cánh tay gầy nhỏ ôm chặt lấy cổ Phỉ Ngâm Mặc: “Oa oa, lão tử làm được rồi! Lão tử châm được bom rồi! Ha ha ha, ngươi phải cùng ta làm. yêu.!”

Quý Lạc tại cần cổ Phỉ Ngâm Mặc hưng phấn cắn một ngụm!

Con mẹ nó! Tiểu gia khóa này càng ngày càng phát triển giống quỷ hút máu. Phỉ Ngâm Mặc vừa sợ hạ thể của cậu, cương cứng!

“Ta chỉ đáp ứng cùng ngươi hẹ hò gặp.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng nói.

“Cảnh quan, ngươi quá out! Hẹ hò là làm tình, làm tình chính là hẹ hò a! Ngộ!” Quý Lạc rằng nanh phát quang, chẳng cảm thấy thẹn thùng mà còn hưng phấn kêu to: “Lão tử muốn làm tình. Lão tử muốn làm tình.”

“Oanh.” Tiếng bom nổ tung.

Ba mươi cm của tấm ván gỗ dày bị nổ tan thành nhiều mảnh nhỏ, khói đặc cuộn cuộn, lối vào cửa hầm mở ra một lỗ nhỏ. Hai người trần thủ ở bên ngoài cũng bị hôn mê bất tỉnh.

“Rất có cảm giác thành công a! Ta là anh hùng, ta là anh hùng cứu vớt thế giới này!” Quý Lạc kích động nhảy tới nhảy lui, kinh hỉ liên tục thét chói tai.

Phỉ Ngâm Mặc khinh miệt hừ một tiếng, không để ý đến Quý Lạc hành động như người điên.

Nghĩ kĩ, hắn lần đầu tiên đơn độc phá tan một tòa nhà hai mươi bốn tầng, còn ảo tưởng rằng chính mình có khả năng tiêu diệt tất cả thủ lĩnh của những tổ chức tà ác! Hạnh !

Phỉ Ngâm Mặc cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay. An Áp báo cho hắn biết người hắn là đã tới đi? Nếu như dựa theo đúng kế hoạch, lúc này chỉ viện chắc đã vây đánh biệt thự Thương Thiếu Hoa.

“Theo ta!” Phỉ Ngâm Mặc ở phía trước mở đường, quyết định mạo hiểm một lần.

Quý Lạc theo sát phía sau, còn có mấy hài tử gầy nhỏ đi cùng.

Vừa nãy tiếng nổ không lớn lắm, hơn nữa trung tâm đại sảnh biệt thự còn có party, hoàn toàn phủ lấp tiếng vang ở chỗ này.

Bất quá dọc theo đường đi, bọn họ đụng phải mấy bảo vệ.

Phỉ Ngâm Mặc lấy tay đánh vào gáy làm hôn mê, Quý Lạc dùng châu hoa đập ngất một người.

Quý Lạc miệng đầy răng nhỏ, dưới ánh trăng lấp lánh, như là ánh sáng của những mảnh ngọc ngọc vụn, cậu nắm lấy túi quần Phỉ Ngâm Mặc, mắt mèo trong suốt mở to đầy thích thú.

“Oa oa, con mẹ nó, thật kích thích! Chúng ta là đôi gian phu *** phu bỏ trốn sao!”

“Bỏ trốn cái đầu nguoi!” Còn gian phu *** phu nữa? !

—————- tiểu mèo hoang. . . . Luôn luôn bắt ngờ tìm ra mấy thứ ngôn ngữ đại khái cùng với tuổi 17 chung dạng hèn mọn bỉ ổi thuộc tính a XDD

14. Chương 14

Thật không biết tiểu tử này suy nghĩ kiểu gì mà lớn lên! Mấy tên nhóc kia mặt mũi trắng bệch, bộ dạng lo sợ bất an nhìn đáng thương như tiểu động vật, cậu trái ngược lại, táo bạo mạnh mẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ lên. . . .

Trước mắt là cửa sau biệt thự.

Nhưng mà. . . . chết tiệt! Vốn lực lượng tiếp ứng một dấu hiệu cũng không thấy! Chỉ có mấy tên vệ sĩ của Thương Thiệu Hoa đang ráo riết dò xét.

Con mẹ nó, cái tên hỗn đản Cách Lạp Tư! Phỉ Ngâm Mặc vừa nghĩ liền minh bạch. Nhất định là hắn làm lỡ việc liên lạc của An Ấp. Cái ấy chỉ biết dùng để ***, thật giống heo. Phỉ Ngâm Mặc phát hiện, bản thân cùng tiểu dã miêu cùng một chỗ, số lần mắng chửi thô tục ngày càng nhiều! Bất quá chửi xong rất sáng.

” Trước tiên nằm úp sấp ở đây, đừng nhúc nhích!” Phỉ Ngâm Mặc tỉnh táo dặn dò mấy tiểu hài tử kia, sau đó nhanh chóng quay đầu lên quan sát.

Bọn họ chỉ có mấy người. Lấy một địch nhiều, hắn cũng không phải chưa từng đáng qua. Thế nhưng lần này tuyệt đối không thể khiến cho những người khác chú ý, bằng không chỉ cần một tên vệ sĩ bấm chuông báo động, sự việc sẽ khó giải quyết ra.

Phỉ Ngâm Mặc trầm mặc, lãnh đạm theo dõi chăm chú nhất cử nhất động của đám người kia, tính toán khoảng cách thời gian.

Đột nhiên, hắn nghĩ có chút không thích hợp. . . .

Cửa sau cao chừng hai mét rưỡi, rộng khoảng ba thước, cửa cuốn inox tự động, to lớn xa hoa, tại trong đêm đen hiện ra ánh sáng ngân sắc đẹp đẽ. Thế nhưng chỉ có bốn người bảo vệ chần thừ, có đúng hay không hơi ít?

” Sư, sư tử. . . .” Phía sau Quý Lạc một thiếu niên sợ hãi run rẩy đứng lên, chỉ về phía cách đó không xa, thanh âm như muỗi kêu.

“Tên họ Thương mập mập nhà rất có tiền đi, ngay cả sư tử cũng mua được!” Quý Lạc mở to mắt, hứng thú nhìn theo hướng đó.

Sư tử? Sư tử!

Khó trách hắn thấy không phải!

Biệt thự của mấy phú hào đều giống nhau ở chỗ ít nhiều sẽ đường vài con cầu, thế nhưng từ lúc vào cửa đến giờ, hẳn ngay cả một con cũng không phát hiện! Không đúng. . . .

“Chạy! Chạy mau!” Phỉ Ngâm Mặc cố sức đẩy bọn họ, “Đừng để chúng nó đuổi theo!”

Nếu như hẳn đoán không nhầm, thứ kia căn bản không phải sư tử, mà là chó ngao Tây Tạng!

Được thế giới công nhận là loài ngao khuyến chi vương, ưu tú vượt trội!

Quả nhiên, mấy giây tiếp theo, hai con ngao hung dữ cùng hướng chỗ bọn họ đàn núp lao tới!

Vì là loại thuần chủng nên chúng lớn lên nhìn thật giống với sư tử, lông cổ màu nâu nhạt dài quấn thành vòng, thân hình tự hổ, so với chó ngao Tây Tạng bình thường cũng lớn gấp đôi! Đặc biệt hung tợn!

Phỉ Ngâm Mặc cảm sùng ngấm bản.

Loại khuyến đầu sư tử này rất khó đối phó. Bọn chúng tính cách cương liệt, chảy trong cơ thể là thứ máu tanh dã tính, phi thường am hiểu tấn công! Đồng thời với tất cả những ai xâm phạm đều tỏ rõ địch ý mãnh liệt!

Mà hiện tại, mấy người bọn họ chính là kẻ quấy rối trong mắt chúng.

Một con ngao đáng dấp to lớn nhào về phía Phỉ Ngâm Mặc, con người hắc sắc tràn ngập dã tính, móng vuốt sắc bén trong bóng đêm phát ra tia sáng!

Phỉ Ngâm Mặc thuận thế cuộn người, ở trên bãi cỏ lăn vài vòng, tránh được đòn công kích đầu tiên của con vật.

Con mắt nó gần giống mắt sói, lãnh khốc mà hung ác.

Lúc này toàn bộ nộ khí đã bị nam nhân trước mặt khơi lên. Ngao kia toàn thân ép sát, sống lưng thẳng tắp như mũi dao trong trạng thái công kích!

Đột nhiên, con mắt hung tợn của nó lóe lên, lộ ra răng nanh sắc bén không gì sánh được, lao tới yết hầu Phỉ Ngâm Mặc, tốc độ như tia chớp.

Phỉ Ngâm Mặc nhân thần trầm xuống, phần eo dùng sức. . . .

. . . . một phát ba trăm sáu mươi độ xoay chân, dùng lực đạo mãnh liệt hướng đầu đối phương đá vào!

Là nhân tài tiềm năng của cục an ninh. Tiến nhập hoàn toàn là tinh anh của tinh anh, ngàn dặm mới tìm được một.

Tuy rằng Phỉ Ngâm Mặc bối cảnh thân phận đầy bí ẩn, khiến cho người trong cảnh cục muốn trọng dụng, lại không dám hoàn toàn trọng dụng! Nhưng ngoại trừ phá sập, lợi hại nhất của Phỉ Ngâm Mặc nhất định là thân thủ hẳn! Ở những khóa huấn luyện đánh nhau, hẳn vẫn luôn bảo trì thành tích đứng đầu! Chưa từng có ai đối với hẳn khiêu chiến mà thành công!

Chân Phỉ Ngâm Mặc giống như thép cốt!

“Phịch!” một tiếng. Con chó bị lực mạnh đánh văng ra bãi cỏ, thê thảm kêu lên.

Nó thử dùng chân sau giữ trọng tâm, chân trước ghim xuống đất, nỗ lực đứng dậy.

Cùng lúc đó, Phỉ Ngâm Mặc cũng hừ một tiếng khó chịu.

Lúc cùng con ngao kia song song đối đầu, hẳn cũng bị móng vuốt sắc bén của nó xẹt qua ngực. Mùi máu tươi lập tức phiêu tán trong không khí. . . .

Nó đứng lên, vẫn dùng thần hung tợn cúi đầu nhìn chằm chằm Phỉ Ngâm Mặc, trong cổ họng liên tục phát ra thanh âm ư hiếp!

Thế nhưng lần này, còn chưa kịp tiến đến nam nhân đang thụ thương. . . .

Phỉ Ngâm Mặc đi trước một bước đánh về phía nó!

Cứng đối cứng.

Vô số đạo quyền ảnh hung hăng nện ở đầu nó, một quyền tiếp một quyền, nhanh như Lưu Tinh, lực đạo vạn quân!

Con ngao nhe nanh giơ vuốt, bộc lộ bộ mặt hung ác, muốn vồ đến. Thế nhưng dần dần, dần dần, nó phát hiện nam nhân trước mắt căn bản là không hề sợ hàm răng nhọn hay vuốt sắc! Như trước một quyền, một quyền, thiết chùy đánh lên. . . .

Cho dù là chó ngao hung mãnh, cũng không chịu nổi lực đạo liên tục công kích trong thời gian dài, cuối cùng chỉ có thể hoàn toàn chịu đòn. . . . Phỉ Ngâm Mặc thở hổn hển thu tay lại, mặc dù tay hằn tiên huyết chảy ròng, bất quá con vật cũng hai mắt trắng dã, hồng học thở.

“Hô. . . .” Phỉ Ngâm Mặc chậm rãi hít khí, gian nan đứng lên. Trên người đều là máu, mu bàn tay còn bị răng ngao xé rách một mảng da, giống như anh hùng đâm máu chiến đấu hăng hái không sợ kẻ thù!

Tiểu mèo hoang? Phỉ Ngâm Mặc neho mắt tìm kiếm thân ảnh Quý Lạc.

Vừa chuyên tâm đối đầu cùng thú dữ, Phỉ Ngâm Mặc không có chút nào phát hiện, tuy rằng hần nghĩ thời gian hình như ngắn, nhưng trên thực tế đã qua gần mười phút. Mà thời gian đó, Quý Lạc bị một con ngao khác truy đuổi chạy loạn, oa oa kêu gào, giày bị cắn rách một chiếc, chân nhỏ thiếu chút nữa sẽ bị đối phương gặm trúng!

“Mẹ ơi, cứu mạng a, đừng đuổi theo, đừng đuổi theo! Lão tử chạy đã muốn gãy chân a!” Quý Lạc bị chó ngao rượt đuổi khóc lóc. Cậu thực sự rất muốn dừng lại, thế nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng hung ác của con vật, còn bỏ chạy nhanh hơn!

Con vật dường như cố ý khi dễ cậu, cũng theo cậu đuổi mau thêm. Cao gần một thước, cả người là bộ lông màu nâu, thoạt nhìn hung mãnh không gì sánh được.

Quý Lạc khóc không ra nước mắt, một đường từ hậu hoa viên chạy đến ao, lại từ ao chạy đến sân nhà. Rút cuộc ao, thang lầu hoàn toàn không ngăn được chó ngao, đối phương dường như là lên trời xuống đất không gì là không làm được.

Trên sân còn có một bàn nướng, chuyên dùng để Thương Thiệu Hoa chiêu đãi khách nhân.

“Trời ạ! Người thẳng thần biến thành người đi! Biến thành thứ dễ nhìn lão tử còn có thể tùy người giảo a! Thế nhưng nhân thú, nhân thú. . . . Lão tử thực sự không được. . . .” Quý Lạc vẻ mặt như sắp chịu thống khổ chà đạp.

Phỉ Ngâm Mặc xử lý một ngao khuyển, quay đầu lại nghe được chính là câu này.

P/s: chương mới hơi lâu chút, để mn đợi ta áy náy a *cúi đầu*

Đây là vài hình ảnh về chó ngao Tây Tạng, thế này bảo sao không giống sư tử a. Giống khuyển này đang là thú chơi của các đại gia Trung Quốc, giá của nó tầm 1triệu NDT, tức khoảng hơn ba tỉ D o.o

Con nì là chó đắt nhất thế giới thì phải, giá khoảng 10triệu NDT, là ba mươi tỉ D đó. Nhưng mà nó cũng đẹp a, ôm chó nì sướng phải bít, ta thích chó lắm á, lăp Phỉ dám đạp chó của ta *dẫm dẫm*

15. Chương 15

“Trời ạ! Người thẳng thần biến thành người đi! Biến thành dễ nhìn lão tử còn có thể tùy người cắn a! Thế nhưng nhân thú, nhân thú. . . . Lão tử thực sự không được. . . .” Quý Lạc vẻ mặt như sắp chịu thống khổ chà đạp.

Phỉ Ngâm Mặc xử lý một ngao khuyển, quay đầu lại nghe được chính là câu này.

Cái tên tiểu tao hóa! Hiện tại còn có thể nghĩ đến nhân thú! Phỉ Ngâm Mặc dở khóc dở cười, đang chuẩn bị đi tới hỗ trợ.

Đột nhiên, một miếng thịt to hướng ra xa ném tới. Tạo nên đường cong parabol hoàn mỹ!

“Honey ~ qua bên kia! Thịt thịt ở nơi nào! Quý Lạc cầm lấy mấy khối thịt bò đã chín, dùng toàn lực ném qua.

Con khuyến theo sát phía sau tốc độ rõ ràng đã chậm lại một chút, con mắt đã lang nhìn nhìn Quý Lạc, vừa nhìn nửa tảng thịt bò nướng đang tỏa ra hương thơm bốn phía. Cuối cùng, quất đuôi, chạy về phía miếng đồ ăn kia.

“Hắc hắc, ta đã nói mà, theo lão tử chạy như vậy nửa ngày, không đói bụng mới là lạ!” Quý Lạc làm mặt quỷ, nhắm hướng con vật vừa chạy giờ ra ngón giữa.

“Hành động không tồi!” Phỉ Ngâm Mặc khoe miệng câu dẫn ra một vòng cung.

Quý Lạc rõ ràng sưng sốt, sau mới nuốt nuốt nước bọt, quay đầu qua bên kia, không nói gì.

“Sao vậy? Bị ta dọa rồi sao?” Thanh âm có điểm lạnh, Phỉ Ngâm Mặc nheo mắt, trong lòng có chút không vui.

Quý Lạc xấu hổ tới gần, không được tự nhiên ôm lấy Phỉ Ngâm Mặc cọ cọ, vành tai nhỏ nhún hồng lên.

“Shit, sao lại cứng rồi!”

“Kháo! Đều là người mê hoặc lão tử nữa! Không có việc gì lại vậy đầy tiên huyết, thật giống như Tu La, khiến kão tử nhìn mà hưng phấn a!” Quý Lạc ôm lấy cổ hần, lớn tiếng cãi lại.

“... .Câm miệng.”

Lực lượng tiếp viện cuối cùng cũng tới.

Cánh quạt của phi cơ trực thăng trên không trung xoay tròn, đất cát cuộn tung.

Biệt thự Thương Thiếu Hoa bị đèn chiếu rọi chói mắt. Một đám người mặc trang phục cảnh sát hành động chuyên dụng, mặt cũng che kín, tay cầm súng tiểu liên từ trên trực thăng đáp xuống, đem nơi này bao vây xung quanh.

“Đã khiến cậu chịu khổ!” Tổ trưởng đi đến trước mặt Phỉ Ngâm Mặc, “Cục trưởng nói cậu có thể nghỉ ngơi rồi, hảo hảo hưởng thụ một chút.”

“Nga, lão nhân rút cuộc cũng thôi ngược đãi nhân viên rồi a?” Phỉ Ngâm Mặc chỉ chỉ mấy hài tử, “Nhân chứng.”

“Các người làm rất tốt, vừa nãy An Ấp cũng đem tài liệu về vụ giao dịch thuốc phiện của Thương Thiếu Hoa fax về.” Cấp trên muốn vỗ vai Phỉ Ngâm Mặc, nhưng xấu hổ phát hiện vai đối phương tựa hồ bị chó cắn một ngụm, “Gọi quân y xử lý đi.”

“Hừ, ta chỉ tín nhiệm ‘Tu’. Nhưng hần bị các người đá đi rồi!” Phỉ Ngâm Mặc không để cho thủ trưởng chút mặt mũi nào, hừ lạnh, “So với gọi tên lang băm kia, chi bằng để Lan biến thái!”. . . .ít nhất. . . .Lan kia cũng là bạn học của hần.

“Tới đây!” Phỉ Ngâm Mặc hướng Quý Lạc hất cằm ra lệnh.

“Được được!” Quý Lạc hấp tấp chạy đến, răng nanh ẩn hiện, cười đến câu nhân, “Muốn cùng ta hẹn hò?”

“Đúng.” Phỉ Ngâm Mặc cắn răng. Hẹn cái đầu người, không nhìn thấy hần bị cắn thành như vậy?!

“Ngao ngao, đi đâu a?”

“Nhà người!”

Hé ra trên chiếc giường lớn trắng như tuyết.

Chắn hở một góc nhỏ, lộ ra cẳng chân thon dài, đường cong hoàn mỹ, tràn ngập mỹ cảm cùng sức lực kinh người, đẹp dễ như một tác phẩm nghệ thuật. Một cái chân khác nhỏ dài trắng muốt đang áp lên cái chân kia, chân nhỏ hướng vào trong câu dẫn, tựa hồ muốn giao triền cùng một chỗ.

“Đợi chút!” Thanh âm lười biếng ra lệnh.

Thiếu niên nhắm chặt mắt, chun mũi, không hề động. Dương quang nhẹ chiếu vào, còn thấy rõ trên gương mặt khả ái lông mao nhỏ mềm mại.

Người nọ chân giật giật, đá thiếu niên một phát, có chút không kiên nhẫn. Thiếu niên kia vẫn không muốn động.

“Phịch!” Người nọ hiển nhiên cảm thấy phiền, một cước đạp trúng.

“A a a ——” Thiếu niên vội vàng nắm chần, nhưng chính là không thoát được số phận bị chống vó, chặt vật như con rùa lật mai té trên mặt đất. Quý Lạc nhảy dựng lên, mắt mèo hung ác độc địa, đối người trên giường nhe răng: “Sao lại đá lão tử a! Rất đau đó!”

“Người đè lên ta.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng nói.

“Người, người người ——— đây là phòng lão tử, là giường lão tử!” Quý Lạc bạo phát, cảm giận trừng đôi phương, cánh tay vung loạn, “Lão tử muốn ngủ chỗ nào thì ngủ chỗ đó!”

“Là người muốn ta tới nhà người.” Phỉ Ngâm Mặc khiêu mi, lời lẽ thẳng thừng. Tóc đen có chút rối loạn, làm cho hấn mang vẻ biếng nhác thích thú, phảng phất giống như loài hoa ‘tây phủ hải đường’ lúc hoàng hôn. Thân thể xích lõa hoàn mỹ như pho tượng chỉ dùng một chiếc khăn tắm buộc hờ bên hông, trên ngực băng bó từng mảng vải gạc màu xanh nhạt, toát ra kiểu thần thái vừa cự tuyệt vừa ngênh đón, gợi cảm vạn phần.

“Mẹ nó! Lão tử muốn người tới nhà của ta—— là tới để cùng ta làm làm ân ái!” Quý Lạc phẫn nộ vò tóc, sắc hổ phách trong mắt giống như loài mèo dựng thẳng lên, ngón trỏ chỉ nam nhân trên giường, “Người ư! ! Cho dù không làm! Còn mỗi ngày ngủ ở trên giường của ta—— cùng lão tử ngủ chung giường!”

“Nhà người chỉ có một cái giường.” Phỉ Ngâm Mặc cười nhạt, “Đương nhiên, người có thể ngủ dưới đất.”

“Kháo a, đây đều không phải vấn đề giường gối!” Quý Lạc lung tung vò đầu, chân nhỏ trên mặt đất đi tới đi lui, mắt mèo thật to tràn đầy lửa giận thất bại,”——Là.Người.Ngày.Ngày.Ngủ.Lõa!”

“Ngủ lõa?” Phỉ Ngâm Mặc thờ ơ, không đếm xỉa tới nói, “Nga, đây là thói quen của ta!”

“Thói quen? ! Con mẹ nó thói quen! Vì nó mà lão tử máu mũi chảy mấy lần, suýt nữa đổ máu mà chết, người có biết hay không hả! !” Quý Lạc hận không thể nhéo cái lỗ tai Phỉ Ngâm Mặc, ghé vào đó mà rống lớn. . . . Nhưng hấn không dám.

Từ đêm bắt đầu theo trở về đó, cậu mỗi ngày đều khẩn cấp muốn chết.

Nhất là buổi tối ngày đầu tiên, thấy nam nhân tắm rửa xong đi ra. Vết thương được xử lý đơn giản, mấy cái băng gạc ở trên ngực hiện rõ, có loại mỹ cảm cấm dục. Bọt nước trong suốt theo đường cong khêu gợi ở bụng trượt xuống, da thịt nam nhân quả thật như có hàng trăm tia sáng nhỏ tụ hợp phát ra, đẹp đẽ như tác phẩm nghệ thuật, mềm nhẵn, trơn bóng như vải sa tanh, cậu nước miếng đều nhanh chóng chảy xuống.

Kết quả———

Tây phủ Hải đường, được coi là «Nàng Quý Phi của muôn Hoa »

Hoa Tây Phủ Hải Đường, chụp vào mùa xuân ở Vườn Thực vật Bắc Kinh-Trung Quốc.

16. Chương 16

“Không không, ta thích, ta rất thích!” Quý Lạc lập tức chân chó quỳ trên mặt đất, ôm lấy quần Phỉ Ngâm Mặc, “Lòng ta đối với cảnh quan, nhật nguyệt chứng giám!”

Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh một tiếng, ngồi vào chiếc sôpha quý nhất trong cả căn phòng, đem chân gác lên trên mặt bàn trà bằng thủy tinh.

“Băng bó cho ta.” Nữ vương ra lệnh.

“Vâng.” Lan Hiên mỉm cười, lúc này mới lấy ra kim khâu y tế từ trong hòm thuốc, đem vết thương bị chó ngao cắn tỉ mỉ khâu lại một lần. Cây kim Lan Hiên cầm là loại đặc chế, nhỏ bé, trong suốt như xương cá, thủ pháp khâu kim, may kín khiến Quý Lạc hoa cả mắt, không kịp nhìn.

“Trời ạ, thật là lợi hại! Ta chưa từng thấy qua bác sĩ ở viện nào có kỹ thuật tốt như thế.” Quý Lạc được xem tận mắt, hô to thỏa mãn. Chỗ nào là khâu lại chứ, quả thực là loại hưởng thụ thị giác!

“Đó toàn mấy tên lang băm.” Phỉ Ngâm Mặc khinh thường nói.

“Lan biến thái được giới y học gọi là ‘ma chi tả thủ’ <1> . Nhà hắc có tới năm cái bệnh viện, Lan gia dù xét ở lĩnh vực phẫu thuật cũng phải đứng ở hạng ba.

“Oa, rất đẹp trai! Ma chi tả thủ, thật giỏi!” Quý Lạc con mắt tỏa sáng, ” Vậy có ‘thần chi hữu thủ’ không?”
Bầu không khí nhất thời hơi động lại một chút.

Phỉ Ngâm Mặc cùng Lan Hiên biểu tình trong nháy mắt đều có loại biến hóa vi diệu.

“Thần chi tay phải, đương nhiên là bất khả đánh bại.” Một lát sau, Phỉ Ngâm Mặc mới nói ra câu này làm cho người ta cái hiểu cái không.

“Chính xác.” Lan Hiên mỉm cười, nốt ruồi giọt lệ dưới khóe mắt toát ra vẻ diêm dúa lẳng lơ mà kiều diễm.

“Được rồi!” Lan Hiên dùng kéo nhỏ cắt đi phần chỉ thừa, đồng thời đánh Phỉ Ngâm Mặc một phát, lúc tiêm còn cười có điểm thần bí. Quý Lạc dùng giác quan thứ sáu của loài mèo, ngay lúc ấy cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

“Cái này chính là vắc-xin phòng bệnh do chính ta đặc chế, cho dù là chó ngao thuần chủng cũng không ngại.” Tên bác sĩ biến thái mặc trên người áo blouse trắng, đem kim tiêm chậm rãi bơm thuốc, thẳng đến khi toàn bộ chất lỏng trong suốt được tiêm vào cơ thể Phỉ Ngâm Mặc, “Thế nhưng, trong vòng một tháng, không được có bất luận hành vi nào liên quan đến ***.”

“Kháo! Nào có kiểu vắc-xin phòng bệnh như thế a!” Quý Lạc lập tức đá ghế, nghiêng răng nghiêng lợi. Không được *** cùng cảnh quan, muốn hắc sống sao a? !

“Người gạt người!”

Tia sáng màu bạc từ dao giải phẫu lóe lên trong nháy mắt, mũi dao nhắm ngay động mạch chủ trên cổ Quý Lạc, cán dao kẹp giữa những ngón tay của Lan Hiên, đối phương mỉm cười nói: “Người nếu không tin có thể thử xem?”

Dưới đuôi mắt trái, nốt ruồi nhỏ mê hoặc mà câu hồn.

Quý Lạc mắt mèo mở trừng trừng thật to, cần cổ đều cảm nhận rõ sát khí từ lưỡi dao, tựa hồ, biên độ hô hấp chỉ cần nhanh hơn chút nữa, huyết quản sẽ bị cắt đứt.

“Tiễn khách.” Phỉ Ngâm Mặc phun ra hai chữ.

“Hảo hảo, bảo trọng. Mặt của người.” Lan Hiên khôi phục trạng thái tươi cười vô hại, phất tay cáo biệt bọn họ.

“Cảnh quan, người mới là nhất!” Tiễn Lan Hiên xong, Quý Lạc ôm lấy thắt lưng Phỉ Ngâm Mặc, sắc hổ phách trong đôi mắt chợt sáng lên, cái lưỡi nhọn ửng đỏ gợi cảm khẽ liếm bên khóe miệng, “Không cần để ý tới hắc, chúng ta tới ‘làm’ đi! Làm thôi a! Ngao ngò!” Có người thú tính bộc phát.

“Cút, lão tử buồn ngủ.” Có người đánh đòn cảnh cáo.

“Kiên!” Quý Lạc một cước đá đá cái giường. Kết quả ngón chân hung hăng đụng vào ván giường cứng ngắt, đau đến nước mắt đều ứa ra.

.

“Điện thoại di động.” Nam nhân lạnh lùng mở miệng.

Cậu nuốt nuốt nước bọt, ngoan ngoãn đưa điện thoại qua.

Nam nhân nhú mảy, ánh mắt rơi vào trên cánh tay phải, ý bảo tay phải hẳn bị thương, nhưng mình vì hẳn mà bấm số. Quý Lạc nhất thời nghĩ mình giống như đang hầu hạ nữ vương bên cạnh, làm tiểu thị vệ trung thành và tận tâm.

Chờ nam nhân dùng bữa xong, vội vã di động, mau mau kết thúc cuộc trò chuyện.

Cậu đã sớm tranh thủ khoảng thời gian nam nhân nghe điện thoại, cởi sạch sẽ toàn bộ y phục trên cơ thể, đang chuẩn bị nhảy đến bên người nam nhân, đại chiến một hồi.

Nam nhân cười lạnh một tiếng.

“Ta bị chó ngao cắn. Nói không chừng trong máu còn chứa bệnh chó dại, trao đổi dịch thể kết quả thể nào khỏi nói, cứ nhìn đầu chữ A thì biết.”

Quý Lạc tiểu đệ đệ vừa sục sôi ý chí chiến đấu lập tức bị phần mà nhuyển xuống.

Đang nghĩ muốn cho nam nhân dùng phương pháp khác để bồi thường cậu, tỷ như cho phép cậu đứng đối diện trước mặt hẳn tự an ủi, hoặc như, tự an ủi sau đó bắn lên khuôn mặt như ánh mặt trời mùa xuân (chém nha~), đẹp đến cực điểm.

Chuông cửa vang lên.

Một người khỏe mắt trái tô điểm một viên tiểu lệ chí <2>, mặc áo bào trắng sạch sẽ tới nhà hẳn. Thăng đến khi đối phương từ trong hòm y được lấy ra một con dao ngân sắc dài nhỏ thì Quý Lạc mới nhớ ra, người nọ là vị bác sĩ biến thái ngày đó gặp tại cảnh thự của Thương Thiếu Hoa!

“Uy, uy, người cầm dao mổ để làm chi! Phỉ Ngâm Mặc không chết a!” Quý Lạc kêu to, vội vã che chắn cho nam nhân trước mặt, giống như mèo nhỏ bị người ta đâm phải đuôi, xù lông tự vệ.

Lan Hiên nắm lấy dao giải phẫu, ở giữa phần cơ thể cách không xa với vết thương của Phỉ Ngâm Mặc khoa tay múa chân vài cái, mới lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc đem dao thu về.

“Vị trí vết thương không tốt, từ nơi hạ dao không thể đem da mặt của người lột bỏ.” Tựa hồ còn thở dài một hơi.

“Cảnh quan, hẳn, ý hẳn là gì a?” Quý Lạc quay đầu hỏi Phỉ Ngâm Mặc, thanh âm có điểm run run, cả người lông tơ đều dựng thẳng lên.

“Từ lúc đang học đại học, hẳn đã đặt trước với ta. Nếu sau này ta chết, sẽ đem da mặt ta lột xuống, lấy là vật thí nghiệm.” Phỉ Ngâm Mặc ngáp một cái, phảng phất nói ra chuyện đó như kiểu chẳng có gì đáng lo ngại.

Bất quá, cuối cùng bỏ thêm bốn chữ tổng kết, “Hẳn.Là.Biến.Thái.”

Lan Hiên mỉm cười gật đầu.

“Đúng, đến lúc đó, mặt của người sẽ như hồ điệp tiêu bản <3>, xinh đẹp vĩnh hằng bất biến.

A a, vĩnh hằng cái đầu người, nghĩ đến thật kinh khủng! Biến thái, quả nhiên là biến thái. Quý Lạc ở trong lòng oán thầm.

“Ta vẫn rất chờ mong chuyện này. Sở dĩ, người nhất định phải nhanh lên một chút, như vậy mới có thể lựa lúc thời điểm đẹp nhất, đem gương mặt này hoàn chỉnh lưu giữ lại.” Ngón tay thon dài ưu nhã của Lan Hiên nhẹ nhàng đảo qua trên mặt Phỉ Ngâm Mặc, thanh âm ôn nhu tựa thiên sứ, “Nếu như cần thì cứ nói với ta, ta ở đây còn chút được, đảm bảo ăn vào chết đi một điểm thống khổ cũng không có.”

“Người giữ mà dùng cho mình.” Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh.

“Ha hã, ta đây cũng chỉ có thể mong cho người mau chóng thôi a. . . .” Lan Hiên tỏ ra là một người lớn bao dung, không chấp tiểu hài tử tùy hứng mà mỉm cười.

Quý Lạc nghe xong sợ đến nổi da gà, cậu còn chưa được ném thử qua tư vị của nam nhân kia thì đã có người so với cậu càng muốn hẳn hơn? Vậy sau này cậu ôm cái gì ngủ a? Thi thể không đâu? NONONO, cậu tuyệt đối không cho phép phát sinh chuyện này.

“Nghìn vạn lần không được đáp ứng!” Quý Lạc nhảy ra, đối đầu với Lan Hiên, rất sợ Phỉ Ngâm Mặc sẽ bị đối phương đầu độc, lớn tiếng nói rằng, “Cảnh quan, nói thật nha, tính cách của người thật sự quá tệ, vừa bạo lực vừa ngạo mạn. Chỉ có khuôn mặt có khả năng hấp dẫn người khác. Cho dù chết đi, cũng nhất định sẽ có người vì nó mà X, vì vậy nhất định không được đáp ứng hần! Không thể cho hần!” Quý Lạc nói ra lý lẽ chính nghĩa.

“Ân, thật không may, lão tử ta chính là loại tính cách tồi tệ! Không thích thì cút xa một chút!” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng nói.

Mà thêm nữa, kỳ thực ta đây vẫn luôn chăm chỉ làm quỹ súc công, nói làm bầm.

<1> Ma chi tả thủ : Ở đây chỉ người sử dụng tay trái rất thuần thục, đạt đến độ thần sầu. Lan biến thái của chúng ta là kiểu đó, dùng tay trái rất giỏi. Tương tự với ‘hữu chi tả thủ’ chỉ người thuận tay phải. Ta nghĩ cái thái độ của hai bạn lúc Quý Lạc nói ra cái này là do người thuận tay trái thì hiếm chứ tay phải thiếu gì mà phải xưng thần a

~<2> Tiểu lệ chí : nốt ruồi giọt lệ.

<3> Hồ điệp tiêu bản : Bướm đã được ép khô dùng trưng bày.

17. Chương 17

“Nấu cơm cho ta.” Phỉ Ngâm Mặc nằm ở giường ra lệnh, trên người hần chỉ khoác hồ một chiếc chăn đơn mỏng, quần quanh thân hình thon dài hoàn mỹ. Trước mặt là một màn hình tinh thể lỏng lúc này nhìn vào liền thấy đúng lúc Cách Lạp Tư mang An Ấp đi.

“Kháo, mỗi ngày đều đem lão tử sử dụng như nô lệ!” Quý Lạc trong bếp gạt đi mồ hôi như mưa, bất mãn chửi bới.

“Phát tiết nhiều, đối với thân thể người sẽ tốt a!” Phỉ Ngâm Mặc cười nhạt, “Người không phải đã tích tụ nhiều ngày sao.”

“Phỉ Ngâm Mặc, một ngày nào đó lão tử muốn chơi chết người!” Tiểu mèo hoang nghiêng răng, hung hăng chém một đao xuống mặt thớt.

“Hiện tại muốn bị thao chết chính là người kia.” Đợi lát nữa sẽ bắt hần đi mua thêm quýt đem về.

“Mặc, người nọ là ai?” Bên kia màn hình Internet An Ấp hiếu kỳ hỏi.

“Tiểu mèo hoang ta nhạt được.” Phỉ Ngâm Mặc khẽ cười, hay phải nói là cậu nhạt được mình mới đúng.

Người kia quả nhiên là An Ấp, đang bị một cái dây xích bằng bạch kim trói trên giường. Một mặt bị trói vào cột giường, cổ có dây xích quần quanh rất giống cẩu. Trên mặt còn vẽ một khúc xương theo kiểu bảng hiệu, dùng tiếng Anh viết chữ lên.

Phỉ Ngâm Mặc khỏi nói cũng biết mấy vật này nhất định liên quan đến Cách Lạp Tư.

“Người thoát nhìn không qua tệ?” Phỉ Ngâm Mặc cười khẽ một tiếng.

An Ấp khuôn mặt tức thì đen lại, hần ngồi xổm trên giường, tóc tai tán loạn như tổ chim.

“Đều là người, đều là người đem ta hại thành như vậy!” An Ấp hai tay nắm thành quyền, chần nệm mềm mại bị hần ghì ấn khẽ nhấp nhô phập phồng.

“Người xem cái này đi!” An Ấp vò kéo cái tai cẩu trên đầu, nhân thần phần nộ, “Cách Lạp Tư còn nói, ta mang nó rất khả ái.”

Phỉ Ngâm Mặc yên lặng nhìn qua chỗ khác, trong mắt tựa hồ toát ra loại cảm giác gọi là ‘đồng tình’.

“A, người nhìn cái này nữa!” An Ấp nghĩ Phỉ Ngâm Mặc đang an ủi mình, xoay người qua, lắc lắc thân thể, “Thấy không, thấy không!” Một cái đuôi cẩu tinh nghịch theo luật động của An Ấp mà lay lắc lung tung, trông cũng thật sự đáng yêu, làm người khác sinh ra ham muốn chà đạp.

“. . . . là đuôi, đuôi cẩu a!” Người biết thứ này nhét vào đâu không?” An Ấp khuôn mặt vận vẹo có điểm đỏ lên, chun mũi, đến cuối cùng cắn răng nhịn xuống, “Quên đi, không cần đề cập tới!”

Tiếp theo, An Ấp móc từ dưới chiếc gối trắng tinh ra bốn cái bao gang chân thú, lông xù, lông bàn tay còn có đệm thịt màu hồng nhạt.

“Sáng nay, hần còn muốn ta mang cái này! Khiến ta tùy thời tùy chỗ đều đeo, nhất là lúc ăn cơm!” An Ấp phần nộ, hai tay nắm chặt, quát: “Hừ, người nói hần sao không trực tiếp nuôi chó đi! trực tiếp cùng chúng chơi trò nhân thú! Không, hần quả thực là cầm thú, ba cấp hỗn đản cầm thú!”

“Ha ha ha!” Ở bên kia Phỉ Ngâm Mặc ôm bụng nở nụ cười hiền lành.

Tiếng cười trầm thấp đầy từ tính làm cho Quý Lạc vội vã chạy vào phòng ngủ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phỉ Ngâm Mặc, như là phát hiện thấy kỳ quan thế giới thứ tám: “A, người cư nhiên đang cười! Người biết cười sao! Mẹ nó, cười thật câu nhân!” Có kẻ kinh ngạc nói lắp.

Sau đấy mới phát hiện có gì đó không thích hợp, Quý Lạc nhìn màn hình một chút, kế tiếp liền gờ chân.

“Người con mẹ nó nói chuyện với ai! Thao, còn mặc cả đồ của sủng vật!” Quý Lạc nghiêng rằng, nhân thần giống như loài lang sói, hung ác độc địa chồm qua định tắt màn hình đi, “Người dám câu dẫn tình nhân của lão tử! Người câu dẫn hần. . . .”

Phỉ Ngâm Mặc nhanh tay lẹ mắt đem laptop giơ lên, đến chỗ Quý Lạc không với được.

Quý Lạc như ‘hồ ly trích bò đào’ , nhào tới vài lần, nhưng đều không chạm đến được, cuối cùng chỉ có thể cầm tức mà buông tha.

“Lão tử vì người tân tân khổ khổ ở dưới bể làm cơm, thế nhưng người sau lưng lão tử còn online ôm tiểu mỹ nam! Lão tử mặc kệ! Mặc kệ! Lão tử phải ra ngoài tìm nam nhân trút giận!” Quý Lạc ủy khuất, bực tức ném tạp dề xuống đất, dậm dậm chân liên chạy ra ngoài nhà trọ.

“Ha ha, tiểu mèo hoang bị người làm cho phát cáu rồi!” An Ấp nghiêng đầu nhìn có chút hả hê.

“Hừm, cái đuôi cẩu kia cấm ở bên trong hậu huyệt đi! Bị cấm vào cấm giác làm sao?” Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh một tiếng, hướng tử huyệt đối phương công kích, nhất châm kiến huyết .

An Ấp tiểu thụ tiếp tục bị lôi ra bởi khách a

~~ tiểu mèo hoang đầy tứ phát điên rồi, phát điên rồi !!!

18. Chương 18

Thật, thật độc ác. . . . An Ấp ôm mặt khóc lóc thảm thiết, nhất thời hiền lành, cung không dám thốt ra tiếng nào nữa.

“Lão nhân có chỉ thị gì sao?” Phỉ Ngâm Mặc hỏi vào việc chính.

An Ấp gõ gõ bàn phím, một ít số liệu hiện lên màn hình, những dãy số cùng kí tự màu xanh hoa mắt liên tục thay đổi.

“Đây là tư liệu giao dịch thuốc phiện của Thương Thiếu Hoa.” An Ấp ngồi xổm trên giường, thân thể hơi cúi, gặm gặm ngón cái.

“Thế nhưng người xem, mấy cái này đều có dấu hiệu bóp méo chỉnh sửa.” Vài số liệu bị phóng đại, ở trên màn hình màu đen càng hiện ra rõ ràng.

“Nếu không phải do ta và Cách Lạp Tư đã từng nói chuyện qua với nhau, cảm thấy thông tin có chút không khớp, cũng sẽ không phát hiện ra điểm ấy. . . . chỉ cần là cùng ‘D’ liên quan đến số liệu thuốc phiện toàn bộ đều bị người thay đổi sửa chữa. Coi như ở tòa, cũng không làm thành chứng cứ.

“Nên, lão nhân muốn chúng ta thừa dịp kì nghỉ đem ‘D’ điều tra tường minh?” Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh một tiếng, “Ta đã nói hần sao có thể hảo tâm vậy chứ.”

“Nhưng, không phải chúng ta.” An Ấp đột nhiên cười vẻ chột dạ, “Ta hiện tại bộ dạng này cả thông tin ta nói với người đều là. . . . do phá vỡ tường lửa nội bộ của Cách Lạp Tư. . . .”

“Sở dĩ, nhiệm vụ này chỉ có mình ta?”

“. . . . Đúng, chỉ có người.” An Ấp cũng cảm thụ được lửa giận nơi Phỉ Ngâm Mặc, kìm lòng không nổi, khề rứt cổ, trên màn hình xuất hiện vài bức ảnh, “Sau khi điều tra, đây là đối tượng mà cảnh cục hoài nghi.”

Hình ảnh một thiếu niên đôi mắt hình trăng lưỡi liềm thanh tú hiện lên.

Nụ cười nhạt nơi khóe miệng, khí chất hiên lành, mang theo phong thái gọn gàng của người trí thức. Nhìn qua hần là loại hài tử được gia đình giáo dục cẩn thận.

“Người này là Đoan Mộc Trữ, tuy rằng mới mười sáu tuổi, nhưng bọn ta nghi ngờ, hần là kẻ giao dịch thuốc phiện mà Thương Thiếu Hoa che dấu – ‘D’.

“Không có khả năng, cái tên mặt mũi trắng trẻo này ư?” Phỉ Ngâm Mặc nhíu mày.

“Đừng nghi hần chỉ có mười sáu tuổi. Thế nhưng chính là lão bản đằng sau Noble. Noble, cũng là hộp đêm chỗ tiểu mèo hoang của người làm việc.” An Ấp bình tĩnh giải thích.

Phỉ Ngâm Mặc không nói gì, dừng lại vài giây.

“Shit!” Thanh âm đột nhiên cất cao, “Lão nhân biết tiểu mèo hoang là người của Noble? Thế mới có tình khiến ta tiếp cận hần? !”

“. . . . Ta cũng vừa phát hiện ra thôi.” An Ấp thừa nhận.

“Kiên! Mau đưa ta bản vẽ khu nhà cao cấp ba gian mà lão nhân đang ở! !” Phỉ Ngâm Mặc nắm chặt các đốt ngón tay đến ‘ba ba’ rung động, “Lão tử muốn đem phòng hần toàn bộ cho nổ tung!”

“. . . .” An Ấp trên trán mồ hôi lạnh từng giọt.

“Không tệ nha. Sáng sớm đột nhập tường lửa công ty ta, giờ còn cùng một nam nhân lỏa thể chat video nói chuyện phiếm.” Đột nhiên, một giọng tiếng trung lẫn chút âm điệu nước ngoài âm trầm vang lên giữa cuộc trò chuyện của hai người.

“A, là. . . . là Cách Lạp Tư.” An Ấp khản trương run rẩy, giống như con thỏ chịu qua kính hách.

“Người đã muốn nhìn lỏa nam như thế, ta không hảo hảo thỏa mãn thì người không chịu nổi, không phải sao?” Đôi mắt màu ngọc bích của Cách Lạp Tư cười đến như thiên thần tuần mỹ, nhưng ngữ khí âm hiểm vạn phần, “Vóc người của ta so với tên nam nhân Phương Đông chỉ nhìn mà không dùng được kia mạnh gấp trăm lần đi!”

“Không, không phải như người nghĩ. . . .” An Ấp gãi đầu, cái tai cẩu trên đầu sọ đến mức co thành một góc, lại bị vòng bạch kim trên cổ chế trụ.

“Hừ! Đúng! Nhìn được mà không dùng được là người chỉ chính mình nha.” Phỉ Ngâm Mặc nheo nheo đôi mắt hẹp dài, cười lạnh một tiếng, cường chế xen vào thế giới của hai người bên kia, “Tiểu An thế nhưng nói, vô luận là kỹ thuật hay thể lực, ta so với người tốt hơn nhiều lắm!”

“Uy, uy, Mặc, người không cần hãm hại ta như vậy. . . .”

“Cách Lạp Tư, đừng, đừng xé y phục của ta. . . . Đừng xé quần, đó là chiếc quần lót cuối cùng của ta a. . . .”

“A, người cứu mạng. . . . A ân. . . . đừng xoay cái đuôi cẩu. . . . Quá sâu. . . . Ngô. . . .”

Phỉ Ngâm Mặc nhếch miệng, tắt máy tính.

Hắc hắc, kỳ thực ta đây vẫn rất yêu mến An tiểu thụ này nha XDDDDD

19. Chương 19

“Mang rượu tới đây!” Quý Lạc chạy một mạch đến Noble.

“Là Kino!”

“Kino ca ca, người khoảng thời gian vừa rồi đi đâu a! Đều không nhìn thấy người.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta tưởng người giống như Lộ ca cùng Nhâm ca được người ta bao dưỡng không trở lại a.”

Mấy tiểu ngư lang khuôn mặt khả ái lập tức đem Quý Lạc xoay qua một vòng, líu ríu hỏi han. Từ khi Lộ Thiên Hào cùng Nhâm Gia Thanh rời khỏi chỗ này, trong Noble người có vận khí nhất chính là Kino.

Mặc dù trước cậu, có Lộ Thiên Hào nửa người trên lúc nào cũng gọi cảm nóng bỏng khiến người khác thét chói tai chảy máu mũi, hay như con người mang đôi mắt ôn nhu khô nóng như mặt trời mùa xuân, bất động thanh sắc làm khách nhân tâm tư nhộn nhạo Nhâm Gia Thanh.

Nhưng Kino cậu cũng là rất có danh tiếng.

Nét đẹp dã tính, trên giường phóng khoáng khiêu khích như mèo hoang nhỏ. Thường sà vào lòng khách nhân làm nũng, cũng biết dương nanh múa vuốt hù dọa người khác. Muốn tìm sự kích thích, thử chút dã tính, chính là phải tìm đến cậu.

Nhất là hiện tại phong thủy thay phiên xoay chuyển.

Cũng xem như Kino cậu tự hào đi! Mỗi tháng đều có ảnh chụp ngư lang No. 1 Noble đặt trong đại sảnh, mấy tháng qua cũng chưa từng tháo xuống, khách nhân tìm cậu nói liền không dứt, lễ vật thu được nhiều không đếm xuể, đủ để cậu dùng cả nửa đời sau.

Cậu có gì không tốt! Cái tên cảnh quan kia vậy mà dám ở sau lưng cậu online dụ dỗ tiểu mỹ nam! Kiên!

Có biết giá tiếp một lần của cậu bao nhiêu hay không! Phải hơn mười vạn! !

“Kino ca hình như đang rất tức giận sao, ai dám làm Kino ca không vui chứ, chúng ta liền đi giáo huấn hắn!”
Mấy tiểu ngư lang bản lĩnh cũng rất lớn thăm dò ý tứ Quý Lạc, lập tức bày ra bộ dạng thành thật.

Quý Lạc hừ nhẹ một tiếng.

Bên ngoài thì tỏ vẻ quan tâm, trên thực tế số tức cậu đến đỏ mắt chiếm không ít, nói không chừng đã nghĩ nhân cơ hội dồn sức ép cậu, may ra đoạt được khách nhân.

“Không có gì, đi uống rượu thôi, lão tử tháng sau sẽ mười tám, ha ha.” Quý Lạc giả dạng làm như không chút nào để ý.

“Ra vậy, chính là Kino ca ca lợi hại nhất. Chưa tới mười tám đã trở thành ngư lang số một nổi danh lừng lẫy.” Trong đó một tiểu ngư lang tên Tiểu Ôn nói.

“Tiểu Ôn nói hay nha.” Kino bày ra bộ dạng đại ca vỗ vai Tiểu Ôn.

“Tiểu Ôn tháng này đứng thứ mấy?”

“Thứ năm.”

“Cũng không tệ, mới đến nửa năm đi.”

“Ta còn rất nhiều chỗ phải học hỏi Kino ca, Kino ca phải chỉ bảo ta nha.” Tiểu Ôn có một đôi mắt to ngập nước rất nhu thuận.”

“Nhất định nhất định.”

Bị những tiểu ngư lang này tán thưởng nịnh hót, Kino lập tức cảm thấy hờn dỗi lúc trước được được xua tan không ít, “Đêm nay có khách nhân nào tốt, để hân hạnh tìm cho chúng ta một bàn, mời chúng ta uống rượu.”

Cậu ngoại trừ làm tình, thích nhất chính là lấy tiền.

Cậu là tiếc tiền mời người uống rượu. Hơn nữa rượu rượu quý ở Noble đắt muốn chết!

“Vương tiên sinh hình như có đến.” Mấy tiểu ngư lang lập tức hưởng ứng, đêm nay có người muốn tiêu như rác đây.

“OK! Vậy lão tử tìm hân! Đi theo ta.” Kino mở to mắt mèo giao hoạt, lộ ra lộ ra đầy răng nanh nhỏ. Phía sau vài tên ngư lang khê cười.

“Vương ca, sao lâu như thế mà không đến tìm ta? Xem ra Kino ta đối với ngươi mà nói, một chút hấp dẫn cũng không có đi.” Kino đi thẳng vào một dãy ghế, mấy tiểu ngư lang cũng nối đuôi nhau mà vào.

Người ngồi đó là Vương ca, đang ôm một mỹ thiếu niên xinh đẹp hát hò.

“K, Kino ca!” Mỹ thiếu niên kia nhìn thấy Kino, không thể làm gì khác hơn là nhượng lại vị trí mà đi ra.

Tuy rằng lúc có Lộ Thiên Hào cùng Nhâm Gia Thanh, Kino nhân khí so với hai người bọn họ thủy chung chỉ có thể đứng vị trí thứ ba bình thường. Thế nhưng Lộ Thiên Hào kiệt ngạo bất tuân, không để ý đến những ngư lang khác bao giờ, còn Nhâm Gia Thanh ôn nhu như nước, rất nhiều tiểu ngư lang đều đem hân làm ca ca.

Chỉ có Kino là không giống với họ, tuổi tác so với bọn hân cùng lắm hơn kém vài tuổi, tính cách một điểm thiệt thòi cũng không chịu. Nếu như không thuận theo cậu, không nể mặt mũi, cậu khả dĩ liên hợp với những ngư lang khác chĩnh chết người!

“Là Kino a!” Vương ca lúc trước nhìn trúng một tiểu nam hài bị Kino đuổi đi, trong lòng có điểm không vui.

Là Kino đã tu luyện thành tinh, sao lại không hiểu lòng dạ nam nhân chứ, tiểu mèo hoang dường như nhảy đến trong lòng đối phương, cái miệng tròn vênh co dân ngồi ở trên đùi, một tay ôm lấy cổ Vương ca, đầu lưỡi linh hoạt khéo léo dùng chút kỹ xảo liếm vào lỗ tai nam nhân.

Một cỗ cảm giác tê dại lập tức từ tai lan tỏa ra toàn thân.

Chỉ dùng một chiêu.

Trình độ liên phân cao thấp.

Vương ca đáy lòng có tính toán. Lúc trước hài tử kia cũng đẹp, là đẹp kiểu chất phác. Mà Kino, quả nhiên chính là nhân vật nổi tiếng, tướng mạo trẻ trung xinh đẹp, phóng khoáng cởi mở, mang nét đẹp dã tính trời sinh. Da dẻ căng mịn bóng loáng, giống một tiểu dã miêu phóng túng.

Chút lợi lộc ấy khiến Vương ca hồi tưởng thời gian trước đây thường quần lấy nhau. Kỹ xảo trên giường của đối phương thực sự kinh người, chính mình cũng đã từng trải qua

“Ta sao lại không nhớ ngươi chứ! Tiểu Kino.” Vương ca nhìn Kino, nhân thần thay đổi.

“Vậy Vương ca phải mời chúng ta uống rượu nha~”

“Được, được! Ngày thì có vấn đề gì.”

“Vương ca quả nhiên rất có khí phách! Nam nhân của nam nhân a! Kino cười hi hi, lộ ra vài răng nanh nhỏ thật giống như tiểu ác ma, đặc ý hướng mấy tiểu ngư lang kia ném qua một ánh mắt.

Ha ha ha, tiểu mèo hoang muốn đi đánh tiểu dã thực điều ==

Bất quá hạ chương sẽ bị bắt gian

20. Chương 20

Mấy tiểu ngưu lang ồn ào nịnh hót, vài người đã muốn giết người cứ một chai rồi một chai rượu cao cấp gọi uống, thời điểm tính tiền, Vương ca có chút xanh mặt. Lúc này mới nhớ tới, nguyên do hắn không thường đến tìm Kino. Tiểu tử này tuy rằng kỹ xảo rất cao, con người cũng phóng túng cởi mở, nhưng giống một con quỷ hút máu, khả dĩ đem hầu bao của người ta hút không còn một mảnh.

Vương ca trấn định, sau mới kéo tay Kino đến toilet.

“Ta ngày hôm nay vì người mà nỗ lực như vậy, người dù sao cũng phải hảo hảo hầu hạ ta một chút a.” Vương ca ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Kino, hơi rượu hỗn tạp hướng môi Kino tập kích.

“Hắc hắc.” Kino không nói đồng ý, cũng không bảo không đồng ý.

Bình thường ở cái dạng này, cậu hiện tại nhất định đã sớm đem hai chân vòng quanh thắt lưng đối phương, đem đối phương ép hết không thừa một giọt. Nhưng ngày hôm nay tâm tình của cậu có điểm tụt dốc. Cái tên giả trang sủng vật chết tiệt kia, làm cho Phỉ Ngâm Mặc phát sinh cái loại tiếng cười ấy!

Kino cảm thấy mị lực của mình chịu đủ kích to lớn, chưa từng có qua.

Tuy rằng nghĩ như vậy, thế nhưng thân thể hoàn toàn không bị khống chế. Gần một tháng đều chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, cậu thực sự gần cạn kiệt !

“Người giống như con mèo hoang vậy, thân thể thật miễn cưỡng.” Đối phương trong lúc đó xoa bóp giữa hai chân cậu vài cái, nâng chân lên một chút, đã muốn cứng rắn.

“Uy uy, chờ một chút”

“Sao vậy? Đây là kiểu mới nhất, vừa muốn nghênh đón lại vừa muốn cự tuyệt sao?” Vương ca nở nụ cười *** đang, qua lớp áo ngoài cần lên hai điểm trước ngực Kino.

“Lão tử, lão tử ngày hôm nay không muốn làm!” Kino giãy dụa, móng vuốt khua loạn, vẽ trên mặt nam nhân, kéo theo một vệt máu.

“Giả bộ cái gì!” Vương ca bị đối phương không hợp tác khiến cho có điểm tức giận, một bạt tai tát xuống mặt Kino.

“Kiên! Dám bạt tai lão tử? !”

“Ta kiên (thao) chết người! Kiên xong sẽ đi tìm lão bản các người! Noble ngày càng kỳ cục!”

“”

“Toàn bộ câm miệng cho ta!” Một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến, cắt đứt cãi vã của hai người.

“Cảnh sát đến kiểm tra, toàn bộ úp mặt vào tường, hai tay ôm đầu, ngồi xuống góc phòng!” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng giơ súng lục cảnh dụng loại 9mm, bày ra bộ dạng công bằng thi hành pháp luật, “Động tác nhanh lên!”

“Thật sự là cảnh sát sao?” Vương ca có chút chần chờ.

Hắn tại thương giới đã trải qua một vài sóng gió, được xem là nhân vật có kiến thức rộng rãi. Sao có thể tin tưởng chỗ như Noble này sẽ bị cảnh sát kiểm tra.

“Lấy chứng minh ra!” Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh một tiếng, “Người có quyền bảo trì im lặng, nhưng với mỗi một câu nói của người, sẽ trở thành khẩu cung tại tòa.”

Vương ca sắc mặt trầm xuống, ngoan ngoãn đem chứng minh nhân dân ra.

Phỉ Ngâm Mặc kiểm tra hết một lượt, trả lại cho đối phương, lại dùng thương (dùi cui) điểm điểm Kino, “Chứng minh của người.”

“Ta, ta không có.” Kino ngữ khí tràn đầy đáng thương “Ta chưa thành niên.”

“Chưa thành niên không thể vào quán bar đêm. Theo ta về cảnh cục, chờ người giám hộ đến nộp tiền bảo lãnh.”

“Cảnh quan đại nhân, không nên bắt ta. Không phải ta tự nguyện a. . . .”

Vương ca xanh mặt.

Đều là ngu lang nhân khí đệ nhất, bây giờ còn nói chính mình không tự nguyện!

Vương ca nhìn thoáng qua Kino, chỉ thấy đối phương ngữ khí tuy rằng phi thường ai oán, nhưng hai mắt mèo lại tỏa sáng kinh người, khóe miệng còn nhếch lên mờ ám khẽ cười.

“Con mẹ nó! Vậy mà dám giở trò đùa giỡn ta!” Vương ca phát hiện bản thân bị lừa, nổi giận, “Người là đồ tiện nhân!”

Đang muốn cho đối phương một cái bạt tai nữa. . . .

Kết quả hai chân trong lúc đó bị người hung hăng đạp đến, lực đạo mạnh mẽ khiến hắn nhất thời ngã xuống sàn nhà vệ sinh.

Cái này điều không phải anh hùng cứu mỹ nhân.

Đây là nữ vương cứu miêu XDDDDD

21. Chương 21

Một người có đôi mắt hẹp dài, khí tức lạnh lùng, mang vẻ đẹp như thứ yêu nghiệt, cười lạnh một tiếng, súng lục đen bóng ở giữa những ngón tay hắn xoay tròn cực nhanh, “Cũng dám khi dễ người của lão tử, hừ! Xin lỗi hắn cho ta!”

“Xin lỗi ta?” Kino mắt mèo ngời sáng, nhắc lại lời của Phỉ Ngâm Mặc, cười đến ngu ngốc mê muội.

“Sao có thể chứ.” Vương ca khinh thường thốt ra câu này.

Đôi mắt hẹp dài thâm thúy của đối phương khẽ nhú, trong vài khắc trên người tản mát ra khí thế cường đại sắc bén, nghiêm nghị dọa người.

Cẩn, cẩn bản là không giống cảnh sát. Trái lại giống sát thủ ở giới hắc ám.

“Người, người không phải là cảnh sát chân chính.” Vương ca run rẩy chất vấn.

Nam nhân không nói gì, chỉ lạnh lùng cười.

Súng lục cảnh dụng loại 9mm phát sinh tiếng leng keng hữu lực, vang lên ‘đương’ một phát, kéo chốt, đem hòng súng đặt tại huyết thái dương nam nhân.

“Này súng này không phải là thật” Vương ca chân có điểm như nhũn ra, nghiêng mắt liếc khẩu súng, mồ hôi lạnh rịn đầy.

“Xin lỗi!” Nam nhân lạnh lùng nói, nòng súng nhắm ngay hai chân hắn lúc đó, “Ta đếm đến ba, người có thể chọn xin lỗi, hoặc là không bao giờ nói được nữa.”

“Ba.”

“Hai.”

“Một.” Con mắt hẹp dài thâm trầm nheo lại.

Ngay thời khắc tiếng đếm đến ‘Một’, Vương ca vội vã nói, “Kino, xin lỗi, ta không phải cố ý. Ta xin lỗi, người hãy nghĩ đến giao tình trước đây của chúng ta mà buông tha ta đi! Là ta sai rồi, ta đảm bảo sẽ không nói cho boss của người. . . .”

Kino càng nghe càng thần kỳ, há hốc miệng, trên mặt lộ ra thần tình hưng phấn kỳ diệu.

“Không tệ.” Phỉ Ngâm Mặc khen ngợi dùng súng vỗ vỗ gương mặt đối phương.

Vương ca lúc này mới ngưng trệ thở dài một hơi. Nam nhân kia nhân thần thực sự khiến người ta sợ hãi!

Phỉ Ngâm Mặc tùy ý để Kino quàng lấy cánh tay hắn, đi ra khỏi toilet. Rồi đi vài bước, Phỉ Ngâm Mặc quay đầu lại, cười khinh một tiếng, đôi mắt thâm thúy chợt hiện lên nhân tình trầm mặc.

“Còn có quên chưa nói cho người biết. Cây súng này là thật.”

“Phanh ——”

Đạn bay nhanh đập vào gương. Chiếc gương cao một thước, rộng hai thước trong nháy mắt rầm rầm vỡ nát, những mảnh nhỏ thi nhau rơi xuống đất.

Thăng đến khi toàn bộ đều rớt hết.

Vương ca lúc sau mới rùng mình. Người đó quả thực kiêu ngạo đến cực điểm, vô pháp vô thiên.

“Kino tiểu tử kia, rốt cuộc chọc phải loại người nào a”

Chương này chỉ là tiểu gian tình.

Chương sau mới thực sự là gian tình lớn ! Tiểu mèo hoang cùng nữ vương lần đầu tiên cái gì

22. Chương 22

“Oa oa, người mẹ nó thực đúng là nhất! Lão tử yêu người chết mất!”

Vừa ra khỏi Noble, Kino vội vã ôm lấy cổ Phỉ Ngâm Mặc, hai chân dài nhỏ hướng thất lưng nhảy lên, đan chéo nhau kẹp chặt hông hắn, “Hắn vậy mà phải xin lỗi ta, cũng đã xin lỗi ta! !” Kino hét to.

Cậu là một tiểu ngư lang, dù cho có rất nhiều thủ đoạn để chinh đối phương, thế nhưng vẫn là không có khả năng khiến đối phương ở trước mặt mình khép nép xin lỗi.

Hiện tại loại cảm giác này thực sự là sướng khoái hết mức ! Kino ngẩng đầu ưỡn ngực, nhất thời không còn cảm thấy mình thấp kém.

“Nếu không phải ở đây hỗn tạp, ta sẽ bắt hắn quỳ xuống liếm giày người.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng nói.

“Ngao ngô, lão tử hảo muốn cắn người!”

Kino mắt mèo mở to nhìn Phỉ Ngâm Mặc, nói xong, miệng đầy răng nanh một ngụm cắn lên cổ nam nhân cao lớn.

Phỉ Ngâm Mặc cả người chấn động, chỗ bị răng Kino cắn kia xuất hiện một trận điện lưu tê dại tinh tế.

Quý Lạc lập tức phát hiện biến hóa của Phỉ Ngâm Mặc, cười gian trá: “Cảnh quan, người cứng rồi a”

Chiếc lưới nhện ửng đỏ khéo léo ở trên mặt nam nhân gợi cảm tuần mỹ, một chút lại một chút khiêu khích liếm hôn, tiểu móng vuốt cũng không an phận tại đứng quần đối phương khẽ vuốt ve nặng nhẹ, “Xem ra người đồ với gay cũng không phải không có cảm giác đi”

Thanh âm khàn khàn, chậm rãi đem tay xoa lên ngực nam nhân, tinh tế câu dẫn.

“Không nên đùa với lửa” Phỉ Ngâm Mặc thở gấp một tiếng, im lặng liếm môi. Cái tên tiểu gay này quả nhiên có chút thủ đoạn.

Đối phương trong mắt dục hỏa thiêu đốt càng thêm cuồng liệt.

“Con mẹ nó, lão tử muốn kiên chết người! Cái đồ yêu nghiệt này!” Một miệng đầy răng nanh lấp lánh trông không khác gì tiểu ác ma.

Phỉ Ngâm Mặc khẽ nhủ mày, xoay người, đem thân thể nhỏ gầy của đối phương hung hăng áp tới vách tường nơi hẻm tối.

Quý Lạc thân thể đơn bạc bị lực đạo lớn làm chấn động, thất lực đều đau nhức.

Quý Lạc còn chưa kịp nói gì đã cảm thấy một nụ hôn đầy bá đạo ngang ngược tập kích đến, trong nháy mắt cướp đi hô hấp của cậu.

Hơi thở nồng nhiệt khêu gợi phả lên mặt, chiếc lưỡi mềm dẻo nóng bỏng găt gao áp bức cậu, đầu lưỡi ở trong khoang miệng cậu tận tình ma sát đảo tròn lẫn nhau, vừa mút vừa liếm

Ngao! Kino lập tức cực kỳ hưng phấn! Thực con mẹ nó nhìn không ra, cảnh quan lớn lên yêu nghiệt như thế cư nhiên đúng là cao thủ của cao thủ! Cậu cũng không chút nào tỏ ra yếu kém, tức khắc sát sao ôm lấy cần cổ Phỉ Ngâm Mặc, đầu lưỡi khéo léo truy đuổi khiêu khích đối phương, kiên trì liệt hỏa (cùi khô lửa bốc) càng không thể vãn hồi.

Một hồi hôn môi kích thích quả thực biến thành màn kịch những cao thủ tình trường đang tán tỉnh nhau, bầu không khí *** mỹ ám muội càng ngày càng nồng đậm.

Mười giây, hai mươi giây, ba mươi giây

Một phút, hai phút

“A lão tử không được hô hô”

Cuối cùng Kino bỗng buông ra trước, hít một ngụm khí lớn, suy yếu kêu lên, từng sợi chỉ bạc xa hoa theo khoe miệng cậu kéo ra ngoài, môi bị đối phương mút vào sưng đỏ như cây lạp xưởng, hỗn hển thở.

“Người căn bản không phải người a! Sao lại có thể hôn lâu như thế chứ! Trong Noble nếu xét về bản lĩnh hôn môi, ta đã xưng đệ nhị thì không ai dám xưng đệ nhất!”

“Là do người quá non.” Phỉ Ngâm Mặc khẽ cười một tiếng.

“Vậy cảnh quan người phải chỉ giáo ta thật nhiều rồi”

Quý Lạc thở dài vài cái, khí tức lúc này mới lúc này mới dần dần khôi phục đều đặn.

Cậu nhất quyết dựa vào cằm Phỉ Ngâm Mặc, hướng thân thể người kia cọ cọ, sắc hổ phách trong mắt chợt hiện ra ánh sáng mê hoặc, “Cảnh quan”

Nam căn đặt ở dưới bụng Phỉ Ngâm Mặc, không ngừng ma sát, nóng cháy đến mức có thể cảm thụ được hình dạng.

“Tự giải quyết.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng nói, đập vào bắp đùi Quý Lạc, ý bảo đối phương xuống khỏi eo hắn.

“Cảnh quan” Quý Lạc chưa từ bỏ ý định. Giống như mèo nhỏ lấy lòng chủ nhân, dùng đầu nhẹ nhàng cọ cổ Phỉ Ngâm Mặc, “Người cũng kìm nén thật lâu a. .

23. Chương 23

Cái vắc-xin phòng bệnh kia của Lan Hiên, tuy rằng không rõ lắm có đúng cần thực sự cấm dục hay không, thế nhưng Phỉ Ngâm Mặc cũng sẽ chẳng chủ động thử nghiệm, miễn cho sớm đem khuôn mặt mình biến thành tiêu bản trên bàn Lan Hiên.

Một tháng qua, không chỉ có Quý Lạc, ngay cả hắn cũng tích tụ không ít.

Cho nên ở dưới sự quyến rũ của Quý Lạc mới thoảng cái liên cương.

Bất quá, lời này hiện tại thật ra nhắc nhở Phỉ Ngâm Mặc, hay là hắn thực sự hắn nên tìm một nữ nhân

“Người nói không sai.” Phỉ Ngâm Mặc niết niết khuôn mặt Quý Lạc, tuyệt không thủ hạ lưu tình, đưa tay gạt cậu xuống, “Đêm nay ta sẽ không về nhà.”

“A a, người muốn đi đâu?” Quý Lạc có chút khấn trương.

“Tìm nữ nhân dập lửa.”

“ Kiền! Ta không được sao? !”

Quý Lạc cắn răng, cánh tay tinh tế gắt gao bám chặt thắt lưng Phỉ Ngâm Mặc, trừng mắt nhìn hấn, “Lão tử so với nữ nhân kia hảo hơn gấp trăm lần! Gấp trăm lần!”

“Người?” Phỉ Ngâm Mặc trong lòng có điểm buồn cười, bên ngoài lại hơi nhếch cằm, “Ta đối với nam nhân không có hứng thú.”

“Tính thú, thú này làm sẽ có.”

Quý Lạc con mắt phóng quang, nở nụ cười giảo hoạt, móng vuốt tại đùi quần Phỉ Ngâm Mặc dè lên đầy kỹ xảo.

Vừa rồi bọn họ chỉ là hôn môi mà thôi, cũng không làm tiêu tan nhiệt hỏa bên dưới, quả nhiên, vừa mới một hồi, nơi nào đó càng thêm căng cứng, cơ hồ có thể nhìn ra được hình dạng.

Phỉ Ngâm Mặc không nói gì, chỉ là nhân thần tĩnh mịch.

“Cảnh quan” Quý Lạc ngồi chồm xồm xuống, đầu vừa vắn ở giữa hai chân Phỉ Ngâm Mặc.

Cậu ngẩng khuôn mặt diễm lệ, đầu lưỡi khéo léo khéo gọi liếm liếm khoe miệng, ngón tay một chút lại một chút xoa nắn hạ thể nóng rực cứng rắn như thép của đối phương, khiêu khích nói “Người chỗ này ghê gớm thật Hình dáng cũng rất xinh đẹp”

“Người cái đồ tiểu tao hóa.” Phỉ Ngâm Mặc cũng nhịn không được nữa, đem quần cởi ra, nắm lấy đầu thiếu niên ấn xuống phía dưới. Bị khiêu khích nhiều lần như vậy, thật sự nếu không làm gì hết, hấn thực không phải nam nhân

Thiếu niên cười khó chịu, nhưng động tác trong miệng càng thêm điên cuồng.

Phỉ Ngâm Mặc cảm giác được hạ thể chính mình bị một thứ nóng ẩm, ẩm ướt bao bọc lấy, đối phương một lần rồi một lần phun ra nuốt vào, đầu lưỡi linh hoạt trên chọc, mang đến một trận cảm xúc run rẩy.

Ở đây là ngõ nhỏ đối diện của sau Noble.

Ánh trăng mờ lung, thỉnh thoảng có khách nhân đi qua.

Nếu như bọn họ tỉ mỉ quan sát, nhất định phát hiện ra loại thở dốc đầy cơ khát cùng hương vị thân thể dày đặc. Có thể còn nhận ra nhân khí đệ nhất Noble tiểu mèo hoang đang quỳ trên mặt đất, bị người hung hăng nắm tóc, trong miệng ngậm vào hạ thể một nam nhân dung mạo yêu nghiệt, ra sức lấy lòng mút liếm.

Đại khái nam nhân rõ ràng hiểu được nam nhân.

Tiểu mèo hoang này công phu dùng miệng hoàn toàn không tồi, nữ nhân trước đây không ai có thể so sánh với cậu.

“Cổ sức sâu hơn nữa” Phỉ Ngâm Mặc rên rỉ một tiếng, mười ngón thon dài lùa vào mái tóc vàng của thiếu niên, nắm chặt đầu cậu. Loại khoái cảm này quả là so với cảm giác thành tựu lúc tự mình đem nổ một quả bom hạng nặng mãnh liệt hơn một ít.

“Cảnh quan, người chỗ này lớn hơn mà cũng cứng hơn nha”

Thiếu niên nheo lại mắt mèo giảo hoạt, đôi môi hồng nhuận, tiểu răng nanh phát sáng, dường như tranh công nói, “Sao rồi? Kỹ thuật của ta không tệ đi!”

Phỉ Ngâm Mặc liếc mắt, néo đầu cậu, hạ thể phía trước hung hăng tiến nhập, đè nén yết hầu Quý Lạc. So với khoang miệng, khoái cảm ở yết hầu càng thêm cường liệt hơn!

“Ồ ngô” Quý Lạc cố sức phun ra nuốt vào, mắt mèo mở to trừng nam nhân trước mắt, chỉ có thể phát sinh vài âm tiết ngắn gọn. Động tác đối phương bất thành linh, cậu thiếu chút nữa không kịp thích ứng.

Phỉ Ngâm Mặc cấu nắn khuôn mặt thiếu niên, hướng cậu cười cười, mê hoặc cảm dỗ như loài hoa quỳnh nở rộ trong đêm.

24. Chương 24

Quý Lạc mắt nhìn thẳng, hầu kết nho nhỏ khẽ chuyển động lên xuống.

Phỉ Ngâm Mặc khước môi tiểu ý càng rõ, nâng cằm đối phương đem nam căn tiến vào thật sâu, ở trong miệng cậu cấp tốc trườn sáp, mỗi lần đều nhấp sâu trong cổ họng thiếu niên. Ma sát chặt chẽ mang đến khoái cảm kịch liệt dị thường, khó có thể nói hết.

Phỉ Ngâm Mặc đem bạch trọc toàn bộ bắn vào miệng Quý Lạc

Thiếu niên nuốt hết dịch thể của nam nhân.

Chỉ sót vài giọt lưu lại bên mép, ý cười giảo hoạt, tại trong bóng đêm lộ vẻ *** mỹ kinh người.

Quý Lạc con mắt lấp lánh, vươn đầu lưỡi, háo sắc liếm liếm, “Cảnh quan, mùi vị của người rất tuyệt a!”

Cái đồ tiểu tao hóa này, dám thị gian hân!

Phỉ Ngâm Mặc nheo mắt.

Không biết vì cái gì, hân vậy mà thấy tên tiểu Gay háo sắc mà *** loạn này càng nhìn càng thuận mắt.

“Cảnh quan Cảm giác sao rồi?” Quý Lạc lấy lòng hỏi.

Cậu vừa nãy là dùng hết bản lĩnh của mình, cũng không tin người từng hưởng qua loại tư vị này, có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay cậu?

“Just so so.”

“Ách đó là ý gì a?”

“Như bình thường.”

“Như bình thường?” Quý Lạc lập lại một lần, sau mới túm cổ áo Phỉ Ngâm Mặc, nhảy dựng lên, “Cái gì! Như bình thường? ! Kháo a, người là *** ma chuyển thế chắc? ! Loại kỹ xảo vậy của lão tử mà bình thường ư? !”

Phỉ Ngâm Mặc dùng sức đẩy tay cậu ra.

Quý Lạc “Ai yêu” một tiếng, ủy khuất đưa tay lên thổi thổi.

Gặp phản ứng này của đối phương, Phỉ Ngâm Mặc không khỏi cười khế, chỉnh sửa hảo trang phục liền trở về.

Quý Lạc lúc này mới phát hiện chính mình bị trêu đùa, một mặt đuổi theo, một mặt vừa chỉ tiểu đệ đệ bên dưới, “Uy uy cảnh quan, đừng đi nhanh như thế! Lão tử chỗ này còn chưa giải quyết rất khó chịu a!”

“Mở cửa.” Phỉ Ngâm Mặc quay về nhà trọ, dùng chân đá cửa, ý bảo Kino đang cầm chìa khóa.

“Thật đúng là làm như nhà của mình.”

Quý Lạc theo sau thì thảo nói nhỏ, vẻ mặt bất mãn, phía dưới đũng quần gồ lên một túp lều, sưng đỏ nóng bỏng, trương căng khiến cậu khó chịu muốn chết.

“Ta đồng ý ở chỗ này, đó là vinh hạnh của người.” Phỉ Ngâm Mặc khước mắt xoi mói, “Người hân nên biết ơn mới đúng.”

“Đúng, đúng Đây là phúc khí lão tử tu luyện tám đời có được.” Quý Lạc nghiêng rằng, trừng hấn.

“Chuẩn bị nước cho ta, ta muốn tắm.”

“Ngươi!” Quý Lạc tức nghẹn oan uổng định giơ chân, “Lão tử tốt xấu gì cũng là ngư lang nhân khí đệ nhất Noble! Vì cái gì mà phải hầu hạ ngươi? !”

“Không muốn thì rút.”

“. . . . Được được, rất sẵn lòng, lão tử cầu còn không được!” Quý Lạc rống lớn nói, giẫm chân ầm ầm xuống sàn nhà.

Cậu nghiêng rằng, trong lòng không can tâm mà đem nước xả đầy bồn tắm, suy nghĩ một chút, lại đổ thêm vài giọt tinh dầu vào, “Thực quái đản, rõ ràng hấn cư xử tệ với ta như vậy, vì cái gì mà lão tử còn muốn đối tốt với hấn”

“Lại ở sau lưng ta nói xấu gì đó.”

Một thanh âm lạnh lùng truyền đến, theo cùng, nam nhân vóc người hoàn mỹ thân thể xích lô đi tới, mỗi bước tựa như nhân vật trong tranh dưới ngòi bút của họa sĩ nổi tiếng, yêu nghiệt mê hoặc phảng phất như cây anh túc trí mạng.

“Lão tử nói, lão tử sớm muộn gì cũng phải ép khô ngươi, một giọt cũng không dư thừa ——” Quý Lạc cắn giận quay đầu lại, tiếp theo vài giây thì mục trừng khẩu ngốc (ngẩn người không nói nên lời).

“Uy, ngươi chảy máu mũi kìa.”

Phỉ Ngâm Mặc đá đá thiếu niên đang ngây người trước mặt, đôi chân thật dài bước vào bồn tắm, thủy quang nhàn nhạt chiếu vào nam nhân tôn lên những đường cong ưu mỹ trôi chảy trên đùi, hiện ra sắc xanh mờ ảo.

Giữa hai chân lúc đó có vật gì hơi lay động, bóng hình nhợt nhạt buông thông, to lớn mà càng thêm xinh đẹp.

25. Chương 25

“Lão tử, lão tử” Quý Lạc bịt mũi, thối lui về sau vài bước, mắt mèo mở to trừng trừng nhìn nam nhân, vẻ mặt đỏ lên, “Đều là ngươi làm hại ta!”

“Đem khăn tới đây.”

“Nè.” Quý Lạc rút ra một cái khăn mặt, muốn hung hăng ném qua, thế nhưng lại không dám, cuối cùng ngoan ngoãn tự mình đem đến.

“Chà lưng cho ta.” Phỉ Ngâm Mặc rất vừa lòng thái độ của thiếu niên, nhắm hờ hai mắt, phân phó nói.

“Kỳ, kỳ lưng a.” Quý Lạc nhìn những đường cong bả vai hoàn mỹ nuốt nuốt nước bọt, làn da lồi cuốn mê người vương hờ bọt nước, giống như có ma lực che mắt người ta.

“Không muốn?” Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh một tiếng.

“Không, không, ta làm.” Quý Lạc vội vã dùng khăn tay lau máu mũi, lấy chiếc ghế nhỏ ngồi vào bên cạnh, cầm khăn cẩn thận chà xát tám lưng nam nhân, đường cong xương sống ưu mỹ từ cần cổ kéo dài đến sát mông.

“Ngươi kỳ ở đâu đó?” Con mắt dài nhỏ đột nhiên mở ra, con ngươi sâu thẳm kêu gọi, thấy Quý Lạc đang mặt đỏ tim đập.

“A, a?” Quý Lạc lúc này mới phát hiện ngón tay đã đi tới chỗ vãnh lên giữa hai chân Phỉ Ngâm Mặc, đành phải hì hì cười ngây ngô, “Kim lòng không nổi, kim lòng không nổi.”

“Còn cười?” Phỉ Ngâm Mặc sắc mặt có điểm khó coi, cầm lấy cổ tay Quý Lạc, dùng sức kéo.

“Rầm” một tiếng, Quý Lạc ngã mạnh vào bồn tắm lớn, uống cả ngụm nước, toàn thân đều ướt sũng, cậu chặt vật quá, “Phát điên cái gì, kéo lão tử vào đây làm chi”

“Hừ, người không phải vừa rồi chưa được thỏa mãn sao?” Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh, các đốt ngón tay linh hoạt nắm lấy vật giữa hai chân thiếu niên.

“Người, người Người nói sẽ không đụng đến đồng tính mà?” Quý Lạc trợn mắt nhìn, nhưng lỗ tai đỏ lên đầy khả nghi.

“Ta chỉ là chán ghét đồng tính luyến ái, cũng chưa nói sẽ không chạm vào.”

“Thế thì khác cái gì a? Nói cho cùng, người vẫn chán ghét Gay, mà lão tử là Gay, như thế nào? !”

Quý Lạc lớn tiếng, sắc hổ phách trong mắt đã có điểm ửng khuất.

“Người uất ức cái gì.” Phỉ Ngâm Mặc liếc cậu một cái, “Ta không ghét người.”

“Cái, cái gì?”

“Lão tử không ghét người.” Phỉ Ngâm Mặc lột bỏ quần thiếu niên ném ra ngoài. Quần lót cũng cởi sạch vứt qua bên. Ăn mặc đúng thật là phóng đảng, hừm.

“Uy, uy, đừng lột nhanh như vậy.”

Quý Lạc đột nhiên vặn vẹo nhãn nhó, khuôn mặt đỏ bừng, “Vậy, vậy người thích lão tử a? Thỗ lộ với lão tử sao?”

Nói liên tiếp, thanh âm của thiếu niên mất mèu tràn ngập sung sướng, “Ngao ngao, lão tử biết mà, lão tử xinh đẹp như thế, kỹ thuật tốt như thế, ai có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay lão tử chứ!”

“Sai rồi, là người trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta.” Phỉ Ngâm Mặc âm trầm cười, bao bọc lấy tiểu đệ đệ của Quý Lạc, dùng lực nắm chặt vuốt ve.

“. . . . đừng, nhẹ nhẹ thôi” Quý Lạc lúc này mới sợ hãi phát hiện, tiểu đệ đệ của mình toàn bộ bị nắm giữ trong tay nam nhân.

Ngô, tuy rằng muốn nam nhân giúp cậu thủ *** là nguyện vọng lâu nay . Vì cái gì hiện tại cậu lại có chút run hoài nghi ý nguyện của mình liệu có đúng hay không

“Sao vậy? Khó chịu?” Nam nhân nhướn mày, lạnh lùng hỏi.

“Không, rất thoải mái.” Cho dù run như cây sậy, nhưng vừa nghĩ rằng là tay của Phỉ Ngâm Mặc, cậu nhện không được cả người huyết mạch sôi trào.

“Lão tử mặc kệ bất cứ giá nào! Chết thì chết!” Thiếu niên nhắm chặt mắt, phảng phất như phải hùng hồn hy sinh, chỉ là một lát sau vẫn đáng thương mở mắt ra, “Có thể hay không đừng nắm đứt tiểu đệ đệ của ta”

26. Chương 26

Phỉ Ngâm Mặc lần này cười ra tiếng.

“Ai thèm niết đứt tiểu đệ đệ của người.” Ánh mắt chuyển hướng đến vật tinh tế giữa hai chân thiếu niên, non mềm trắng mịn gì đó, nhỏ không nhỏ, phồng chùng cũng chẳng sử dụng qua mấy, hiện tại ở trong lòng bàn tay hần rứt rề đứng thẳng.

“Nhan sắc không tệ.” Phỉ Ngâm Mặc câu dẫn ra khoe môi, ngón trở dùng móng tay gầy nhẹ một chút, tiểu đệ đệ của đối phương liền giật giật run rẩy, lỗ nhỏ trên đỉnh tiết ra vài giọt chất lỏng trong suốt.

Thực sự là kỳ quái.

Hần bình thường nghĩ cái đó của nam nhân, trên người đối phương có, hần cũng có, không có gì đặc biệt. Thế nhưng hiện tại cảm thấy thân thể tiểu mèu hoang này còn có gì rất thú vị.

Quý Lạc gương mặt ửng đỏ, khê cắn môi nhẩn nại, cuối cùng nhịn không được bập phát, “Con mẹ nó, người muốn làm thì làm mau lên, lão tử chịu đựng rất-tân-khổ, người có biết hay không!”

“Câm miệng.” Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh, “Ở đây chỉ có ta được nói.”

“Ta * người!” Quý Lạc hướng đối phương nghiêng rằng, còn thấy lấp lánh mấy chiếc răng nanh.

Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười, đảo mắt đem vòng eo thiếu niên mạnh mẽ đè xuống, tấm lưng nhẵn nhụi trơn truột như sứ men xanh của cậu lập tức phát ra ánh sáng nhạt màu, nhất thời, đầu ngập trong bồn nước.

“A a người định giết ta a” Quý Lạc cố gắng vùng lên hét vài tiếng, tức khắc đã bị ấn trở lại, “ục ục” uống mấy ngụm nước.

Quý Lạc muốn phun hết nước ra, kết quả vừa hé miệng, nước ầm từ bốn phương tám hướng đổ tới, chạy thẳng xuống họng.

“%&.*(#%*” Cậu phản kháng, khua loạn hai tay, tạo nên từng lớp sóng.

Động tác mạnh bạo hận không thể đem cả cái bồn tắm lớn ném đi, nước không ngừng trào ra, ướt nhẹp sàn nhà.

Thế nhưng, Phỉ Ngâm Mặc lại hung hăng áp chế thất lưng cậu, cậu vừa trồi lên một chút, thở vội mấy hơi đã bị nam nhân tiếp tục đè ép.

Trong lúc đó, trong lúc đó

Bàn tay nam nhân ở phía sau vuốt ve tiểu đệ đệ cậu, không ngừng di chuyển trên dưới, từng đợt sung sướng tê dại lan ra phần eo, cậu cùng lúc phải kháng cự tai họa ngập đầu, cùng lúc từ thất lưng liên tục truyền đến cảm giác hưng phấn đầy kích thích, tại thời điểm sắp bị chết đuối lại có loại khoái cảm cường liệt không gì sánh kịp, so với trước đây bất luận cái gì cũng hơn

A a a Cậu quả thực sắp điên mất

Quý Lạc cuối cùng thành ra hư nhược nằm úp sấp một đoàn, không còn khí lực phản kháng

Hừ hừ, chết thì chết! Cho dù làm quỷ, cậu cũng sẽ không buông tha nam nhân! Cậu phải canh giữ ở đây trong bồn tắm này, chỉ cần nam nhân tắm, cậu sẽ đi ra quấy rầy hắn, quấy rối *** hắn

Đang lúc choáng váng đầu óc đông đặc, nam nhân buông tha cậu, khoe miệng hàm trứ nét cười câu nhân.

“Đúng vậy, thế này khôn hơn.” Niên thiếu xụi lơ trên người hắn, giống như mèo nhỏ sợ nước, tiểu móng vuốt mềm nhũn. Phỉ Ngâm Mặc nhìn niên thiếu không đứng dậy nổi trước mắt, thoả mãn gặt đầu. Lần nữa thả xuống nước, rửa sạch dịch thể, đem chính mình cùng thiếu niên đều tẩy trừ một lần.

“Được rồi, trở về phòng ngủ.” Phỉ Ngâm Mặc vỗ vỗ cái mông thiếu niên.

Quý Lạc vừa đứng lên, chân liền nhũn ra, thiếu chút nữa ngã chết tại bồn tắm.

“Thật vô dụng.” Phỉ Ngâm Mặc ở trên cao nhìn xuống, dùng chân đỡ lấy Quý Lạc mới miễn cưỡng không có ngã úp sấp.

“. Người, người Một ngày nào đó Lão tử phải thao chết người”Thiếu niên mở to mắt mèo trừng hắn, phô trương thanh thế.

Phỉ Ngâm Mặc khê cười một tiếng.

Nâng cẳng chân xinh đẹp còn dính nước, giẫm nhẹ lên đầu Quý Lạc. Lòng bàn chân sạch sẽ nhẩn nhẩn mái tóc ướt át của đối phương, loại cảm giác này thập phần hảo.

“Ta sẽ đợi.” Phỉ Ngâm Mặc cười cười, cao cao tại thượng nói.

Cảnh xuân giữa hai chân, bởi vì động tác của nam nhân càng thêm ghẹo người, Quý Lạc khoe mắt liếc nhìn, không chỉ thấy thứ cực đại ấy mà còn thấy nó chính là bộ vị *** đáng nhất.

Trời ạ thực sự là nguy hiểm!

“Người lại chảy máu mũi.” Nam nhân đá vào bụng cậu một phát, có điểm chán ghét nói.

.Kiền, người cho là ai làm hại a.

27. Chương 27

Đêm nay, Quý Lạc quả thực ở giữa thiên đường và địa ngục không ngừng bồi hồi.

Khiến cho cậu đang ngủ cũng gặp phải ác mộng. Mộng thấy mình bị nam nhân tàn bạo quăng xuống đại dương mênh mông, cậu liên tục bơi a bơi a, cuối cùng một chút khí lực cũng không có, sắc nước đến liên tục ho khan. Ngay khi cậu cho rằng mình sắp phải chết, liền nhìn thấy rất rõ ràng có cá mập đang bơi về phía này, lộ ra hàm răng đầy hung tợn tàn ác muốn nuốt cậu vào bụng.

Quái, vì cái gì cậu thấy cái đầu cá mập trắng này rất giống Phỉ Ngâm Mặc.

Cư nhiên còn có vài phần cảm giác ưu nhã yêu nghiệt.

Kết quả, cá mập kia mặc kệ những bong bóng bọt khí xung quanh, một ngụm cắn lên mặt cậu.

“Mẹ ơi ——” thảm kêu một tiếng.

Quý Lạc đau muốn chết, mở mắt, lúc này mới phát hiện mình từ trên giường đã lăn xuống đất, mặt hung hăng đập xuống sàn. Bảo sao không đau như thế! Quý Lạc cắn răng chịu đựng xoa xoa nửa bên mặt.

Đội bớt đau một chút, Quý Lạc đột nhiên phát hiện, lão nam trên giường, không, là Phỉ Ngâm Mặc có thói quen ngủ trần không thấy đầu

Tên gia khóa này, đồ gia khóa

Sẽ không phải là bởi vì chán ghét đồng tính luyến ái, mà tối hôm qua mình cùng hắn làm ra loại chuyện này thế là liên lý khai chứ? !

Loại sự tình này, trước đây cũng không phải chưa từng phát sinh qua

Chính là vẫn có điểm thương tâm.

“A a a, đi chết đi, còn nói cái gì mà không ghét lão tử! Còn không giống đem lão tử vứt bỏ!” Quý Lạc tiện tay vớ lấy gối đầu, hung hăng đập mạnh xuống giường.

“Con mẹ nó, con mẹ nó, rõ ràng nói không ghét lão tử” Cũng không biết tùy tiện đánh xuống ít nhiều, mắt mèo thật to tuy rằng như trước quật cường nhưng xẹt qua một tia thần sắc khổ sở, “. Làm hại lão tử như vậy, lão tử thích người như vậy! Kiền! Kiền! Kiền! !”

“Người phát điên cái gì đó” Thanh âm lạnh lùng từ phía sau Quý Lạc truyền đến.

“A Sao vậy, sao lại là người” Quý Lạc quay đầu lại, sắc hổ phách tràn đầy kinh ngạc.

“Vừa thức dậy liền có sức đập gối, thể lực không tệ đi.” Phỉ Ngâm Mặc ngữ khí mang theo chút châm chọc, “Sớm biết như vậy, cũng sẽ không mua ít điểm tâm sáng cho người. Xem ra vẫn là nên vứt vào thùng rác a.” Nói xong liền làm ra tư thế muốn ném đồ.

“Không phải không phải không phải! Đây là của lão tử!” Quý Lạc vàng dạ, lập tức xông lên đem đồ ăn ôm vào trong ngực, mừng rỡ cười đến không khép miệng được, “Nguyên lai là người mua đồ cho ta a, hắc hắc.”

“Cũng đúng à nha, lão tử tuổi trẻ như thế, khuôn mặt đẹp, kỹ thuật cao siêu, cảnh quan, người cần phải hảo hảo quý trọng đi!” Quý Lạc vừa ăn vừa nói, còn tính toán ném cho một người ánh mắt mỉa mai.

“Gi cơ? Ta vậy mà nghe có ai đó vừa nói rất thích ta?”

“A khu” Quý Lạc thoáng cái ghen hờn, “Người người người, người rút cuộc nghe được bao nhiêu.”

“Từ lúc người ngu ngốc hồ hồ dùng gối đầu đập xuống giường thì ta vào.”

“Kia, đó không phải tất cả?” Quý Lạc kêu quái một tiếng, che mặt.

“Ân hạnh.” Mang theo chút tiểu ý.

“Ta, ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi.” Quý Lạc nhăn nhó, lỗ tai hồng hồng, xấu hổ nhìn Phỉ Ngâm Mặc, “Người sẽ không tin là thật chứ, hắc hắc.”

“Tùy tiện nói ư?” Phỉ Ngâm Mặc con mắt nheo lại, khẩu khí có chút lãnh.

“Đương nhiên tùy tiện thôi.” Quý Lạc gãi gãi sau gáy, “Lão tử ta thế nhưng cũng là ngư lang nhân khí No.1, kiểu này mỗi ngày đều phải nói rất nhiều”

“Phanh ——” Túi đồ trên tay bị Phỉ Ngâm Mặc không lưu tình chút nào lật úp xuống đất.

“Uy uy, Người làm gì đó? ! Đó là điểm tâm người mua cho ta!” Quý Lạc tiếc rẻ kêu lên.

“Hừ.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười, “Không giẫm nát nó đã là ta quá nhân từ rồi.”

28. Chương 28

Phỉ Ngâm Mặc liên tiếp vài ngày không quay về nhà trọ.

Quý Lạc ủ rũ, ỉu xiu nằm úp mặt trên giường, bày ra một bộ dạng muốn chết. Chuông điện thoại di động đầu giường bỗng vang lên.

“Uy?”

“Kino ca ca, có chuyện lớn rồi!” Thanh âm một tiểu ngư lang từ trong điện thoại truyền đến.

“Úc là Nhậm đại ca đem bạo long kia đá bay, hay Lộ Thiên Hào bị tình nhân của y ném ra đường hử? Nếu như cũng không phải, ta cúp máy nha.” Những chuyện khác cậu mặc kệ.

“Không không, là chuyện của người, là người! Người a!”

“Ta.” Quý Lạc hồ nghi nói, thoáng cái liền có chút khẩn trương, “Sao vậy? Lẽ nào mấy người khách nhân kia còn đến tìm ta tính nợ! Kiên! Lúc trước đã nói, là bọn hắc tặc ta, có phải muốn đổi ý? ! Ta lập tức gọi điện thoại cho bọn hắc”

“Không, đều không phải” Đối phương vừa bực mình vừa buồn cười. “Là người, nếu không tới, tháng này vị trí No.1 sẽ nhường cho kẻ khác a.”

“Con mẹ nó! Ai có gan chiếm vị trí của ta.” Cậu, tại Noble đến giờ vẫn là địa vị xưng vương xưng bá, tên nào không có mắt dám đoạt chỗ của cậu.

“Là, là một tên mới đến! Đặc biệt đẹp, không chỉ có khách nhân, rất nhiều tiểu ngư lang đều muốn cùng hắc tới một lần.”

“Hừ, người mới?” Anh tuần hơn Thiên Hào? Hay khí chất vượt qua Nhậm Gia Thanh? Cậu đến bây giờ cũng chưa thấy qua. Úc, ngoại trừ Phỉ Ngâm Mặc, “Bảo hắc chờ đi, đêm nay lão tử nhất định đến.”

Không hảo hảo giáo huấn cái tên người mới kia một trận, Kino cậu tên viết lộn a!

Đèn treo thủy tinh ngũ quang thập sắc (màu sắc đa dạng).

Không khí sang trọng vạn phần ngập tràn ánh sáng lấp lánh chói mắt. Thềm trước cung điện màu đỏ mềm mại cao quý như lông vũ thiên nga, chiếc ghế dựa xa hoa tạo hình giọt nước càng thêm ưu mỹ trang nhã.

Nhưng tất cả đều không che được người nọ, lười biếng dựa trên chiếc giường sang trọng.

Đôi mắt hẹp dài phong lưu yêu nghiệt, sâu thăm mỹ lệ, làn môi mỏng lạnh lẽo, phảng phất nét thu thủy sâu sa.

Mọi khách nhân vây quanh hắc như chúng tinh cùng nguyệt (các vì sao vây quanh mặt trăng).

Có kẻ vì hắc dâng lên rượu quý, có người bóc vỏ ớt nhỏ mềm, thậm chí còn có mấy tiểu ngư lang cứ như vậy ngồi dưới đất, dựa vào chân giường.

Giống như một đám kỵ sĩ cùng tiểu nam sủng vây quanh nữ vương cao quý.

Mà nữ vương kia ———

Chính là kẻ đầu têu hại cậu mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên — Phỉ Ngâm Mặc!

“Người sao vậy chạy đến chỗ này a!” Quý Lạc nghiêng rằng, hùng hổ xông tới chỗ Phỉ Ngâm Mặc, mắt mèo mở to hàm chứa một tia kích động.

Người nào đó, được người ta nâng lấy tay mới miễn cưỡng tiếp nhận ly rượu dâng đến.

Sau đó liếc nhìn cậu một chút, đến mở miệng cũng lười biếng.

Vài ngư lang đứng ở bên xem kịch vui phát sinh khẽ cười mỉa.

Quý Lạc nhất thời không nhận được, quay sang tàn bạo trừng những người đó vài lần, vừa quay đầu lại, “Người có biết hay không”

Có biết hay không Lão tử mấy ngày nay rất nhớ người a!

Cậu rất muốn túm lấy cổ áo nam nhân, lớn tiếng quát hấn.

29. Chương 29

“Tiểu Ôn, nhỏ.” Kết quả nam nhân ưu mỹ yêu nghiệt kia cũng không thềm nhìn hấn, trái lại câu dẫn ra khóe môi, hướng tiểu ngư lang đứng bên cạnh phân phó.

Mà tiểu ngư lang kia giống như bị thần Cupid bắn trúng một mũi tên, kinh hãi đến ngây người. Bất quá động tác trên tay tuyệt đối không chậm, rất nhanh liền đem nho bóc sạch vỏ, đưa vào miệng Phỉ Ngâm Mặc.

Nam nhân nhai nhai vài cái, còn khẽ liếm mấy ngón tay nhỏ dài trắng nõn của tiểu ngư lang.

Lần này, biểu tình đối phương suýt ngất xỉu.

Cái tên yêu nghiệt, không phóng điện sẽ chết hay sao! Quý Lạc nghiêng hàm, ánh mắt hung ác độc địa nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của nam nhân, hận không thể đem nam nhân ăn vào trong bụng, dù là ai cũng vô pháp thấy!

“Người có biết không, lão tử mới là nhân khí No.1 ở Noble! Muốn đá lão tử xuống ư, thử xem! Hừ!” Rõ ràng rất muốn ôm lấy cổ nam nhân, nói cho hấn ——— chính mình con mẹ nó muốn hấn đến chết! Kết quả bị kích động, mở miệng nói ra lại biến thành những lời này.

“Chỉ bằng người?” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười.

Ánh mắt khiêu khích, mạn bất kinh tâm (không đếm xỉa tới) liếc nhìn Quý Lạc.

Những tiểu ngư lang cùng khách nhân ở đây đột nhiên cảm thấy bên trong Noble đầy rẫy một loại khí tức cực kỳ cổ quái. Sau đó vài ngày, bầu không khí này càng thêm cường liệt.

Hai người như ở trên võ đài.

Tuy rằng bất thượng thị vương bất kiến vương, nhưng là Phỉ Ngâm Mặc ở Đông phòng, Tây phòng nhất định có Quý Lạc.

Nếu khách nhân của Phỉ Ngâm Mặc gọi năm bình rượu, như vậy khách của Kino đêm nay chắc chắn phải gọi loại rượu tương tự, đồng thời còn kêu ít nhất sáu bình. Nhất định phải vượt lên trước đối phương.

Mà Phỉ Ngâm Mặc bên này cũng lạnh lùng ra lệnh cho khách nhân. Nếu như đi cùng tiểu mèo hoang kia, sau này cũng không cần tới tìm hấn nữa.

Đồng dạng, Kino không chỉ mỗi đêm đều có mặt, so với trước đây chăm chỉ hơn nhiều. Còn đối mấy tiểu ngư lang hay dựa thế mình mà tuyên bố : thứ nhất, không được cùng Phỉ Ngâm Mặc nói chuyện; thứ hai, không được qua bên Phỉ Ngâm Mặc; thứ ba, phải gắng sức giành hết khách nhân của Phỉ Ngâm Mặc.

Hai người, bên lãnh ngạo yêu nghiệt, bên giả hoạt tỳ hứng.

Một người là nhân vật mới rất được yêu thích, còn đạt tới đỉnh mức tiêu thụ kinh người, đồng thời nhanh chóng lũng đoạn lượng lớn khách nhân cam tâm tình nguyện vì hấn vung tiền như rác, một người tuổi trẻ khuôn mặt mỹ mạo, có tiếng tăm cùng nhân khí trong khoảng thời gian dài, khách quen đều biết rõ cá tính của cậu, đương nhiên cổ vũ mặt mũi cho cậu.

Hai người kịch liệt cạnh tranh, kết quả khiến Noble tháng này lợi nhuận trở mình gấp đôi.

Quản lí trong bụng mừng rỡ nở hoa.

Từ khi Lộ Thiên Hào cùng Nhậm Gia Thanh rời khỏi chi nhánh Noble Plus, việc làm ăn trong *** chịu ảnh hưởng rất lớn. Dù sao chỉ dựa vào mình Kino, đúng là không có khả năng bù đắp hai đại vương bài rời đi kia.

Bất quá hiện tại, có cục diện khác.

Người mới vừa tới, tuy rằng nhìn qua phương diện tính cách tựa hồ có chút vấn đề, nhưng quả thực bằng khuôn mặt này có thể thu hút thật nhiều khách nhân. Hấn cơ hồ khả dĩ đoán được, tương lai không lâu sau đó, người nọ sẽ hoàn toàn thay thế được vị trí ‘dạ vương’ trước đây của Lộ Thiên Hào, thậm chí lực ảnh hưởng còn lớn hơn.

Chưa nói tới oan gia ngõ hẹp, bất quá Quý Lạc tại toilet thấy Phỉ Ngâm Mặc vẫn là có điểm bất ngờ.

Nam nhân đứng trước bồn cầu, đã kéo khóa quần xuống, đang đi tiểu

Quý Lạc ánh mắt rơi vào nơi nào của Phỉ Ngâm Mặc một hồi, lập tức, cậu nghĩ mình giống như kẻ hèn mọn điên cuồng rình coi, liền giả vờ ngâm nga trấn định, đứng ở bồn cầu bên cạnh bắt đầu hừ hừ giải quyết.

“Hừ, sao vậy, đang nghĩ của ta rất lớn sao?” Nam nhân lạnh lùng mở miệng.

Quý Lạc sợ đến nhảy dựng lên, thiếu chút nữa thì nhắm lệch ra bên ngoài, thoáng cái đỏ mặt tía tai — xấu hổ bị người lật tẩy tại trận. Cậu làm ra vẻ tức giận quát: “Lão tử nhìn thứ đó của ngươi? ! Khách nhân của ta so với ngươi lớn hơn không đến nghìn thì cũng phải trăm lần.”

Nói xong, mới nghĩ cái này có điểm đối gậy.

Nếu như thật sự có khách nhân ‘lớn’ như thế, cậu sẽ không từ ngày đầu tiên gặp đã đổi tên gia khóa Phỉ Ngâm Mặc có loại suy nghĩ bậy bạ kia.

30. Chương 30

Bất quá không nghĩ tới, đối phương dường như tin là thật. Cự nhiên không có cười lạnh hay phản bác gì.

“Cái gia khóa kia là của tên tổng tài hay hút xì gà sao?” Một lát sau, nam nhân nói.

“Gi?” Cậu thoáng cái đầu óc không theo kịp tiết tấu của Phỉ Ngâm Mặc. Sau đó thật lâu mới hiểu được đối phương hỏi chính là Có đúng cái kia của tên tổng tài hút xì gà so với hấn lớn hơn

“Đúng vậy, đúng vậy. So với ngươi là lớn hơn.” Hấn kỳ thực chỗ đó hoàn toàn không thể so sánh với người được chưa? Mặc dù trên trán có điểm hắc tuyến, Quý Lạc vẫn mạnh miệng nói sạo.

“Hấn ta là kẻ làm ăn, miệng cộp gan thỏ, ngươi tránh xa hấn một chút.” Đối phương hừ lạnh một tiếng, tựa hồ có điểm xem thường.

“A, sao ngươi biết?” Quý Lạc không nghĩ tới, mắt mèo phát ra tia sáng, nam nhân là đang quan tâm cậu?

“Tiểu Ôn nói.”

“. . . .” Quý Lạc nghiêng rằng, ngực không biết sao cảm thấy khó chịu.

“Người mới là kẻ tốt nhất nên tránh xa Lý Bản ấy, y bình thường mặc đồ Armani trắng, nhưng thực chất là rất biến thái.” Chẳng hiểu sao lại thốt ra câu này. Mấy ngày nay Lý Bản đối nam nhân có ân cần mà hung ác, ngay cả cậu cũng lo lắng nam nhân sẽ thượng đối phương.

“Ta với đồng tính luyện ái không có hứng thú.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng.

“Vậy người còn làm ngư lang ở Noble làm gì a? Quý Lạc nhỏ giọng “Thiết” một chút, ánh mắt chuyển qua nơi khác, nói vậy sao cậu tin được.

“Hừ, không tin thì quên đi.” Nam nhân rõ ràng mất hứng.

Bầu không khí trong khoảng thời gian ngắn trở nên khó xử.

“Ta thấy, khách nhân đối xử với người thực không tệ, có thật người không động tâm?” Trời ạ, sao cậu lại hỏi thế chứ, hình như có chút giống đang ghen, Quý Lạc cảm thấy mình thật bề mặt. Lời vừa ra khỏi miệng, hận không thể tìm cái động nào mà chui vào.

“Ta nói rồi, ta không có hứng thú với họ.” Phỉ Ngâm Mặc không kiên nhẫn.

“Người thì sao?”

“A, ta?” Quý Lạc nghĩ mình ngày hôm nay thực sự rất khó bắt kịp suy nghĩ của nam nhân.

“Người ta bình thường cấp người chút rượu, còn có hôm qua còn đưa người danh thiếp. Người liền theo chân họ lên giường a?”

“Cái kia a” Quý Lạc gãi gãi đầu, thanh âm dừng lại một chút, lúc này mới chậm chạp nói, “Thượng a. Siêu sướng.”

Quý Lạc đặc biệt lưu ý thần tình nam nhân.

Quả nhiên phát hiện Phỉ Ngâm Mặc gần như dùng ánh mắt trừng trừng nhìn cậu. Cậu thoáng cái trở nên vui vẻ. Cảm giác không vui với ghen ghét suốt hai tuần lễ đột nhiên tiêu tan thành mây khói.

“Uy, cảnh quan, kỳ thực người lén lút quan tâm ta nha!” Quý Lạc hi hi cười tươi, dùng cánh tay nhẹ nhàng va chạm đối phương, sắc hổ phách trong mắt chột lóe.

“Quản người đi chết.”

“Hắc hắc, lão tử chỉ biết, người chính là không từ bỏ được ta!” Hoàn toàn không để ý thăm dò tính tình nam nhân, Quý Lạc như hổ đói vồ dê, nhào về phía đối phương. Hai cẳng chân nhỏ dài thoáng cái kẹp lấy thắt lưng Phỉ Ngâm Mặc, “Đã biết, người đối lão tử có ý tứ!”

31. Chương 31

“Cút ngay! Người vừa mới đi tiểu, bẩn chết!” Đối phương chán ghét nói.

“Hắc hắc, người ta nhớ người mà!” Quý Lạc uốn cầm, không chỉ không buông mà còn đem mặt vùi vào gáy nam nhân, vô cùng thân thiết cọ cọ, “Lão tử thực sự rất nhớ người!”

“Liên tiếp lão tử đều cảm thấy mình bị coi thường! Người rõ ràng vừa bạo lực vừa xấu tính, ngoại trừ khuôn mặt ra thì chẳng có ưu điểm nào khác, vì cái gì mà ta mê người muốn chết!”

“Lão tử thật muốn đem người khóa ở trong phòng, tốt nhất là giam giữ cả đời, miễn cho người ra ngoài kia câu dẫn người lung tung!” Lúc bắt đầu nói thanh âm còn rất nhỏ, đến cuối cùng Quý Lạc thẳng thắn lớn tiếng rống lên, mắt mèo mở to hiện ra quang mang nguy hiểm.

“Mê ta đến như vậy hẳn là người mỗi ngày quỳ gối bên chân ta cúng bái đi.”

Nam nhân dương khởi hạ ba, cao cao tại thượng liếc mắt nhìn Quý Lạc, “Đến nỗi người hừ, vài ngày nay luôn hướng mấy nam nhân xấu xí kia phóng điện, tưởng ta không phát hiện sao? !”

Phỉ Ngâm Mặc âm trầm cười.

“Đừng, đừng” Quý Lạc trong nháy mắt có một cổ dự cảm bất hảo, lập tức khản trương, quả nhiên nam nhân sau đó liền nắm lấy cổ tay của cậu, “. . . . Lão tử, lão tử vừa tiểu xong, rất bẩn đó!”

“Quên đi, dù sao cũng phải rửa tay.” Phỉ Ngâm Mặc khước mắt xoi mói, bộ dạng dùng sức, “Ồ đây đều cứng cả rồi, còn nói không nên?”

“” Quý Lạc cắn môi nhẫn nhịn.

“Sao vậy? Vẫn nghĩ mấy tên khách nhân mới có thể thỏa mãn người?” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng, động tác trên tay cũng gia tăng lực đạo, có điểm gần như hung ác tàn bạo mà vuốt ve.

“A, nhẹ thôi nhẹ thôi” Quý Lạc cuối cùng nhịn không được, phát sinh tiếng rên hừ hừ từ mũi, cánh tay quấn chặt lấy cổ nam nhân, tại bên tai đối phương thổi khí, “Người không phải là cảnh sát a? Tại sao chạy tới chỗ này làm ngư lang?”

“Đừng nói với người khác nghề nghiệp trước đây của ta.” Phỉ Ngâm Mặc không hề mở miệng, chỉ là nắm lấy tiểu đệ đối phương, lực khi mạnh khi nhẹ, không ngừng trêu chọc đỉnh chóp làm cho tiểu mèo hoang thân thể run rẩy từng đợt

“Đã biết.” Quý Lạc da dẻ đỏ nhuận, đưa mặt cọ vào má Phỉ Ngâm Mặc, “Ta sẽ không nói. Kỳ thực lúc này đã nói dối người, trong khoảng thời gian này ta không hề cùng ai lên giường.”

Phỉ Ngâm Mặc nhìn cậu một cái, không nói gì, nhưng khước môi đáng ngờ uốn lên một vòng cung.

Quý Lạc đột nhiên chun mũi, khuôn mặt hồng hồng khê nghiêng răng.

“Người thừa biết chuyện này với lão tử mà nói là chẳng dễ gì! Ta chưa từng lâu như vậy mà không cùng ai ân ái a! Lão tử sắp nghẹn nghẹn nghẹn nghẹn chết! Người có biết không hả!” Miệng đầy răng nanh cắn gần cắn một ngụm lên cổ Phỉ Ngâm Mặc.

“Người nếu như dám tìm nam nhân xấu xí khác, ta sẽ bóp chết người.” Phỉ Ngâm Mặc nói xong liền xoa nắn tiểu đệ Quý Lạc vài cái.

“Uy. . . .” Quý Lạc cả người chấn động, trong óc hiện lên một cổ khoái cảm cường liệt, cuối cùng nhịn không được phun trào trên tay nam nhân

“Cảnh quan.” Quý Lạc suy yếu ôm lấy nam nhân thở dốc.

“Ân?”

“Ta đã nói là bộ dạng vừa này của người quả thực rất rất mê người chưa.” Mấy chiếc răng nanh lấp lánh.

“Ân, hừ.”

“Cảnh quan, người thật là tự kỷ Bất quá lão tử thích!”

“Hừm.”

“Thực ra những người đó không thể so với người của người mới là lớn nhất” Tiểu mèo hoang liếm liếm khước môi, có điểm hưng phấn, “Mặc kệ thời gian chúng ta súng thật đạn thật làm đi?”

“Không nên.”

“Người chẳng phải đã nói không chán ghét ta sao?”

“Đó là hai việc khác nhau.”

“Cảnh quan ~ thật sự sẽ rất thoải mái đó ~” Mắt mèo mở to đầy giảo hoạt, găng sức quyền rũ nam nhân trước mắt, “Bảo đảm sau khi thượng lão tử, người cả đời không quên được loại tư vị này!”

“Chờ người đủ mười tám tuổi rồi hãy nói.” Phỉ Ngâm Mặc ngáp một cái, rửa tay, “Ta đi trước!”

“Ngao, lão tử cuối tuần sau sẽ tròn mười tám!” Quý Lạc hoan hô, vội vã kéo quần “Chờ ta một chút, uy uy.”

32. Chương 32

Phỉ Ngâm Mặc đi tới phòng quản lí.

Một tháng qua, hắn nhận được không ít phần kính trọng từ quần lí. Tuy rằng suốt ngày đều bị một đồng Gay vây quanh khiến hắn có chút khó chịu. Bất quá có tiểu mèo hoang làm bạn nên không tệ lắm, ít nhiều cũng có tác dụng điều hòa.

Chỉ là vài ngày nay, hắn nhìn mấy tên khách nhân vây quanh Kino càng lúc càng thấy khó chịu.

Đến lúc nào đó sẽ dùng tội danh *** ô vớ người chưa thành niên toàn bộ bắt lại! Để xem sau này còn dám đối tiểu mèo hoang nhà hắn động thủ động cước không, hừ.

“Bắt đầu chưa?” Phỉ Ngâm Mặc nhìn bốn phía xung quanh, cổ áo hắn gắn một máy quay nhỏ, sau tai có microphone bé xíu, có khả năng thu hết hình ảnh cùng âm thanh truyền tới An Ấp bên kia.

“Mở máy vi tính của y lên, theo trình tự tiến hành.” Mặc dù An Ấp còn bị Cách Lạp Tư nhốt trong phòng song cũng không ảnh hưởng gì tới một gián điệp như hắn. Dù sao, đây là chỗ của lão bản hắn.

“OK!” Phỉ Ngâm Mặc mở máy vi tính, đem USB cắm vào, chương trình thoát cái khởi động phá mở mặt mã mà người dùng cài đặt.

Tư liệu bên trong máy tính đang sao chép

Tốc độ 10% 20% từ từ tăng nhanh.

“Quản lí, quản lí!” Thanh âm Tiểu Ôn từ cửa truyền đến.

Màn hình màu đen, khung tốc độ tím sắc hiện 65%. Phỉ Ngâm Mặc vội vã điều khiển màn hình, vừa mới làm xong thì Tiểu Ôn đẩy cửa đi vào.

“A, chỉ có người ở đây?” Đường nhìn của Tiểu Ôn quét một vòng quanh phòng, có điểm kinh ngạc.

Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng vuốt tóc, tiểu ngư lang trước mặt trông hơi quen mắt, là hài tử hay đứng cạnh hắn.

“Phỉ ca ở chỗ này để làm chi?” Tiểu Ôn nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt như mắt nai ngập nước ngược nhìn.

“Chờ người.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh nhạt.

“Úc, ra vậy.” Tiểu Ôn hiểu rõ cười cười nhưng không ly khai, “Phỉ ca, trước đây người làm ở đâu? Vì sao muốn tới Noble a?”

“Không liên quan tới người.”

“Ha ha.” Tiểu Ôn dường như không bị dả kích, như trước ôn nhu mỉm cười, “Phỉ ca hình như thừa nhận Kino ca rồi?”

“Hừm.” Phỉ Ngâm Mặc không nhận được liếc mắt nhìn Tiểu Ôn. Không lâu sau quản lí sẽ trở về, nếu như tại đây bị Tiểu Ôn cuốn lấy USB, còn có sự tình máy tính sẽ bị lộ

“Người cảm thấy con người Kino ra sao?” Phỉ Ngâm Mặc đột nhiên tà tà cười.

Tiểu Ôn nhìn thấy liền sững sốt, thiếu chút nữa ngã đại, khuôn mặt lập tức hồng lên.

“Kino ca ca cũng không tệ lắm.” Tiểu Ôn cúi đầu, ngón chân nhợt nhạt di di nền nhà, “Bất quá, có lúc ca ấy cũng ở sau lưng nói người bạo lực, tự đại, bình thường không để người khác vào trong mắt”

Lời còn chưa dứt, thất lưng đã bị Phỉ Ngâm Mặc ôm lấy.

Tiểu Ôn nhất thời thấy trời đất ngả nghiêng, giây tiếp theo bị Phỉ Ngâm Mặc đặt ở trên bàn, nín thở chống đỡ.

“Xem ra, người cũng khá ôn nhu.” Phỉ Ngâm Mặc nắm lấy cằm Tiểu Ôn, mặt khác một tay cấp tốc đem USB rút ra. Đôi mắt hẹp dài liếm diễm thâm tình chăm chú nhìn đối phương.

“Phỉ ca, ta, ta thực sự rất thích người.” Tiểu Ôn nhu thuận tựa ở trong lòng nam nhân, con mắt ngập nước đặc biệt khả ái.

Phỉ Ngâm Mặc “Ân” một tiếng, đang chuẩn bị buông ra.

“Chỉ một lần cũng được, Phỉ ca” Tiểu Ôn đột nhiên ôm lấy cổ Phỉ Ngâm Mặc, đem đầu môi son của mình khắc lên.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi.” Phỉ Ngâm Mặc có lệ nói.

“Không được. Ta ta muốn Phỉ ca làm với ta tại đây.” Đôi mắt long lanh bày tỏ thương yêu.

Phỉ Ngâm Mặc thấy có chút phiền toái.

Tuy rằng tiểu ngư lang này cùng tiểu mèo hoang Kino đều thuộc loại liễu mình quần lấy, thế nhưng hẳn chỉ ưa thích kiểu *** loạn tùy hứng không hề che giấu của Kino còn Tiểu Ôn trước mặt này, không biết vì sao khiến hắn có cảm giác đối trá.

“Buông tay!” Ngữ khí có chút lãnh.

“Ta, ta như thế làm ngươi chán ghét sao?” Tiểu Ôn rõ ràng sưng sốt, cắn môi ủy khuất càng thêm vẻ diễm đạm đáng yêu, “Ta, ta thực lòng thích Phỉ ca mà.”

“Ta phải ra ngoài. Ngươi muốn ở trong này bao lâu thì ở.” Phỉ Ngâm Mặc không hề động tâm.

“Ngươi! Đứng lại!” Tiểu Ôn bị đối phương hoàn toàn lơ đi liền cực kỳ kinh ngạc, cuối cùng sắc bén nói, “Ta nhìn thấy ngươi đem thứ gì đó rút ra từ máy vi tính của quản lí! Nếu như ngươi không nghe lời ta, ta lập tức đi nói cho quản lí, nói cho Boss.”

“Như vậy mới đúng nha! Ta thích ngươi nhiều thế, sẽ không gây khó dễ cho ngươi.” Tiểu Ôn ha ha cười, lướt qua người nam nhân, nhẹ nhàng tựa trong lòng Phỉ Ngâm Mặc, ngón tay dài nhỏ khẽ miết vẽ trên ngực hắn.

“Lẽ nào Kino kia tốt hơn ta sao? Hắn vừa *** đang vừa ngang ngược, một điểm gia giáo cũng không có, ha ha.”

Tiểu Ôn kiễng đầu ngón chân, nhướn lên mấp mờ ma sát hôn môi Phỉ Ngâm Mặc, cùng lúc đó ngón tay tháo cởi một nút rồi một nút cúc áo sơ mi của đối phương

Phỉ Ngâm Mặc nhú mảy, tự hỏi khả năng đem tiểu ngư lang này diệt khẩu tại chỗ cao bao nhiêu?

Vẫn là giết chết đối phương, sau đó dùng tiểu mìn phá sập hiện trường cũng tương đối tốt đi?

33. Chương 33

Đúng lúc này

“A A A, con mẹ nó, hai người các ngươi đang làm cái gì!” Một tiếng gào phẫn nộ từ cửa truyền đến. Chỉ thấy Quý Lạc cầm giận trừng trừng nhìn bọn họ, mắt mèo mở to hiện ra hung quang, giống như con mèo đang xù lông dữ tợn.

“Ha ha, là Kino ca à.” Tiểu Ôn cười nhẹ, “Không phát hiện ra sao, chúng ta là đang làm tình đó.”

“Đúng là như thế?” Thiếu niên nhìn chằm chằm vào Phỉ Ngâm Mặc.

Phỉ Ngâm Mặc không nói gì chỉ hừ một tiếng.

“Uy! Ngươi sao có thể làm vậy! Ngươi vừa cùng ta, cùng ta ở toilet” Kino vò đầu, tức giận đi vòng quanh trong phòng, tựa hồ như tự hỏi sẽ giải quyết kiểu gì, “A A A, tức chết ta! Các ngươi là đôi gian phu *** phu!”

“Ngươi chẳng phải còn nói chỉ có hứng thú với mình ta, những người khác không quan tâm sao!” Đi nửa ngày, cậu cảm thấy không cam lòng mà chất vấn.

“Có lẽ Phỉ ca trước thấy hứng thú với ngươi, bắt quá hiện tại người hắn yêu thích là ta kia.” Tiểu Ôn hất cằm, ngữ khí có chút khiêu khích. Y từ lâu đã không hài lòng việc Kino trở thành nhân khí No.1 Noble. Bình thường còn hay vênh mặt hất hàm sai khiến, đối bọn y hô phong hoán vũ.

“Câm miệng.” Quý Lạc hung ác độc địa hướng đối phương quát to. Thanh âm “Câm miệng” hoàn toàn là từ Phỉ Ngâm Mặc chân truyền.

Quả nhiên tiểu mèo hoang này thực khả ái, Phỉ Ngâm Mặc khoe môi hơi dẫn ra một vòng cung.

“Đúng vậy. Ta chỉ đối với một người cảm thấy hứng thú.” Hắn mở miệng.

“Cái, cái gì!” Quý Lạc cùng Tiểu Ôn song song quay đầu nhìn phía Phỉ Ngâm Mặc, có chút hoài nghi điều mình vừa nghe thấy.

“Ta nói” Phỉ Ngâm Mặc không kiên nhẫn lặp lại, “Ta chỉ có hứng thú với duy nhất Kino. Nghe rõ chưa? Minh bạch rồi thì mau đến dập đầu tạ ân đi.”

“A, ngao ngô ——” Quý Lạc thanh âm hưng phấn thét chói tai, tiến lên nắm áo Phỉ Ngâm Mặc, “Lão tử biết, lão tử đã biết, ngươi là thích lão tử! Oa oa!”

“Phỉ Ngâm Mặc!” Một bên Tiểu Ôn tức giận gọi, “Lẽ nào ngươi thực sự muốn ta đem việc ngươi làm nói hết cho quản lí? !”

“Hừ.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười, “Ta đã làm cái gì cơ?”

“Ngươi, ngươi đem chiếc USB rút ra từ máy tính của quản lí” Không biết vì sao, Tiểu Ôn đột nhiên cảm thấy đôi mắt thâm trầm của đối phương thực dọa người.

“Vậy ư?” Phỉ Ngâm Mặc băng lãnh, quay đầu nhìn về phía Quý Lạc, “Ngươi có thấy không?”

“No.” Quý Lạc phối hợp lắc đầu, mắt mèo mở to liếc Tiểu Ôn, nhãn thần như mèo vờn chuột, “Ta chỉ thấy một tên ngu ngơ lang không biết xấu hổ muốn quyến rũ tình nhân của lão tử!”

“Ngươi, các ngươi” Tiểu Ôn không thể tin gào lên, “Ta phải đi nói cho quản lí!”

“Nói đi, nói đi! Chờ lão tử chinh xong ngươi, xem ngươi còn nói kiểu gì!” Kino đánh đòn phủ đầu bổ nhào qua, “Dám câu dẫn tình nhân lão tử! Cho ngươi biết tay! Hừ hừ!”

Hai người quần lầy nhau, ở trong phòng lẩn qua lẩn lại va chạm không ít đồ đạc

Cuối cùng Quý Lạc phũ phũ lão đảo đứng dậy, y phục bị xé rách một ít, trên mặt còn lưu vài vết móng tay của đối phương, mặc dù có chật vật nhưng toàn thắng.

Quý Lạc cười hì hì dựa vai Phỉ Ngâm Mặc thở hổn hển, “Sao hả? Lão tử không tồi chứ?”

“Just so so.” Mang theo tiểu ý nhẹ nhàng.

“Lão tử kiên chết ngươi a!” Quý Lạc miệng đầy răng nanh cắn vào vành tai nam nhân một ngụm, “Ngươi nhìn kĩ đi, lão tử đánh thắng y!”

“Từ nay về sau, ngươi là nam nhân của ta!”

“Nếu như ai đó muốn câu dẫn ngươi,” Quý Lạc đắc ý huơ huơ nắm tay, “Lão tử, đến một người đáng một ngươi, đến một đôi đánh một đôi! Nếu tiểu mỹ nam sủng vật kia dám quyến rũ ngươi nữa, lão tử cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!”

“Tiểu mỹ nam sủng vật?”

“Chính là cái người mà trao đổi tin với ngươi đó! Hừ!”

“Hắn? ! Ha ha”

“Uy, không cho cười, lão tử đang rất nghiêm túc!”

34. Chương 34

Mấy tiểu ngu ngơ lang ở Noble rõ ràng cảm giác được, bầu không khí giữa hai người một là tân nhân vương Phỉ Ngâm Mặc cực kỳ lợi hại, một là người hiện giữ vị trí ngu ngơ lang nhân khí cao nhất có gì bất đồng.

Lúc trước bọn họ có điểm đối chọi.

Thế nhưng từ khi Tiểu Ôn bị quản lí khai trừ, hai người liền trở nên

Phỉ Ngâm Mặc như trước hoạt động tại Đông phòng, Kino vẫn đang ở Tây Phòng bên kia.

Bất quá trước đây hai người ngay cả nhìn nhau cũng không thèm, hoàn toàn coi đối phương không tồn tại. Hiện tại thì

“Cái tên sừ nam nhân kia vừa sờ mó người?” Phỉ Ngâm Mặc âm trầm, ánh mắt sắc như đao.

“Còn nói hử, người vừa để cho tên khách kia uy rượu a! Nhớ kỹ cho lão tử, người là nam nhân của lão tử!” Một cái liếc mắt ném tới.

“Lông đều chưa mọc đủ dài, còn dám xưng lão tử! Có muốn chúng ta đi toilet xem ai mới là chân chính ‘nam nhân’ hay không!” Một ánh mắt khác ném qua.

“Hắc hắc, ý kiến hay, đợi ra đến toilet gặp mặt.” Lần này nhân thần có chút *** đáng.

Trong toilet bên cạnh.

“Giơ tay lên. Người làm trái với luật người chưa thành niên, ta phải hung hăng điều giáo người.” Phỉ Ngâm Mặc dùng dây lưng cột hai tay Kino lại trói ở sau lưng, đè thấp thanh âm tại bên tai đối phương thì thầm.

“Không phải a, cảnh quan, người nhận nhầm người rồi.” Kino làm bộ sợ hãi nói, “Ta chỉ là một học sinh cao trung bình thường thôi~”

“Hừ, học sinh cao trung mà mặc loại quần chữ T da báo lỏng lẻo thế này ư?” Phỉ Ngâm Mặc cố sức gầy gầy một chút tiểu đệ đệ đang muốn ngẩng đầu của đối phương.

“Đó là, đó là”

“Không nói được sao!” Phỉ Ngâm Mặc nhếch môi cười, “Xem ra không xuất súng ra thì người sẽ không chịu khai thật.”

“Ngao, cảnh quan, ‘súng’ của người thật lớn! Ta rất sợ a~” Kino nhăn nhó sáng lên, đi tới gần nam nhân, dùng gương mặt cọt cọt phần giữa hai chân đối phương, hàm răng linh hoạt đem khóa quần kéo xuống.

“Uy, học sinh cao trung sao có thể *** đáng như người?” Phỉ Ngâm Mặc nắm đầu thiếu niên, áp lên tấm ván cửa gian kế bên.

“Lão tử chính là *** đáng vậy đó, thế nào?” Thiếu niên ngẩng mặt nhe răng cười. Rồi lại cúi đầu đưa vật cực đại của nam nhân ngâm lấy, ra sức phun ra nuốt vào.

“Ngô ta nghĩ người không hợp với vai học sinh cao trung rất không hợp loại vai này.” Phỉ Ngâm Mặc rên rỉ một tiếng, bụng dưới toàn hỏa nhiệt truyền đến vô số khoái cảm, “Làm gì có học sinh nào kỹ thuật tốt như người chứ!”

“Vậy lần sau chơi đối vai khác đi!” Quý Lạc một bên liếm hút, một bên mơ hồ không rõ nói .

“Ta đúng y tá, người làm bác sĩ, để ta ‘tiêm’ cho, được chưa?” Nói đến chữ ‘tiêm’, Quý Lạc còn cố ý dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn đỉnh đầu Phỉ Ngâm Mặc.

“Người là một con mèo hoang *** đáng!” Phỉ Ngâm Mặc ấn mạnh đầu thiếu niên vào khó hạ, mạnh mẽ ở trong miệng đối phương chạy nước rút về đích

“Cảnh quan, không nghĩ tới người cũng *** đáng như thế nha!” Sau khi phát tiết, Quý Lạc tựa trong lòng Phỉ Ngâm Mặc, giả hoạt cười, “Trước đây còn bày ra bộ dạng đối lão tử một điểm cũng không hứng thú, hừ!”

“Sao vậy, hối hận rồi?” Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh.

“Không, yêu người muốn chết!” Quý Lạc liếm liếm khoe môi, mắt mèo trong suốt lấp lánh nhìn nam nhân, “Chúng ta chân chính làm một lần đi! Phía dưới chỗ này ta thực sự đã nhìn đến không ‘lên’ được rồi!”

“Vậy ư? Ta thấy ở đó của người thật ra đang rất có tinh thần a.”

“Thế nhưng mặt sau rất thống khổ” Quý Lạc khuôn mặt vặn vẹo, “Người nghe thấy không, cái miệng nhỏ nhắn đằng sau liên tục nói, cảnh quan, mau đến nhanh lên một chút ~ nhanh lên một chút~”

“Bao giờ người mười tám? Ta không muốn cùng trẻ chưa thành niên.” Phỉ Ngâm Mặc bị Quý Lạc dụ dỗ bật cười thành tiếng.

“Cuối tuần sau!”

“Sạch sẽ chờ ta!”

“Ngao ngao ——” Quý Lạc ôm lấy cổ Phỉ Ngâm Mặc, hung hăng cắn lên môi đối phương, “Lão tử yêu yêu yêu người chết mất!”

“Kỹ xảo hôn kém như vậy!” Phỉ Ngâm Mặc quệt môi lạnh lùng cười, “Xem ra cảnh sát thúc thúc phải hảo hảo giáo huấn học sinh cao trung người cách hôn rồi!”

“Đến đây đi, đến đây đi, lão tử không đợi được a!”

35. Chương 35

Quý Lạc vạn phần chờ mong đến cuối tuần.

Kết quả cuối tuần cũng tới, mà khách không mời của Phỉ Ngâm Mặc cũng đến rồi.

“A, Mặc, sao người lại ở chỗ này?” Một nam nhân tướng mạo anh tuấn, vóc người khêu gợi ngồi xuống bên cạnh Phỉ Ngâm Mặc, kinh ngạc hỏi. Y nhìn qua so với Phỉ Ngâm Mặc trẻ hơn vài tuổi. Tuy rằng lớn lên không có yêu nghiệt như hắn thế nhưng mày kiếm mắt sáng, cũng là loại diện mạo bất phàm.

“Làm nhiệm vụ.” Phỉ Ngâm Mặc thanh âm dè dặt, nhưng thật ra đối y không có gì giấu diếm.

“Ở đây? Ngươi trang thành ngư lang?” Người nọ hiển nhiên có điểm giật mình. Mấy bảo tiêu mặc trên người tây trang màu đen còn đeo cả kính râm nhìn thấy loại biểu cảm đến mức này của lão đại họ trong nội tâm vô cùng kinh ngạc. Lão đại Mặc Gia từ lúc nào lại quan tâm đến một ngư lang như vậy. Lẽ nào lão đại bọn họ

“Ừ, hừm.” Phỉ Ngâm Mặc hừ một tiếng.

Lần trước đưa USB cho An Ấp phân tích qua dữ liệu, kết quả một điểm trợ giúp đều không có. Đối phương xử lý sổ sách cực kỳ cao minh, ghi chép ổn định, hoàn toàn nhìn không ra bất luận sơ hở nào. Xem ra, hắn chỉ có thể tiếp tục lưu lại chỗ này, đợi thời cơ sẽ tiếp cận với Boss đứng sau bức màn.

Phỉ Ngâm Mặc nhớ tới lúc cùng An Ấp trao đổi tin tức, đối phương còn học theo ngữ khí của Quý Lạc, cố ý chế nhạo hắn: “Người là nam nhân của lão tử! Người là nam nhân của lão tử. Nếu tiểu mỹ nam sủng vật kia dám tới, lão tử cũng sẽ không khách khí!”

Khi đó hắn đang đeo microphone, chắc là bị An Ấp nghe được.

Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh một tiếng, ném qua câu này.

“Tiểu mỹ nam mặc đồ sủng vật kia, nam nhân của người đang ở phía sau người!”

An Ấp bị bắt tại trận tức thì không cười nổi Bởi vì phía sau y là khuôn mặt rất muốn tha mình lên giường hung hăng chà đạp của Cách Lạp Tư, “Xem ra, người còn chưa rõ, rốt cuộc ai mới là chân chính nam nhân của người”

“Đem rượu cho ta.” Mặc Gia gọi loại rượu quý nhất cổ vũ cho Phỉ Ngâm Mặc. Cái này, kim ngạch tiêu thụ của Phỉ Ngâm Mặc thực sự sắp vượt qua Quý Lạc.

“Uy uy, người kia là ai a!” Quý Lạc như mọi khi thường lui tới, quảng cho một người ánh mắt như lưỡi đao.

Thế nhưng lần này, Phỉ Ngâm Mặc căn bản không có chú ý cậu, còn cùng đối phương vui vẻ trò chuyện. Sắc mặt bình thường hay bực mình giờ có chút nhu hòa. Quý Lạc quả thực tức chết rồi, cậu ngày hôm nay đã dành riêng vì sinh nhật mà chuẩn bị lễ vật thật đặc biệt!

“Muốn ta giúp gì không?” Mặc Gia nhân thần xuyên thấu đậm chất quan tâm.

“Không cần.” Phỉ Ngâm Mặc trực tiếp cự tuyệt.

“Là vì chuyện nhỏ lần đó chuyện đó không liên quan gì tới ta, người biết” Mặc Gia nắm tay Phỉ Ngâm Mặc lo lắng muốn giải thích.

“Ta biết.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười, “Cho nên ta mới nhận rượu của người.”

“Ta dù sao cũng là hắc đạo, nếu như sự tình có liên quan tới xã hội đen, thủ hạ của ta ở đây làm việc cũng tương đối tốt. Mặc Gia lần thứ hai khuyên bảo.

“Vài năm không gặp, người sao vậy trở nên càng lúc càng dài dòng.” Phỉ Ngâm Mặc nhún mày.

Thật vất vả tiền Mặc Gia xong, Phỉ Ngâm Mặc vừa quay đầu lại chỉ thấy tiểu mèo hoang không nghe lời kia đang tán tỉnh một phú thương, móng vuốt đều đặt giữa hai chân người khác, đùa giỡn khiến đối phương dục hỏa đốt người.

Mẹ nó.

“Đêm nay là sinh nhật tuổi mười tám của ta, người muốn đưa ta lễ vật gì nào?” Mắt mèo phóng điện mở to liếc nhìn đầy giả hoạt.

“Sinh nhật tuổi mười tám?” Phú thương bị điện giật đến chóng mặt hồ hồ, bất quá vẫn là có chút vô cùng kinh ngạc, “Nhưng người tháng trước không phải mới tìm ta đòi quà sinh nhật tuổi mười chín sao? Ta nhớ kỹ hình như hình như đã tặng người một viên kim cương.”

“A ha ha, cái kia à”

“Ta lén nói cho người biết, kỳ thực bọn ta đều là vị thành niên, là boss là chúng ta yêu cầu chúng ta báo sai tuổi thật. Người cũng biết đấy, hiện tại thuê lao động trẻ em là phạm pháp. Sở dĩ thời gian trước đây vui đùa cùng người, nhân gia còn chưa có thành niên a~”

Nam nhân có vẻ ngẫm hiểu được lộ ra dáng tươi cười.

“Hảo, hảo, vậy người hôm nay muốn thứ gì ha?” Phú thương cầm tay Quý Lạc, cười đến mê đắm, “Nguyên lai trước kia còn chưa trưởng thành, trách không được da thịt lại non nớt mềm mại như vậy”

“Ta muốn”

“Người muốn gì, ta cấp!” Một thanh âm băng lãnh tiến đến gần, Phỉ Ngâm Mặc cũng không xem nổi nữa. Một phát nắm lấy tay Quý Lạc, “Theo ta về!”

“Lão tử không muốn!” Quý Lạc xoa thắt lưng, sắc hổ phách trong mắt có vẻ quật cường.

“Theo ta về!” Thanh âm trầm thêm vài phần.

“Không, không muốn.” Quý Lạc giả bộ tức giận ưỡn ngực, “Người không thích lão tử, tự có người khác thích.”

“Lần cuối.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười, “Ta và hắn, người rốt cuộc chọn ai.”

“. . . . người.” Đối phương ngoan ngoãn trả lời.

“Thông minh.” Phỉ Ngâm Mặc vò đầu thiếu niên, khẽ nhếch khóe môi, “Trở về, ta phải hảo dạy dỗ người, cho người nhận thức được hôm nay đã mắc sai lầm thế nào.”

“Thực sự sao? Dạy dỗ thế nào a? !” Ngữ khí thì ai oán nhưng mắt mèo lại tràn đầy hưng phấn.

Phỉ Ngâm Mặc vốn định trước cùng đối phương ăn cơm bên ánh nến, đặt một chiếc bánh gato hảo hảo chúc mừng rồi mới về nhà.

“Thật không có tình cảm.”

“Hắc hắc.” Quý Lạc lộ ra đầy răng nanh, sung sướng lột bỏ y phục Phỉ Ngâm Mặc, “Chỉ cần người cùng lão tử ở chung một chỗ chính là tình cảm a!”

“Người thích ta đến thế sao?” Phỉ Ngâm Mặc khẽ cười.

“Rõ ràng người cũng thích lão tử!” Quý Lạc không chịu yên khuôn mặt hồng lên kêu gào, “Lão tử tốt như vậy, suốt ngày để người tùy ý chơi đùa! Có đập vỡ đèn ***g cũng không tìm được!”

“Người là đồ tiểu tao hóa!” Phỉ Ngâm Mặc mỉm cười, cũng nhanh cởi ra y phục đối phương.

Từng kiện y phục đơn bạc bị cởi rơi xuống đất.

Rất nhanh liền có thể thấy được những đường cong rõ ràng trên thân thể thiếu niên, da thịt non mềm phát ra loại ánh sáng nhạt màu, giống như đóa hoa bạch sắc bung nở giữa đêm khuya.

Khuôn ngực có hai điểm nhỏ nhọt nhọt, xương quai xanh tinh xảo mê người, thắt lưng uyển chuyển, cẳng chân nhỏ dài thẳng tắp, đầu ngón chân xinh đẹp trơn bóng chống trên đất khẽ choãi ra, rất là khả ái.

Quý Lạc đường hoàng cười, hướng Phỉ Ngâm Mặc cọ xát.

Trong nháy mắt khí chất trên người hoàn toàn thay đổi, từ ngây ngô thiếu niên biến thành con mèo nhỏ mị hoặc lười biếng.

“Không tệ.” Phỉ Ngâm Mặc nở nụ cười, ôm lấy vòng eo tinh tế, hung hăng lấp kín miệng đối phương. Lúc này Quý Lạc uống không ít rượu, môi lưỡi nóng rực vói vào khoang miệng mềm mại của cậu, lập tức cảm nhận được hương rượu nồng đậm.

Quý Lạc mất mèo chợt lóe, mang theo chút giảo hoạt.

Trong miệng bị đối phương cắn một ngụm, Phỉ Ngâm Mặc hít một hơi, hướng Quý Lạc trừng: “Chán sống.”

Thiếu niên làm càn còn cười, một chân quấn quanh hông nam nhân ma sát ám muội, ngón tay dài nhỏ luồn vào trong tóc Phỉ Ngâm Mặc, không ngừng đùa nghịch, “Người vừa mới ở cùng người là ai?”

Quý Lạc tay khẽ dùng sức, đem đầu Phỉ Ngâm Mặc đối mặt với mình nghiêng rằng nói, “Lão tử con mắt đều như lưỡi đao đánh tới! Người vậy mà cũng không thèm để ý lão tử.”

“Buông tay.” Phỉ Ngâm Mặc bắt lấy cằm đối phương.

“Không! Trừ phi người nói cho ta biết hắn là ai!”

“Hừ, thật sao?” Phỉ Ngâm Mặc đột nhiên nheo mắt, khoe môi cong lên cười cười, đem Quý Lạc áp đến sofa, dùng hạ thể chậm rãi, chậm rãi, từng chút từng chút ma sát, còn vươn đầu lưỡi liếm lên xương quai xanh của đối phương.

“Ngô” Quý Lạc trong cổ họng phát sinh những tiếng rên rỉ nhỏ vụn, nhưng cố nén dục vọng, “Đừng, đừng tưởng làm vậy là ta có thể bỏ qua”

“Thật là có chí khí nha!” Phỉ Ngâm Mặc đè thấp thanh âm, giọng nói trầm thấp giữa không gian yên tĩnh đêm khuya toát ra vẻ từ tính cực kỳ gợi cảm, khiến con người ta thần kinh rung động.

Phỉ Ngâm Mặc vươn tay xoa nắn vật giữa hai chân đối phương, một mặt vẫn vuốt ve thắt lưng, một mặt chọc ghẹo mà hôn lên vành tai mẫn cảm rồi men theo đến ngực liếm cắn hai điểm nhỏ đang đỏ bừng run rẩy trên ngực thiếu niên.

Quý Lạc thở gấp, tiếng rên rỉ kìm nén phát ra càng câu dẫn người ta hơn cả.

36. Chương 36

Từ bả vai thanh mảnh xuống ***g ngực đã dần mang sắc hồng, từng giọt mồ hôi trong suốt theo trán cậu chảy xuống.

“Hiện tại muốn biết đối phương là ai hay muốn cùng ta tiếp tục đây?”

“Người a!” Quý Lạc một ngụm rằng nanh cắn lên cổ Phỉ Ngâm Mặc, “Nói mau, nói xong sẽ làm tiếp!”

Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười, hướng điểm đỏ trước ngực đối phương cắn vào.

“A, đau quá! Con mẹ nó” Quý Lạc muốn cự mình quay người nhưng Phỉ Ngâm Mặc đã hung hăng áp chế chân cậu, “Xem ra vẫn là trước hết nên cấp cho người một cái lễ vật đã!”

“Lễ vật? A, người mua quà cho ta!” Mắt mèo bên trong tràn đầy hưng phấn, kết quả nhìn thấy lễ vật đằng sau nhưng

Này nguyên bản là một chiếc nhẫn bạch kim.

Chỉ là hiện tại thay đổi giống như chiếc khuyên nhỏ, ở giữa còn có một quả chuông bạc được đặc chế bé xíu, phát ra thanh âm trong trẻo.

“Uy, đừng có giỡn nha! Thứ này, thứ này rất đau đó!” Quý Lạc sợ hãi trốn về phía sau, thân thể ma sát trên ghế sofa tạo ra tiếng vang nhẹ.

“Người không phải muốn biết người nọ là ai sao?” Phỉ Ngâm Mặc lộ ra dáng cười mê hoặc, “Chỉ cần người đeo nó, ta sẽ nói cho người.”

“. . . . Vậy, mang lên chứng tỏ ta là tình nhân của người a?”

“Là súng vật của ta.”

“Gi! Lão tử không cần!” Quý Lạc rống lớn nói, một chân đạp qua.

“Người làm súng vật rất tốt!” Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh một tiếng, nắm lấy mắt cá chân cậu, “Là súng vật của ta thì có gì không tốt!”

“Không cần! Lão tử rõ ràng là nam nhân của người! Nam nhân!” Quý Lạc thở nhanh, phì phì trừng hấn.

“Muốn làm tình nhân của ta?” Phỉ Ngâm Mặc cười hí mắt, xoa đầu đối phương.

“Này, cái này không phải đã sớm nói với người mà.” Thiếu niên gương mặt hồng hồng, quay đầu đi chỗ khác, vẻ mặt xấu hổ không được tự nhiên. Một lát sau bèn hung hăng quay đầu lại, ôm chặt cổ Phỉ Ngâm Mặc, “Người lúc đó không phản đối! Không cho phép phản đối! Ta nhớ kỹ là không có!”

“Người không phải bảo rằng đó chỉ là tùy tiện nói một chút, rồi với ai cũng đều nói như vậy sao?” Phỉ Ngâm Mặc mỉm cười, đem trán mình áp lên trán đối phương, thẳng thắn nhìn vào sâu trong mắt cậu.

“Đó là, đó là” Thiếu niên khuôn mặt đã hồng một mảnh, từ cổ đến mặt, hàng lông mi dài run run lay động, “Con mẹ nó! Được rồi, lão tử bằng mọi giá nói!”

“Người nghe cho kỹ ! Phỉ Ngâm Mặc, ta, Quý Lạc, con mẹ nó yêu người!” Nói xong, cậu chăm chú nhắm mắt lại, hồi hộp cắn môi, bày ra bộ dạng hùng hồn hy sinh.

“Phụt!” Phỉ Ngâm Mặc bật cười.

“Con mẹ nó, lão tử buồn cười đến thế à!” Quý Lạc mở mắt giận nói, “Người dám cười nhạo ta! Cút ngay! Lão tử phải mặc quần áo, lão tử muốn ra ngoài tìm dã nam nhân!”

“Ai cho người đi tìm nam nhân khác. Hừm” Phỉ Ngâm Mặc cười nhạt, hung hăng xoa nắn tiểu đệ đệ của cậu.

“Ôi!” Quý Lạc đau đến lạc một nhịp thở, mắng, “Rõ ràng người một mực nhìn lão tử chê cười! Lão tử chỉ biết, người lớn lên gian ác như vậy, trước đây còn là cảnh sát, sao sẽ với loại người như ta cùng một chỗ chứ Người là đang đùa giỡn ta, cút ngay!”

“Người là lần thứ hai đuổi ta.” Phỉ Ngâm Mặc nhúu mày, âm trầm cười, “Thực sự là đại nghịch bất đạo!”

“Người, người muốn làm gì?” Quý Lạc có chút sợ hãi, “Lão tử lão tử lão tử không muốn bị người chế giễu nữa thôi. Hạnh.”

“Ai nói chê cười người!” Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh, cầm lấy chiếc nhẫn bạch kim hươu hươu trước mặt Quý Lạc, “Thứ này là dấu ấn thuộc về ta, chiếc nhẫn mặt sau còn khắc tên ta và người. Là kêu người đặc biệt khắc riêng.”

Phỉ Ngâm Mặc tà ác cười cười, “Chúng ta hảo hảo ngắm xem, nên đeo nó trên tiểu đệ đệ của người, hay là đeo nó lên điểm nhỏ trước ngực này Cá nhân ta thấy thích tiểu đệ đệ của người hơn”

“Uy uy, không được, nơi đó còn phải đi tiểu, sẽ đau nhưt!”

“Nếu vậy, mang nó trên ngực đường như cũng được ha.” Phỉ Ngâm Mặc sờ sờ cằm, thoả mãn cười nói.

“Uy cũng không nên A Đau quá” Quý Lạc kêu la. “Phỉ Ngâm Mặc người chờ lão tử a, ngày nào đó lão tử phải kiên chết người! Đau, đau quá, đừng kéo”

37. Chương 37

“Hảo, ta sẽ chờ ngày đó!” Phỉ Ngâm Mặc mỉm cười, gảy nhẹ chiếc chuông bạc trước ngực đối phương, tiếng chuông đing đing đang đang cực kỳ đáng yêu.

“Người là đồ gian ác!” Quý Lạc đau buốt nghiêng răng, mắt mèo mở to trừng nam nhân.

“Mắt nhìn của người không tồi nha!” Phỉ Ngâm Mặc giống như đang ôm thú cưng, xoa xoa đầu thiếu niên, “Ta thấy người xách một túi to về, bên trong có gì vậy?”

“Không, không có gì! Không được xem!” Cậu đã bị nam nhân đeo cả chuông lên nhũ tiêm, cái kia quên đi.

“Gì cơ? Ta đây nhất định phải xem.” Phỉ Ngâm Mặc đứng dậy, đem chiếc túi Quý Lạc mang về mở ra, kết quả lúc đầu không nói gì sau liền cười cười — trong đó là một đôi tai mèo, một cái đuôi mèo, còn có cả chiếc áo lông mèo ngắn ngắn.

“Rất vừa ý ta.” Nam nhân nâng cằm, ánh mắt khêu gợi lướt qua thân thể Quý Lạc, “Muốn ta giúp người thay không?”

“Bỏ, bỏ đi!” Quý Lạc bị ánh mắt nóng cháy của đối phương nhìn chằm chằm có chút xấu hổ.

“. . . . Lão tử tự mặc!” Vẫn là bại dưới cái nhìn gợi cảm của nam nhân.

Nếu ngày hôm đó hẳn không đối tiểu mỹ nam vận đồ sủng vật kia cười thành như vậy, cậu cũng sẽ không tại đứng sinh nhật tuổi mười tám của mình kêu người chuẩn bị riêng trang phục tiểu miêu thể này.

Kiên quyết, tai mèo bằng nhung mang được rồi.

Từ mái tóc vàng của Quý Lạc lộ ra một cái tam giác nho nhỏ, đặc biệt khả ái.

Áo lưng mèo cũng mặc xong.

Cái tấm lưng áo đó thiết kế rất mê hoặc, bản thân cũng rất ngắn, mặc vào căn bản che không được đầu nhũ nhỏ bé kia.

Chiếc chuông bạch sắc xinh xắn ở trên đầu nhũ hồng hồng không ngừng lay động.

“Tốt, hiện tại chỉ còn lại có đuôi mèo thôi a.” Phỉ Ngâm Mặc mỉm cười, cầm đuôi mèo đưa qua. Quý Lạc nhìn một chút có điểm sợ, cái đuôi kia, đuôi

Toàn bộ đuôi của loại đồ sủng vật này đều là cắm ở chỗ đó

“Tự mình làm, hay để ta giúp?”

Quý Lạc không có lên tiếng.

“Để ta đến giúp người thì hơn.” Phỉ Ngâm Mặc cười cười, khẽ hôn lên môi đối phương một cái, đem thân thể ngây ngô của thiếu niên lật úp xuống, kéo ra hai cẳng chân thon dài trắng nõn, làm lộ rõ hậu huyết nho nhỏ ở giữa.

Vừa này khoảng thời gian dạo đầu cũng không dài. Tiểu huyết phần nộn cũng đã tự động phân bố ra dịch trơn trong suốt. Phỉ Ngâm Mặc hít mí, tuy rằng là lần đầu tiên cùng đồng tính mập hợp, bất quá trước đây cũng từng tiếp xúc qua với An Ấp, hẳn ít nhiều cũng hiểu rõ phương diện này.

Phỉ Ngâm Mặc vươn một ngón tay, tiến vào trong đóa hoa chật hẹp chật nóng của Quý Lạc, phi thường thông suốt. Hắn lại gia nhập thêm thành hai ngón, ba ngón ở bên trong thông đạo chật chẽ chậm rãi đè nén, bên trong rất chặt, rất nóng, giống như muốn hút lấy tay hắn, co dần mà siết chặt vô cùng.

Phỉ Ngâm Mặc nhìn nhìn đuôi của thiếu niên một chút, đường cong đẹp dễ trôi chảy từ xương bả vai đến hết lưng kéo dài đến tận cặp mông trắng nõn, đầu vai đơn bạc mượt mà, nhìn qua có loại cảm giác quyến rũ ghê người.

Quả nhiên là vưu vật (vật báu) trời sinh.

“Không được rồi! Nếu không thì trực tiếp tới đi!” Quý Lạc nằm úp trên đầu gối nam nhân có điểm không nhìn được, khiến cho giống như lần đầu tiên, cậu muốn làm nhanh lên một chút, “Lão tử nằm úp sấp rất mỏi a!”

“Câm miệng.” Phỉ Ngâm Mặc ra lệnh, đem đuôi mèo hung hăng cắm vào.

38. Chương 38

“Ngô” Quý Lạc phát ra loại thanh âm khó có thể nhẫn nại, vùng lông mày giữa trán nhíu lại thống khổ, nhưng tiếng rên thì mang chút gợi cảm câu dẫn.

“Sâu thêm chút, sâu chút nữa a.” Vừa mới thích ứng, Quý Lạc đã lớn tiếng kêu rên.

Nếu như lúc này có người tiến đến, nhất định sẽ thấy hình ảnh thế này.

Một thiếu niên đầu đội tai mèo xinh xắn, nhũ tiêm có móc đôi chuông bạc nhỏ xíu, cả người gần như xích lõa, khuôn mặt ưu mỹ đang nằm úp trên thân thể nam nhân, thuần thực không ngừng xoay vặn vòng eo tinh tế, tìm kiếm điểm kích thích hơn.

Mà nam nhân kia cũng đẹp đến kinh người, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, cầm trong tay là cái xoa bóp giống đuôi mèo không ngừng hướng bên trong thân thể thiếu niên chuyển động.

“A, hảo sướng!” Quý Lạc dứt khoát ngồi dậy, ôm lấy cổ Phỉ Ngâm Mặc, đầu gối gắng sức quỳ trên sô pha, tự mình giãy dụa, tiểu chuông trước ngực phát sinh thanh âm đinh linh linh, “Cảnh quan, mau đến chơi lão tử a! Người đã đáp ứng ta rồi!”

“Đuôi mèo khó chịu sao?” Lúc này Phỉ Ngâm Mặc cũng cảm nhận được lửa nóng ở dưới bụng đang lan tỏa.

“Rất sướng, nhưng lão tử càng muốn người! Mau vào, ta dám chắc nam nhân so với đuôi mèo càng tốt hơn!”

Mắt mèo mở to khiêu khích nhìn nam nhân.

Đồ gia hỏa này! Phỉ Ngâm Mặc hôn môi cậu, đầu lưỡi trong khoang miệng nóng bỏng của đối phương mạnh mẽ công kích. Tay thì nhanh chóng đem quần cậu lột bỏ rồi mới nắm lấy đầu vai Quý Lạc dùng sức ấn một cái.

“A——” Quý Lạc thét chói tai, thân thể nặng nề rơi xuống thứ cứng rắn cực đại của nam nhân. Dừng đạo chật hẹp đột nhiên bị vật lớn như thế đột ngột xỏ xuyên qua, Quý Lạc đau đến thổ huyết, “Con mẹ nó, đau quá!”

Song song truyền đến, cậu dần dần cảm nhận được một trận khoái cảm tê dại từ trong thành nội bích dâng lên.

Còn chưa cảm thụ hết loại xúc cảm kích thích này, Phỉ Ngâm Mặc đã kim chặt thắt lưng cậu, rất nhanh liền trườn sấp, hoàn toàn hung bạo, dùng mãnh, thẳng tắp tiến nhập rồi rút ra toàn bộ, mỗi một lần đều vào sâu đến cực điểm

Quý Lạc chưa từng nhận lực trườn sấp mạnh như vậy, từng lần đều mang đến một loại hưng phấn trải rộng toàn thân, cậu thấy chính mình dường như đang được tung lên không trung, tự do bay lượn, khoái cảm tủy ý điên cuồng.

Quý Lạc cũng tự giác xoay vặn thắt lưng, thập phần phối hợp, nội bích khí thì hút chặt toàn bộ, khi thì hung hăng kẹp lấy, khiến cho Phỉ Ngâm Mặc cũng cảm thụ một loại an ủi cuồng dã hoàn toàn khác biệt.

“A Nhanh lên chút nữa Dừng sức a”

“Cảnh quan, người quá tuyệt vời Thực sự là con mẹ nó bốc quá” Tiếng kêu liêu nhân như đóm lửa, thiêu đốt dự vọng hai người càng thêm cuồng liệt.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ của Quý Lạc cùng thanh âm thở dốc đầy cơ khát sắc tình của hai con người.

Phỉ Ngâm Mặc chưa từng ở trong một người cảm thụ qua cảm xúc kích tình dữ dội như vậy, dự hỏa dưới bụng một trận rồi một trận cháy rực, giống như muốn đem tiểu mèo hoang hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể hắn. Hắn mạnh mẽ va chạm, hận không thể đụng đến nơi sâu nhất bên trong thân thể đối phương

“A——” Tại thời điểm cao trào, Phỉ Ngâm Mặc cùng Quý Lạc không khống chế được, song song bắn ra bạch trọc cấm kỵ nóng rực

“Chúng ta vừa làm sao?” Cái đầu nhỏ của Quý Lạc lười biếng tựa ở trong ngực Phỉ Ngâm Mặc, ngây ngô hỏi. Cậu toàn tâm toàn ý muốn câu dẫn cái tên cảnh sát nữ vương yêu nghiệt này. Hiện tại thực sự làm rồi, cậu trái lại có loại cảm giác không thật

“Ấn.” Phỉ Ngâm Mặc tùy tiện xoa xoa tóc đối phương.

“Người Người thấy sao a” Quý Lạc nuốt nuốt nước bọt, có chút khấn trương hỏi. Tuy rằng cậu biểu hiện rất bình tĩnh cho rằng kỹ thuật của mình chẳng ai sánh kịp, trên thực tế, vẫn có chút lo sợ bất an. Không biết vì cái gì, cậu luôn quan tâm đến phản ứng của nam nhân.

“Just so so.”

Quý Lạc sững sốt, sau đó rằng nanh hung hăng cắn vào cổ nam nhân.

“Phỉ.Ngâm.Mặc, lão tử phải kiên chết người!”

“Hừ, ta hiện tại mới là kiên chết người.”

Quý Lạc khó chịu.

Nguyên bản cậu cùng Phỉ Ngâm Mặc sau khi xảy ra cái loại quan hệ này, tưởng là có thể chiếm lấy nam nhân yêu nghiệt kia, mỗi ngày ở trên giường lăn qua lăn lại, lăn đến chết già mới thôi. Kết quả, Phỉ Ngâm Mặc lại nói, hắn còn muốn làm ngư lang tại Noble.

Tuy rằng cậu vẫn đang là ngư lang nhân khí No.1, cũng rất yêu tiền.

Thế nhưng so với Phỉ Ngâm Mặc, khoảng thời gian này quả thực chính là mờ nhạt, một điểm cũng không kích thích.

Nếu không phải mỗi lần trước khi đến Noble, nam nhân đều phải đem cậu hôn đến hít thở không thông, đồng thời lộ ra dáng vẻ tươi cười tàn bạo, “Nếu như dám để cho đám xú nam đó chạm vào một đầu ngón tay, ta trở về sẽ kiên chết người!”

Cậu thật đúng là cho rằng nam nhân căn bản không để ý đến mình.

Cái loại chính là lời nói uy hiếp cùng kích thích này, bình thường khiến cho cậu trong nháy mắt liền “cứng” luôn, hận không thể tại chỗ đối nam nhân nói, “Người bây giờ mau kiên lão tử a! Ngao ngao.”

. Cậu lúc này nghe theo lời Phỉ Ngâm Mặc bảo trì khoảng cách với những “sửu nam”, thế nhưng Phỉ Ngâm Mặc đâu rồi?

Hừ, hừ, hừ, lại cùng cái tên đẹp trai kia thân thân mật mật.

“A, Mặc, người sao còn ở chỗ này?” Mặc Gia đề thấp thanh âm, vàng trán đặc biệt tuần lãng. Hai nam nhân tuần mỹ tới cực điểm vô cùng thân thiết nói chuyện với nhau quả là hình ảnh tuyệt mỹ, khiến rất nhiều khách nhân đều động tâm không ngớt.

“Nhiệm vụ chưa hoàn thành.” Phỉ Ngâm Mặc có chút không kiên nhẫn.

Từ lúc Mặc Gia biết hắn ở đây, mỗi đêm đều gọi loại rượu quý nhất dâng bốc hắn, còn tiếp tục như vậy, tiểu mèo hoang nhà hắn đã muốn tạc mao (xù lông) rồi.

Phỉ Ngâm Mặc hướng Kino nhìn lại, đôi mắt màu hổ phách của đối phương quả nhiên tàn bạo chậm chậm nhìn hắn, nghe răng trợn mắt.

Hắn dẫn ra khoe môi nhìn thiếu niên khê cười.

Thiếu niên đỏ mặt, mắt mèo mở to lóe lên một chút, sau mới giả vờ tạo dáng dập hung ác độc địa, hướng hắn giơ ngón giữa muốn nói kiên, chết, người.

Hừ, tiểu tao hóa! Về nhà để xem hắn không kiên chết người mới là lạ!

“Người thích cậu ta?” Số lần đến nhiều hơn, Mặc Gia cũng phát hiện giữa hai người có gì đó không tầm thường, nhân thần có chút khinh miệt, “Cậu ta chỉ là một tiểu ngư lang.”

“Chuyện của ta còn không tới phiên người quản!” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng, con mắt hẹp dài khê nheo. Tiểu mèo hoang là hắn nhìn trúng, dám phê bình tiểu mèo hoang, chính là phê bình mắt nhìn của hắn không tốt.

“Ta nghĩ người có thể tìm được tình nhân xứng đôi hơn!” Mặc Gia cố chấp nói, ngón tay có điểm cứng nhắc cầm chặt chén rượu. Ý không tin, Phỉ Ngâm Mặc luôn luôn hoàn mỹ ở trong lòng ý vậy mà lại lựa chọn loại tiểu ngư lang này!

“Người thực con mẹ nó phiền!” Phỉ Ngâm Mặc thấp giọng chửi bới, phui quần, không chút lưu tình rời đi.

“A, Mặc!” Mặc Gia nhìn bóng lưng nam nhân thở khê.

Phía sau vài tên vệ sĩ có chút mực trùng khẩu ngữ (trợn mắt há mồm), lão đại bọn họ bị mắng, bị người mắng “Thực con mẹ nó phiền”, mà gần đây lão đại rất hay câu kinh cư nhiên có thể dễ dàng tha thứ cho đối phương làm càn thế ư? !

“Ba!” Chiếc cốc thân dài trong suốt bị Mặc Gia bóp nát, “Điều tra lai lịch của tên ngư lang kia cho ta! Sự tình tại Noble cũng mau làm rõ!” Ngữ khí đầy nghiêm túc và gay gắt.

“Vâng!”

“Nam nhân kia rốt cuộc là ai?” Kino hai chân quăn trên thắt lưng Phỉ Ngâm Mặc, cảm giận hỏi, “Sẽ không phải là bạn trai trước của người chứ, các người dư tình chưa hết sao?”

“Đúng thì sao, người muốn làm gì?” Phỉ Ngâm Mặc biếng nhác dựa vào tường. Nơi này là phòng nghỉ của riêng Kino, bất quá hiện tại trở thành chỗ để hai người bọn họ yêu đương vùng trộm.

“Giết hắn!” Răng nanh hiện ra vẻ hung ác độc địa, “Sau đó sẽ đem người trói chặt cả đời, mỗi ngày gian *** rồi lại gian ***, gian xong gian tiếp!”

“Mỗi ngày bị gian rồi lại gian, gian xong gian tiếp chính là người a.” Phỉ Ngâm Mặc cúi đầu nở nụ cười.

39. Chương 39

“Dù sao, thế nào cũng nhất định phải đem người giấu đi, miễn cho có người cùng lão tử tranh đoạt!” Quý Lạc mặt đỏ lên, tàn bạo nói, phần bụng ma sát lên thân nam nhân, “Người kia đến tột cùng là ai! Lão tử muốn biết, lão tử phải được biết!”

Cậu thân là nam nhân của Phỉ, nếu ngay đến cả tình địch là ai cũng không rõ ràng thì thật là quá tầm thường rồi!”

“Là đệ đệ.”

“A, cái gì, đệ đệ người?” Sao từ tình địch thoáng cái đã biến thành cậu em vợ a? !

“Ân. Ba mẹ ta ly hôn, ta theo ba, hắn theo mẹ.”

“Thế nhưng họ của các người”

“Ta sửa họ, hiện tại là lấy họ ba. Ba ta họ Phỉ, mẹ ta họ Mặc.” Phỉ Ngâm Mặc diện vô biểu tình giải thích việc này.

“Đệ đệ người hình như rất thích người.”

“Có lẽ là vì áy náy chăng?”

“Áy náy?”

“Ban đầu vốn là hấn ở với ba, nhưng ba ta có điểm có điểm biến thái. Cuối cùng ba chọn ta.”

“. . . . cần lão tử dùng thân thể an ủi người không?” Quý Lạc đột nhiên không biết nói gì, chỉ có thể thốt ra một câu.

“Ha ha.” Phỉ Ngâm Mặc nở nụ cười, xoa xoa đầu thiếu niên, “Trò cũ.”

“Lão tử biết! Nếu không nhìn phải nhìn người, nhìn người hừ hừ.”

“Ta hiểu.” Phỉ Ngâm Mặc nhân tình mang tiểu ý, ngập ngừng một hồi mới nói, “Tính xấu của ta đều là do ba ta sủng ra.”

“Lão tử thích người xấu tính.” Quý Lạc mặt đỏ hồng đáp.

“Kỳ thực, ta vừa được sinh ra đã bị đem đến cô nhi viện. Ngay cả phụ mẫu là ai cũng không biết. Không đọc nhiều sách vở gì. Chỉ có thể làm tiểu ngư lang nuôi sống bản thân.”

“Người muốn nói, thực ra ta rất may mắn?” Phỉ Ngâm Mặc nhướn mày.

“Ta muốn nói là Lão tử cũng không biết, lão tử đến tột cùng ngày nào là đủ mười tám tuổi, chưa đủ mười tám tuổi.”

“Kháo! Ta không quan hệ với người chưa thành niên.”

“Không cần rút lui! ! Hơn nữa, hơn nữa nói không chừng lão tử đã sớm mười tám rồi!” Quý Lạc ôm cổ nam nhân rống lớn, “Được rồi, hiện tại người nói cho ta biết một bí mật, lão tử cũng nói cho người một bí mật, rất công bằng a!”

“Hừ.”

“Hừ cái gì mà hừ! Lão tử cảnh cáo người, phải bảo trì khoảng cách với cái tên đệ đệ kia!” Quý Lạc liếm mép, “Nếu như dám để cho đệ đệ chạm vào một ngón tay, về nhà lão tử kiện người!” Đây là lời Phỉ Ngâm Mặc mỗi ngày xuất môn đều nói với cậu, cậu hiện tại cũng sao chép một phần nói với nam nhân.

“Đó là em trai ta.”

“Lão tử biết! Khiến cho tình hình mờ ám là do người! Xem ánh mắt hấn, hừ hừ, đều cầm kị còn sợ loạn luân. Nói không chừng ngày nào đó hấn sẽ đem người đặt tại trên tường mà làm.”

“Ta bây giờ sẽ đem người áp lên tường làm!”

“. . . . ngao, đến đây đi!”

Không quá vài ngày, Quý Lạc đã bị thủ hạ của Mặc Gia mời đến một bao phòng. Quý Lạc ở trong lòng so sánh thân thể mình với người ta, lập tức phục tùng mệnh lệnh đối phương.

Quý Lạc tiến vào bao phòng.

Mấy người bảo tiêu lập tức cung kính canh giữ ngoài cửa, đem không gian bên trong hoàn toàn nhường cho cậu cùng đệ đệ của Phỉ Ngâm Mặc, Mặc Gia.

Quý Lạc mắt mèo mở to đảo quanh, biểu hiện ra vẫn là đáng đáp một bộ túm túm như trước. Nhưng trong ngực kêu thầm thiết: còn nói đệ đệ người đối với người không có suy nghĩ không an phận! Xem đi, hiện tại muốn chinh lão tử a!

Nam nhân mặc trên người kiện tây phục màu đen cao cấp được may thủ công, lười biếng tựa ở sofa bằng da thật, vóc người tỉ lệ hoàn mỹ như người mẫu đẳng cấp. Cũng không nói gì, chỉ cầm lấy ly rượu đỏ khinh thường quan sát Quý Lạc.

Gien của phụ mẫu Phỉ Ngâm Mặc thật sự là tốt quá!

Cho dù cậu với đối phương không có tí hảo cảm nào, Quý Lạc không thừa nhận cũng không được, đối phương xác thực là một tuần mỹ nam tử.

“Hừ, xem ra tư liệu nói không sai! Chỉ cần là nam nhân là có thể thỏa mãn người đi!” Mặc Gia lạnh lùng mở miệng, bị ánh mắt Quý Lạc đánh giá đến không kiên nhẫn.

“Sai! ít nhất phải phù hợp một cái điều kiện giữa hai người!” Quý Lạc nhướn mi, “Thứ nhất, phải đủ anh tuấn; thứ hai, cũng phải đủ tiền.” Nghe quen ngữ khí lạnh như băng của Phỉ Ngâm Mặc, đối phương loại trình độ này, căn bản không dọa nổi cậu.

“Vậy thôi à?” Sự khinh thường trong mắt Mặc Gia càng rõ, “Người muốn bao nhiêu tiền! Ta cho người, người lập tức ly khai A Mặc.”

“Không được.”

“Vì cái gì? !”

“Bởi vì” Sắc hổ phách nơi mắt mèo khê động, cố ý nói chậm, “Nếu như Phỉ Ngâm Mặc biết, hắn sẽ kiên chết lão tử!”

“Người sao có thể không biết xấu hổ!” Mặc Gia tức giận đến xanh mặt, “Đừng cho là ca ta thích người!”

“Người cũng biết hắn là nhân viên cảnh cục quốc gia! Hắn hiện tại chỉ vì để hoàn thành nhiệm vụ, mới cải trang thành ngư lang. Cắm đồ thượng người cũng hoàn toàn là trong kế hoạch. Nếu không phải vì nhiệm vụ, ca ta sẽ không để ý đến đồ dè tiện như người! Người không xứng với ca ta.”

Nếu như bất luận cái gì, một người bị người ta nói cho biết

Tình nhân tiếp cận mình chỉ là vì lợi dụng mình để hoàn thành nhiệm vụ, nhất định sẽ nhận hung hăng đả kích.

Đáng tiếc Quý Lạc là ngoại lệ.

Cậu luôn luôn thà rằng người khác chịu tổn thất chứ chính mình không thể tổn thất. Cho dù đau đến thế nào ít nhất cũng muốn người khác cùng mình đau như vậy.

“A, ha ha, ta muốn nói cho người — lão tử chính là nam nhân của hắn! Hắn rất thích lão tử!” Quý Lạc vỗ vỗ vào kiên cường, tựa hồ hoàn toàn không bị những lời này của đối phương ảnh hưởng, khê neho mắt, chậm rãi kéo mở y phục, lộ ra thân thể trơn tru trắng nõn.

“Sao vậy, người muốn câu dẫn ta?” Mặc Gia xem thường hừ nói.

“Phỉ Ngâm Mặc sao có đệ đệ ngu ngốc như người chứ!” Quý Lạc lộ ra tiểu răng nanh, nhọn hoắt mang theo quang mang nguy hiểm, ngón tay dài nhỏ cố ý tại ngực mình từ tốn xẹt qua, “Thấy không! Đây chính là nhẫn bạch kim ca người tặng cho lão tử.”

40. Chương 40

“Biết cái gì gọi là nhẫn không? Biết nó biểu hiện cho ý tứ gì không?”

Mặc Gia nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn bạch kim trên đầu nhũ đối phương, khớp ngón tay nắm chặt ly rượu đến mức thành màu trắng, khuôn mặt cứng ngắc, căng thẳng.

“Cái nhẫn này là ca người tự mình ‘đeo’ cho ta a.” Mắt mèo mở to ý khoe khoang chớp chớp, “Mặt trong nhẫn còn khắc tên lão tử cùng tên hắn. Là chính ca người tìm người tới khắc nha!”

“Người, người Đó là hắn vì hắn đang làm nhiệm vụ, mới cố ý tặng nhẫn cho người, mê hoặc người!”

“Quên đi! Người là loại yêu ca mình điên cuồng! Lão tử nói cho ngươi —— cả đời này, Phỉ Ngâm Mặc cũng sẽ không yêu ngươi!” Quý Lạc lộ ra dáng cười kiêu ngạo.

Mặc Gia tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ngươi mới là kẻ một điểm cũng không rõ —— ngươi biết gia tộc họ Phỉ rốt cuộc là dạng thế lực nào không?”

. . .

Cùng lúc đó, Phỉ Ngâm Mặc bị mấy người khách nhân quần lấy.

“Ngâm Mặc à, chúng ta mấy ngày này đặc biệt nâng đỡ ngươi, vì ngươi vốn không biết bao nhiêu tiền, ngươi cảm tạ bọn ta sao đây?” Ba tên khách vừa nói vừa vây quanh Phỉ Ngâm Mặc.

Tuy rằng chế độ ở Noble rất nghiêm ngặt, các ngư lang có thể tự quyết định có muốn hay không tiếp đãi khách nhân, hoặc cùng khách nhân ra ngoài. Nhưng dù sao có rất nhiều vị khách là tài cao thế lớn, căn bản vô pháp cự tuyệt.

Trước đây Lộ Thiên Hào cũng rất tùy hứng, chỉ làm TOP.

Nhiều khách nhân tôn trọng lựa chọn của y, thế nhưng cũng có không ít khách nhân kiêu tẩu thiên phong, vẫn muốn thượng y.

Cuối cùng không có nguyên nhân thực sự, cùng lúc cố nhiên là Lộ Thiên Hào bản lĩnh không tệ, cũng bởi vì đằng sau bức màn của Noble đã có Boss lo chu toàn.

Mà hiện tại, Phỉ Ngâm Mặc căn bản còn chưa cùng Boss gặp mặt, càng chưa được đối phương thu nhận làm phe dưới. Những người khác cũng không biết mức độ của Phỉ Ngâm Mặc.

Ba khách nhân này dám đòi thượng Phỉ Ngâm Mặc cũng là vì lý do này.

Nếu như chỉ có một người, bọn họ khả dĩ còn có chút chừng mực. Thế nhưng ba người liên thủ tình thế là không thể khinh thường.

“Không liên quan tới ta.” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng.

Đến Noble, xác định là tự nguyện, làm sự tình gì cũng là tự nguyện. Có thể chọn dùng tiền, hoặc có thể không đến. Cũng chưa thấy qua làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, còn muốn ngư lang đối bọn họ mang ơn.

“Phỉ Ngâm Mặc, ngươi đừng không biết suy xét như vậy.” Trong đó một người hiển nhiên có chút tức giận, “Thức thời đi, đêm nay theo chúng ta ra ngoài, hảo hảo bồi bọn ta một hồi, bằng không hừ.”

“Ngâm Mặc a, chúng ta thật sự thích ngươi mà, sẽ không bạc đãi ngươi đâu.”

“Hay là, lát nữa ta sẽ cùng nói chuyện với Boss một chút, sau này danh hiệu ngư lang nhân khí đệ nhất chắc chắn thuộc về ngươi.”

Ba người vây quanh Phỉ Ngâm Mặc, một người cáu giận, một người vai phản diện, một người cường bức dụ dỗ, dùng hết các loại thủ đoạn.

“Tránh ra!” Phỉ Ngâm Mặc không nhịn được nói, một điểm cũng không để bọn họ vào mắt.

“Đừng có được người tặng bốc nhiều mà quên đi thân phận mình, ngươi bắt quá cũng chỉ là tên ngư lang!” Thấy Phỉ Ngâm Mặc mềm nhẹ không ưa, cả ba thực sự có chút tức giận.

“Thực phiền phức!” Phỉ Ngâm Mặc đột nhiên đứng dậy, hướng bọn họ ba người lộ ra nụ cười rực rỡ.

“Ngươi ngươi muốn làm gì”

Ba người bỗng cảm thấy phát lạnh, gương mặt sợ hãi, thanh âm run run.

Chỉ thấy nam nhân tướng mạo tuấn mỹ yêu nghiệt trước mắt cười đầy tà mị, cầm trong tay chai rượu nổi tiếng. ‘Rầm’ một phát, cổ chai bị đập vào tường vỡ nát, sắc đỏ của rượu chảy xuống giống như máu tươi. Mà đối phương cầm trọn phần đầu chai, lộ ra những mảnh thủy tinh bén nhọn.

“Các người, ai tới trước?” Phỉ Ngâm Mặc bắt chước chiêu bài của Quý Lạc, phảng phất nét đẹp tà ác của loại quỷ hút máu, vươn đầu lưỡi khêu gợi liếm liếm khóe miệng

41. Chương 41

Quý Lạc sắc mặt đen một khối tím một khối, chặt vật chạy qua mấy hàng ghế tiến tới, đại sảnh Noble ở lâu một tiếng thét chói tai liên tục, không ít tiểu ngư lang đều ngơ ngác đứng ở xa xa, không dám tới gần chỗ đó.

Đi? Nơi nào? Phỉ Ngâm Mặc ở chỗ nào?

“Tránh ra tránh ra tránh ra, toàn bộ tránh ra cho lão tử!” Quý Lạc lập tức phi đến, đem đám người đứng chắn phía trước toàn bộ khua ra. Chờ cậu đến gần rồi mới phát hiện, cục diện trước mắt đích thực rất . . .

Khuôn mặt yêu nghiệt của Phỉ Ngâm Mặc, cả trên y phục xa hoa có vài vết máu, hấn cầm trong tay cổ chai rượu sắc bén, vỡ tan dính toàn máu.

Phỉ Ngâm Mặc một tay cầm bình rượu, một tay nắm lấy tay tên khách kia ấn xuống bàn, hung hăng đập xuống.

Thực sự là máu thịt lẫn lộn

Khách nhân kia khóc rống không ngớt, gào thét đầy sợ hãi đau đớn. Hai bên trái phải còn có hai người khách khác, xui xẻo cạnh chân Phỉ Ngâm Mặc, sắc mặt trắng bệch một mảnh.

Quản lý Noble đứng bên hấn, liên tục khuyên can.

Thế nhưng Phỉ Ngâm Mặc tựa như ác ma không để ý đến bất luận kẻ nào, chỉ cười đầy phong lưu diêm dúa lẳng lơ, cười đến thần hồn điên đảo.

“Được rồi!” Quý Lạc vội bước lên phía trước ôm lấy lưng Phỉ Ngâm Mặc, “Dừng tay dừng tay!”

“Hừ! Muốn ra lệnh cho ta?” Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh, đôi mắt âm trầm.

“A?” Quý Lạc sửng sốt, liền sau mới phản ứng được, nam nhân căn bản không nhận ra bản thân mình. Tiểu răng nanh hung hăng cắn vào cổ đối phương, “Kiến chết người a! Là lão tử đây! Mau tỉnh lại cho ta!” Quý Lạc một bên cắn, một bên cố sức nhéo nhéo khuôn mặt đẹp đẽ của nam nhân.

“Buông tay.” Phỉ Ngâm Mặc trong lúc đó hung hăng túm chặt hai chân thiếu niên, “Đau a.”

“Ôi, ôi, mẹ nó, ta mới là đau muốn chết a! Lão tử thiếu chút nữa đã bị người chặt đứt, có biết không hả? !” Quý Lạc thống khổ kẹp chặt hai chân. Thấy Phỉ Ngâm Mặc đã thanh tỉnh, mới mở miệng, “Dừng ở đây! Lão tử cũng không muốn đến lúc đó đi nhà tù thăm người!”

Phỉ Ngâm Mặc tựa hồ có điểm vô cùng kinh ngạc, nhìn một chút bình rượu trong tay mình, rồi nhìn cả mấy tên khách đang khóc tè ra quần. Sau đó đem chai rượu ném xuống đất, tiện tay lau lau vết máu trên mặt. Tuyệt không để ý mình rốt cuộc vừa làm ra nhiều chuyện kinh khủng gì.

“Còn không đi? Muốn tiếp tục?” Phỉ Ngâm Mặc liếc mấy khách nhân, đối phương tức khắc như nhìn thấy quỷ, chuẩn bị thật lẹ.

“Người cái dạng này thật xúc động!” Quý Lạc từ sau ôm lấy cổ hấn, liếm liếm vết máu trên mặt hấn.

“Ân. Người không phải vẫn muốn ở trong ngục giam làm một lần hay sao? Nói không chừng lần này ta vào đó, người liền có cơ hội.”

“ ”

Phỉ Ngâm Mặc cười khế, ánh mắt nhìn Quý Lạc quét một vòng, sắc mặt chậm rãi trầm xuống.

“Là ai làm?”

“Còn ai nữa! Là đệ đệ tốt của người đó! Nếu lão tử không cơ trí, thực sự sẽ bị y đánh chết!” Quý Lạc nhếch mép, mồm miệng thành một khối, đụng phải vết đau.

“Shit, dám đụng đến tiểu đồng tây của ta!” Phỉ Ngâm Mặc nắm tay bẻ các khớp xương kêu răng rắc, “Người chờ đó! Ta đi báo thù cho người!”

“Quên đi! Lão tử cũng không muốn huynh đệ các người bất hòa.” Quý Lạc chép miệng, vù vù nói. Dù sao cậu cũng để lại trên mặt y cũng không ít dấu tay. Tuy rằng đánh không được, thế nhưng cậu cũng có rất nhiều thủ đoạn, không chịu thiệt thòi, hừm.

“Bất quá, có chuyện lão tử muốn hỏi người!” Quý Lạc hung hăng ôm lấy cổ Phỉ Ngâm Mặc. Nam nhân mà có lửa gạt cậu, sẽ ghì chết đối phương.

“Cái gì?” Phỉ Ngâm Mặc nhú mày.

“Người tới Noble là vì thực thi nhiệm vụ?”

42. Chương 42

“Bất quá, có chuyện lão tử muốn hỏi người!” Quý Lạc hung hăng ôm lấy cổ Phỉ Ngâm Mặc. Nam nhân mà có lửa gạt cậu, sẽ ghì chết đối phương.

“Cái gì?” Phỉ Ngâm Mặc nhú mày.

“Người tới Noble là vì thực thi nhiệm vụ?”

“... . . Mặc Gia nói cho người?”

“Rốt cuộc có đúng hay không?”

“Đúng.” Nam nhân trái ngược rất nhanh thừa nhận.

Không khí đột nhiên an tĩnh, Quý Lạc tựa hồ nghe được tiếng tim đập của chính mình.

“Vậy Người đến bây giờ Đến bây giờ vẫn là lợi dụng lão tử?”

“Lợi dụng người cái gì?” Phỉ Ngâm Mặc lạnh lùng cười, “Người có thứ đáng giá để ta lợi dụng sao.”

“Nhân mạch, địa vị tại Noble.”

“Ồ?” Phỉ Ngâm Mặc ồ một tiếng thật dài, sau mới vươn hai ngón tay thon mảnh lạnh giá bắt lấy cảm thiếu niên, ánh mắt thâm trầm nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong mìn của đối phương.

“Người nghĩ như vậy ư?”

“... . . Đến hôm nay, ta nào đâu biết. Người rốt cuộc có lợi dụng lão tử hay không?” Quý Lạc cắn cắn môi, nhân thần xẹt qua chút không vững tin, rồi giả vờ hung hăng, xách cổ áo đối phương.

“Nực cười!” Bằng vào khuôn mặt này, quản lý các người sẽ quỳ xuống cầu ta tới đây. Ngay cả vị trí No. 1 của người cũng nhanh bị ta thay thế, còn cần lợi dụng người? !”

“Tới địa ngục đi! Nhân khí của lão tử vẫn là tại chỗ này phát triển! Muốn vượt qua ta, nằm mơ!” Tiểu rằng nhanh một ngụm hướng cần cổ đối phương cắn vào.

“Vượt qua người là chuyện dễ như trở bàn tay, hừ.”

“Đồ cuồng tự kỷ!”

Quý Lạc hung hăng hôn lên đường cong khêu gợi nơi đôi môi nam nhân, hai người như hai dã thú đánh nhau, ở trên mặt đất hung ác độc địa dây dưa hôn môi. Thẳng đến khi cạn khí, mới nằm ra đó thở hồng hộc. Quý Lạc đầu gối lên vai Phỉ Ngâm Mặc, một chân còn gác lên thắt lưng đối phương.

“Sao vậy? Nghe được bị ta lợi dụng ngực khó chịu sao?” Một lát sau, Phỉ Ngâm Mặc hỏi ngược lại.

“... . .” Thiếu niên chỉ đem cằm gối vào hõm vai nam nhân, nửa ngày không nói chuyện.

“Hỏi người đó.”

“Cẩn chết người a! Lão tử nghe thấy rồi!”

Quý Lạc nghiêng răng rống lớn bên tai Phỉ Ngâm Mặc.

“Lão tử ngay từ đầu rất chán nản! Người không biết lão tử Lão tử đến tốt cùng thích người nhiều thế nào! Bất quá sau đó ngấm lại, người căn bản là loại thà rằng đem những người khác đều dẫm nát dưới chân, cũng sẽ không ủy khuất người của chính mình. Nói đến lợi dụng”

Quý Lạc con mắt nheo hờ.

“Lợi dụng là lợi dụng thôi! Lão tử là nam nhân của người! Cho người làm vài chuyện cũng không có gì đáng ngại!”

“Hơn nữa nếu chất vấn, người khẳng định sẽ nói — ‘Được ta lợi dụng là vinh hạnh của người’ a, hừ hừ.”

Phỉ Ngâm Mặc nắm lấy tay Quý Lạc, không có hờ lạnh hay cười nhạt, trái lại khó có được khi yên lặng lắng nghe như thế.

“Dù sao, dù sao chỉ cần người không phải vừa lợi dụng lão tử xong đã muốn vứt bỏ rời đi. Tất cả cái khác, lão tử đều có thể chấp nhận”

Thiếu niên chậm rãi ôm cổ đối phương với một loại dáng vẻ vụng về, cẩn cẩn dực dực.

Dựa sát vào, giống như tiểu động vật cọ cọ, cuối cùng khuôn mặt đỏ lên thấp giọng nói: “Người căn bản không rõ. . . . Lão tử có bao nhiêu thích người.”

“Nếu như bị người rời bỏ” Quý Lạc nghiêng nghiêng răng, vùng lông mày nheo lại, cổ sức ghì chặt cổ đối phương.

“Lão tử cũng sẽ không bỏ qua cho người đơn giản vậy đâu!”

“Ừm, sao không buông tha ta?” Đôi môi mỏng mà khêu gợi của nam nhân cong lên thành vòng cung.

“Cái kia, hừ, tạm thời còn chưa nghĩ ra”

“Chậm rãi nghĩ.” Phỉ Ngâm Mặc hiếm khi ôn nhu nghịch nghịch tóc thiếu niên.”

“. . . . dù sao, còn có thời gian cả đời mà.”

43. Chương 43

“Phỉ tiên sinh, Boss chúng ta muốn mời người qua?” Quản lí tìm được Phỉ Ngâm Mặc, phi thường lễ độ đưa ra lời đề nghị.

“Boss? !” Phỉ Ngâm Mặc cùng Quý Lạc song song sững sốt một chút, liếc mắt nhìn nhau. Boss đứng đằng sau bức màn Noble phi thường thần bí, chỉ có số ít mấy người lang có cấp bậc từng gặp qua y, những người khác, ngay cả *** trưởng hay quản lí, cũng không cần gặp qua.

“. . . . Không có việc gì đâu.” Quý Lạc cầm lấy tay áo Phỉ Ngâm Mặc.

“Không sao.” Phỉ Ngâm Mặc vỗ vỗ mu bàn tay đối phương, làm yên lòng thiếu niên. “Dẫn đường.”

Quản lí ở phía trước chỉ lối.

Con đường này đặc biệt yên tĩnh, cả đường đều là dùng thứ đá cẩm thạch lát thành, thỉnh thoảng lộ ra thứ ánh sáng óng ánh, tạo loại cảm giác u nhã, tĩnh mịch.

“Tới rồi!” Quản lí hơi khom người, tay phải làm động tác ‘Mời’.

Phỉ Ngâm Mặc gõ gõ cửa.

“Mời vào.” Một đạo thanh âm du dương như nước suối từ phía sau cửa vọng ra.

Phỉ Ngâm Mặc đẩy cửa đi vào.

Tất cả đều bố trí thập phần giản lược trang nhã, chỉ có hai sắc trắng và đen vô cùng đơn giản. Màu trắng của đá cẩm thạch, màu trắng của bàn làm việc, màu đen của bản ghi chép, của sô pha. Sang trọng mà không rườm rà.

Đường như chủ nhân ở phía sau bàn làm việc mới khiến người ta ấn tượng.

Một đôi mắt hình trăng lưỡi liềm, nét cười nhợt nhạt, tốt đẹp chính là khí chất, mang theo vẻ gọn gàng phong độ của người trí thức.

— Doan.Mộc.Trữ.

Cùng ảnh chụp mà An Ấp cung cấp cho hắn giống nhau như đúc.

Rất khó tưởng tượng một thiếu niên thoát nhìn giản đơn nhã nhặn như vậy sẽ là Boss đứng sau Noble trắng lè kia. Tựa như sắc thái của căn phòng này, sắc trắng cùng đen phân biệt rõ ràng, nhưng có loại hài hòa mà hoàn mỹ kỳ dị.

“Phỉ tiên sinh, mời ngồi.” Đôi mắt của thiếu niên khẽ giương.

Rõ ràng, tuổi tác so với Tiểu Ôn cùng Quý Lạc dường như không khác biệt nhiều lắm nhưng cho cảm giác hoàn toàn bất đồng. Không có cảm giác dối trá, không làm ra vẻ, cũng không thẳng thắn như Quý Lạc. Nhưng hành vi cử chỉ vừa vặn đúng mực.

Phỉ Ngâm Mặc ngồi đối mặt với Doan Mộc Trữ ở sô pha màu đen.

Theo tâm lý học, nhìn thẳng vào đối thủ, là phương thức khiến cho đối thủ có áp lực tâm lý lớn nhất. Hắn thật ra có điểm muốn nhìn một chút, một người thiếu niên mười sáu tuổi như vậy, có thể đạt được loại trình độ nào?

“Ta đại khái biết, Phỉ tiên sinh từ chỗ nào mà đến.” Doan Mộc Trữ ưu nhã mở miệng, nhãn thần ôn hòa.

“Ồ? Vậy là người có đối sách.”

“Kỳ thực, ta rất ngạc nhiên.” Doan Mộc Trữ không có tiếp lời hắn, trái lại nhẹ nhàng cười, “Không riêng gì những khách nhân đối Phỉ tiên sinh ái mộ. Ngay cả hai tiểu ngư lang của chúng ta ở đây cũng sẽ vì Phỉ tiên sinh mà hờn ghen tranh đoạt. Không chỉ thế còn đem quản lý của ta đùa cho rối loạn, dữ liệu máy tính đều để lộ ra ngoài.”

Phỉ Ngâm Mặc tự mình bạch Doan Mộc Trữ ám chỉ chính là lần Quý Lạc vì hắn đánh nhau trước kia.

“Đương nhiên, chỉ là ngư lang còn chưa tính. Hôm nay liền cả khách nhân tại Noble cũng để Phỉ tiên sinh đánh đập tàn nhẫn.”

Doan Mộc Trữ ẩn công tắc điều khiển từ xa, trên vách tường buông xuống là một màn hình. Tuy rằng không có thanh âm, thế nhưng bức tranh được in thu nhỏ lại rất rõ nét hiện ra, một màn Phỉ Ngâm Mặc lộ ra nụ cười ác ma, dùng bình rượu đập lên tay khách nhân.

“Mị lực của người thực sự rất lớn. Hiện tại nhìn thấy người thật, loại cảm giác này càng cường liệt.” Doan Mộc Trữ cười khanh khách nhìn Phỉ Ngâm Mặc, không hờn không giận nói.

Người ta đều cho rằng im lặng là vàng, nhiều lời nhiều sai.

Chỉ với vài giây ngắn ngủi, Phỉ Ngâm Mặc rất rõ ràng cảm thụ được, Doan Mộc Trữ người này xác thực không đơn giản.

Quý Lạc vì hắn đánh nhau, hắn ăn cắp tư liệu từ quản lý, ngày hôm nay đối đãi khách nhân hung bạo, phải nói, mỗi một phần đều là hắn thiếu nợ Doan Mộc Trữ. Nhưng lại bị Doan Mộc Trữ bắt được.

Đối phương mỗi một câu đều mơ hồ có cảm giác ẩn náu mai phục, tùy thời có thể ràng buộc hắn, vậy mà ngữ khí của Doan Mộc Trữ chỉ giống như cuộc nói chuyện phiếm thông thường.

Hiện giờ Doan Mộc Trữ không nói gì, bởi vì, đang chờ hắn xuất bài.

“Người rất thông minh.” Phỉ Ngâm Mặc một chân vênh một chân gác, tạo thành tư thế đầy tiêu sái, “Tin tưởng không chỉ có Noble, cho dù là sửa chữa tư liệu máy tính, đối với người mà nói, cũng dễ như trở bàn

tay.” Vừa khinh vừa trọng, hần hiển nhiên ám chỉ chính là tài liệu về Thương Thiếu Hoa buôn lậu thuốc phiện.

Đoan Mộc Trữ khoe môi cong thành vòng cung.

“Nếu như ta nói, đó không phải do ta làm. Người tin không?”

Đôi mắt hình trăng lưỡi liềm vững vàng nhìn đôi mắt hẹp dài yêu nghiệt của Phỉ Ngâm Mặc, bằng phẳng mà thần nhiên.

“ người muốn chứng minh thế nào?”

Đoan Mộc Trữ đích thật là một thiếu niên rất kỳ lạ.

Phỉ Ngâm Mặc từ trước đến nay tính tình bất hảo, tôn sùng bạo lực. Thế nhưng đối Đoan Mộc Trữ, tính cách này của hần dường như bị không chế.

Như là vi khuẩn môi trường ở dưới 0 độ C, hoàn toàn vô pháp hoạt động.

Tất cả bước đi cùng tiết tấu đều nằm trong kiểm soát của đối phương. Mà chính hần, sau khi kết thúc đối thoại, mới ý thức được điểm ấy

“Trông thế nào, thế nào hả?” Phỉ Ngâm Mặc vừa ra tới, Quý Lạc vội vã ra đón.

“Có chút giao hoạt.”

“Ta hỏi chính là —— Boss nhìn ra sao a? Đẹp trai hay rất xấu.” Quý Lạc liếm liếm tiểu răng nanh, con mắt phát sáng, “Boss thực sự là thần bí a, chẳng lẽ không biết, càng thần bí càng sẽ khiến người khác có ham muốn nhìn coi sao?”

“Người quan tâm đến hần nhiều hơn ta?” Hừ lạnh một tiếng, con mắt hẹp dài thâm thúy nheo lại, không vui.

“Hắc hắc, hiếu kỳ thôi!” Quý Lạc vẫn đang hưng phấn nói, chẳng tí ti ý thức được nam nhân đang có điểm ghen, “Người nghĩ xem a, hần không phải tuổi còn trẻ à? Vì cái gì muốn mở Noble! Dường một đám tiểu ngư lang, khẳng định mỗi ngày đều nghĩ chọn ai rồi chọn ai, cảm thấy chán ghét, sẽ kêu người mới đến!”

“Hiện tại ngẫm lại, loại sinh hoạt này hình như thực sự rất sảng khoái! Boss không hổ là Boss a~”

Quý Lạc càng nói càng hăng, khiến cho chính cậu giống như ở phía sau Noble, có một đám tiểu ngư lang hậu cung của Boss.

“Quý Lạc.” Nam nhân lạnh lùng nhúu mày, —— đêm nay cút ra ngoài phòng khách ngủ cho ta!”

44. Chương 44

Một tháng sau.

“Việc buôn bán tự nhiên nhất hồi sinh, nhị hồi thực.” Mặc Gia cầm điện thoại di động, ngữ khí tự tiểu phi tiểu, biểu tình trên mặt lạnh lùng, “Mặc Gia ta thái độ làm người thế nào, cái này tất cả đều biết.”

Một mặt gọi điện, một mặt tựa hồ là lo lắng.

“Mọi việc đều có mạo hiểm, nhưng không chỉ có người mạo hiểm, ta đồng dạng cũng có.” Mặc Gia mỉm cười, thanh âm trầm ổn, thận trọng, “Bất quá nói đi rồi nói lại. Tuy rằng loại giao dịch này luôn luôn lâu dài. Nhưng nếu như ngay từ đầu không tin tưởng đối phương, cũng là không có ý tứ gì Dù sao, nguồn cung cấp, cũng không chỉ có một nơi”

Mặc Gia ngữ khí cố ý trầm xuống.

Đích xác, một tháng này hần đại đao phá phủ đem mọi chuyện trong bang chỉnh đốn cải cách, trong đó đầu tiên chính là quyết định bắt đầu —— buôn bán thuốc phiện. Đây không thể nghi ngờ là cách kiếm tiền

nhANH NHẤT. TRẢI QUA MỐI LÁI TRUNG GIAN, HẮN ĐÃ TÌM ĐƯỢC MỘT NƠI LÀM NGUỒN CUNG CẤP, CHỈ LÀ ĐỐI PHƯƠNG ĐỐI KHÁCH HÀNG MỚI PHI THƯỜNG CẦN TRỌNG.

Tuy rằng Mặc Gia yêu cầu xây dựng quan hệ tốt đẹp, nhưng hắN cũng minh bạch, làm một lão đại hắc bang, tuyệt đối không thể một mặt lấy lòng nhượng bộ. Vì thế hắN mới nói với đối phương nguồn cung cấp cũng không phải chỉ có đối phương.

. Cho nên không sợ đối phương không tiếp sinh ý của hắN.

Đương nhiên, lời tuy nói như vậy. Nếu như vạn nhất đối phương thực sự cự tuyệt, những lời tuyên cáo tung hỏa mù này của hắN hoàn toàn vô dụng.

Mặc Gia không khỏi nhíu mày.

“Ha ha, nếu Mặc tiên sinh thẳng thắn như vậy, ta đây cũng nói luôn.” Đối phương cười khinh ra tiếng, tựa hồ không chút nào bị câu nói kia của Mặc Gia ảnh hưởng, “Không phải ta không tin người, chỉ là bỗng chốc muốn nhiều hàng như vậy, ta ở đây xác thực không có.”

Mặc Gia lúc này tâm nhất thời trầm xuống.

Lẽ nào chính mình lộ ra sơ hở? Thực sự Bị cự tuyệt?

“ Không quan hệ, buôn bán không cần nhân nghĩa. Trên đường có thể có nhiều thêm một bằng hữu cũng là chuyện tốt.” Cho dù ngực có dự cảm bất hảo, Mặc Gia vẫn đang trấn định đáp lời.

“Hảo! Nói hay lắm!” Đối phương dường như cực kỳ tán thưởng loại tính cách này của Mặc Gia, “Bởi những lời vừa rồi của người. Ta nhất định không để huynh đệ người khó xử.”

Mặc Gia giật mình, xem ra vẫn còn chút mặt mũi.

Với bản lĩnh hai câu nói, đối phương đã đổi xưng hô với hắN từ ‘Mặc tiên sinh’ thành ‘Huynh đệ’.

Rõ ràng đang lấy lòng.

Sợ rằng lúc trước những lời kia đều là thăm dò hắN

Mặc Gia không hề lên tiếng, thuyền trôi thuận lợi, chờ đối phương tự giảng hòa, quả nhiên, tiếp theo, đối phương chủ động mở miệng.

“Tuy rằng số lượng người muốn kia chúng ta trong tay tạm thời chưa có, bất quá một phần tư lượng vẫn đủ! Kỳ thực, vẫn còn các khách hàng đặc biệt khác muốn, nhưng hiện tại trước đưa cho người!” Đối phương tựa hồ bán cho hắN mặt mũi thật lớn.

Đồ cáo già! Mặc Gia dưới đáy lòng hừ một tiếng.

Lượng lớn kia rõ ràng là cho Thương Thiếu Hoa, kết quả Thương Thiếu Hoa bị bắt, nắm trong tay không thể xuất ra ngoài.

Bây giờ hết lần này tới lần khác nói muốn cấp riêng cho hắN

Đến nỗi phân lượng này, thật ra khiến sắc mặt Mặc Gia trầm xuống vài phần Phân lượng thoáng cái giảm thiếu bốn phần còn ba, trong quá trình giao dịch bị cảnh sát ‘tóm’, cũng phán không được bao nhiêu năm.

“Cái gì cơ, thiết!” Quý Lạc bất mãn trừng trừng nhìn bảng thông báo ngư lang nhân khí No.1 Noble, ảnh chụp lớn nhất phía trên đổi thành Phỉ Ngâm Mặc. Mà chính cậu biến thành vị trí thứ hai.

Ngay cả người chụp ảnh giống như đặc biệt thiên vị Phỉ Ngâm Mặc, đem cái loại phong vận từ đuôi mắt uốn lượn, môi mỏng lạnh lẽo, đồng tử hàn thu hoàn toàn bắt được. Ảnh chụp cực kỳ câu nhân, chỉ cần nhìn chăm chú, hai giây sau Quý Lạc liên cứng.

Càng khỏi nói, chen chúc tới kia, vây quanh bên người Phỉ Ngâm Mặc toàn là khách nhân.

“Sẽ không cần là trâu bò xích theo thói quen quyết định đi ăn máng khác a.” Quý Lạc bấu môi, cắn giận trừng mắt, cho dù bị những khách nhân tùy ý theo đuổi tầng bậc, như trước một bộ lạnh băng, hình như người khác đều thiếu nợ cậu tiền của Phỉ Ngâm Mặc.

“Đã nói với hần, ta cũng có thể hỗ trợ nằm vùng, điều tra vụ án này.”

“Vậy mà còn nói cái gì, chuyện của hần không cần ta nhúng tay!” Quý Lạc cầm lấy ly rượu đỏ uống một hơi cạn sạch, “Nhượng lão tử nhúng tay sao? Lão tử nhúng tay là vinh hạnh của người!”

Cậu nhỏ giọng nói thầm, đương nhiên không dám cho nam nhân nghe được.

“Di, ngày hôm nay vị rượu sao là lạ vậy?” Quý Lạc kỳ quái nhìn thoáng qua ly rượu trong suốt còn vương hồng sắc nhàn nhạt, “Chẳng lẽ là ta tức giận quá, liền vị giác cũng có vấn đề.”

Nghĩ vậy, Quý Lạc tại trong bụng cắn giận chửi mắng Phỉ Ngâm Mặc một lần!

Tên nam nhân này, càng ngày càng yêu nghiệt! Cậu dẫn nhiều người như thế tâm động không ngớt! Để xem hần xong việc thế nào, hừ hừ.

Như là có cảm ứng, Phỉ Ngâm Mặc quay đầu, tại tầng tầng vây quanh, đặc biệt đối cậu nhếch môi cười.

Quý Lạc kim lòng không đậu nuốt nuốt nước bọt, hầu kết nho nhỏ xuôi ngược chuyển động một phen. Cho dù hiện tại mỗi ngày buổi tối đều cùng nam nhân đặc biệt lẫn lộn trên giường, chính là vẫn bị nam nhân mê hoặc đến thần hồn điên đảo, một điểm chống cự cũng không có

“Ha ha, nhân khí đệ nhất, đem lão tử đá xuống, rất sáng khoái đi.” Tiểu răng nanh nhe ra, một ánh mắt như dao ném qua.

“Sao vậy, tức giận a?” Con mắt hẹp dài của đối phương nheo lại, rất là câu nhân, “Muốn ta bồi thường thế nào.”

“Từ nay về sau ba ngày đều phải bồi lão tử!” Tiếp tục sóng mắt tàn bạo phóng ra, “Ồ trên giường bồi lão tử! Những người vây quanh ngươi, toàn bộ cút hết cho ta!”

45. Chương 45

Lần này, tiểu móng vuốt nắm thành nắm tay, không tiếng động hướng nam nhân huơ huơ, nam nhân mà không đáp ứng, sẽ đánh đến đáp ứng.

Tiểu tử này, càng ngày càng bạo lực, hừ. Để xem lúc về hần phải hảo hảo ‘giáo dục’ cậu.

“Được!” Phỉ Ngâm Mặc trong ánh mắt tiểu ý càng đậm.

Quý Lạc lúc này mới cao hứng bưng bưng, tự tìm hứng thú. Tiện tay cầm chén rượu trên bàn trà, vừa mới đưa vào miệng, loại cảm giác kỳ quái càng thêm rõ ràng.

Không thể nào, lẽ nào cậu mới không được đệ nhất một cái.

Liền chất lượng rượu cũng không ngon nữa.

Mấy năm này, các loại rượu danh tiếng ở Noble cậu uống qua cũng tới mấy nghìn bình, nói ít đi thì cũng là mấy trăm.

Rượu của Noble rất đắt, nhưng là hàng thật giá thật, không có thật giả lẫn lộn. Sao ngày hôm nay, liền tiếp hai chai đều

Đúng lúc này.

Đột nhiên một tiểu ngư lang nhảy lên trên mặt bàn, sắc mặt ửng hồng, bắt đầu cởi bỏ y phục chính mình

Cả người giống như vừa cắn thuốc, có cảm giác lâng lâng, hành động hưng phấn cực độ

Động tĩnh này thực sự náo nhiệt.

Khách nhân trong phòng thoáng cái bị loại khác biệt hấp dẫn, toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người tiểu ngư lang kia, xem hắn tại phòng lớn Noble công khai biểu diễn thoát y.

Quản lý phân phó vài câu, mấy người bảo an lập tức tới, đem tiểu ngư lang cường chế từ trên bàn lôi đi.

Noble cao quý xa hoa.

Kiểu tiết mục dạ *** thế kia, cho dù có, cũng là mang tính cá nhân nội bộ khách quan trong một bàn, tại phòng lớn tuyệt đối không cho phép.

Điểm này, tất cả ngư lang Noble đều hiểu rõ. Thế nhưng tiểu ngư lang đó, vì cái gì mà

Mắt mèo màu hổ phách của Quý Lạc hiện lên một tia quang mang mê hoặc, cậu biết ngư lang kia, đến Noble một năm, không phải đẹp nhất, cũng không có gì đặc sắc, luôn không phải hồng bài của quán. Bình thường có điểm chất phác, thế nhưng không có thói quen cần thuốc.

Đường nhìn Quý Lạc chuyển qua bàn trà đối phương vừa đứng.

Trên đó có hai chén rượu, nửa bình hồng tửu.

Phục vụ đang muốn thu dọn khay cốc, Quý Lạc vội vã đi qua, “Chờ một chút.”

Quý Lạc cho dù không là nhân khí đệ nhất nữa nhưng phục vụ cũng không dám chậm trễ, liên tục gật đầu. Quý Lạc đem nửa bình rượu đó rót một chén, sau mới khoát khoát tay với người phục vụ, “Được rồi, dọn đi, không có chuyện của người nữa.”

Rượu đổ chảy vào cổ họng

Quả nhiên, vị đạo bất chính, chẳng lẽ

Quý Lạc con mắt đột nhiên sáng lên, nhìn một chút Phỉ Ngâm Mặc còn đang bị khách nhân vây quanh, tiểu răng nanh lóe sáng.

Quý Lạc rón ra rón rén hướng hầm cất rượu di chuyển.

Vừa nãy cậu đã hỏi thăm rõ ràng, loại rượu phục vụ kia cảm là mới nhập, cậu nhìn loại hồng tửu này, giá cất bình thường giờ trống không, trong khi những kệ khác còn đầy bình

Rốt cuộc là ở chỗ nào?

Mắt mèo mở to hưng phấn dò xét, Quý Lạc cười xấu xa, hắc hắc, Phỉ Ngâm Mặc, người không cho lão tử hỗ trợ à? Kết quả, chính lão tử phát hiện ra manh mối trước! Đã nói mà, ta đây khuôn mặt hạng nhất, đầu óc cũng là hạng nhất, cùng lão tử một chỗ, người thực sự được lời đó!

Nếu như đoán không sai, cậu đại khái biết Noble buôn lậu thuốc phiện ra sao! !

Tới cùng là cái kệ nào a!

Nhiều giá như vậy, tìm một hồi, cậu quả thực thấy đầu muốn choáng váng! Cậu cũng không phải người chuyên quản lý rượu, đầu chia rõ được.

Quý Lạc gần như nghĩ bỏ qua, lại thay đổi ý nghĩ.

Vì Phỉ Ngâm Mặc, phải nhẫn nại! Sự kiên nhẫn của cậu không tốt, phỏng chừng Phỉ Ngâm Mặc càng không! Đến lúc đó tìm ra rồi, cũng muốn ở trước mặt hắn khoe khoang một chút

“Các người mấy bình rượu kia nghe cho kỹ lời lão tử! Rượu có vấn đề mau mau hiện ra đây cho ta, lão tử kiên nhẫn có hạn, nếu như khiến ta tức giận, sẽ toàn bộ đập bể bọn người.” Quý Lạc đem những bình rượu đáng thương giả thành quân địch, hung hăng phóng lời.

Một loạt rồi một loạt kệ.

Không khí tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt, cực kỳ ôn hòa mà yên tĩnh.

Đột nhiên, Quý Lạc phát hiện —

Có một kệ đã trống không vị trí vài bình, trong khi rượu khác còn nguyên, một lọ không thiếu.

Tuy rằng mặt trên có dán nhãn, nhưng cậu đã quên, có đúng hay không lúc đó đã uống nhãn hiệu này?

“Sớm biết vậy đã đem chai đó nhìn kĩ chút, ai” Quý Lạc thì thào nói, lấy ra một lọ lật xem, “Cũng không biết phải cái này không.”

“Bất quá Hiện tại uống thử một ngụm cũng không muộn, hắc hắc.” Mắt mèo mở to đảo tròn, vì tự mình nghĩ ra chủ ý mà kiêu ngạo.

Một ngụm nuốt xuống.

“Là cái này! Là cái này!” Quý Lạc hưng phấn ôm bình rượu, đang muốn chạy ra ngoài đưa cho Phỉ Ngâm Mặc xem.

Quay người lại.

Một đôi mắt đen nhánh giống như ma quỷ, âm trầm chăm chăm nhìn cậu.

“A——” Quý Lạc sợ đến hét lên một tiếng.

Bình rượu trên tay ‘Ba’ rơi xuống đất, bể nát, rượu văng khắp nơi.

.

46. Chương 46

“Sao rồi? Vẫn chưa tìm được cậu ta?” Thanh âm Mặc Gia từ điện thoại truyền ra.

“Chưa.” Phỉ Ngâm Mặc bực bội tại trong phòng đi tới đi lui, có chút thô bạo xả cà-vạt, tiện tay ném xuống đất, “Từ tối qua đã không thấy về.”

Hắn tối hôm qua ở Noble vẫn chờ tiểu mèo hoang.

Đến cuối cùng, một cái bóng cũng không tìm thấy.

Tuy rằng biết đối phương khẳng định không dám ở sau lưng mình cùng mấy xú nam nhân khác lên giường, thế nhưng hắn cũng không dám liều lĩnh tin, mèo nhỏ của hắn mất tích

Cho tới bây giờ.

Hắn khẳng định Quý Lạc gặp phải nguy hiểm, thế là vội vã gọi Mặc Gia An Áp bọn họ cùng nhau hỗ trợ tìm kiếm.

“Chết tiệt!” Phỉ Ngâm Mặc hung hăng chửi bới, “Sớm biết thế lúc bắt đầu đã đem Noble cho nổ tung luôn rồi, đỡ phải tạo ra loại sự tình này!”

Nếu như Quý Lạc, Quý Lạc cậu ta

Hắn chưa từng lo lắng cho an nguy một người như vậy

“Phỉ Ngâm Mặc, ta là Đoan Mộc Trữ.” Một cuộc điện thoại cường chế xen vào, “Cái khác không cần hỏi nhiều. Ta gọi điện muốn nói cho người vài tin tức, ta đã âm thầm hỏi qua tất cả phục vụ sinh, trong đó có người nói, tối hôm qua Quý Lạc đến hầm cất rượu. Sau đó thì không ai nhìn thấy Quý Lạc nữa. Có khả năng đó là nơi cậu ta mất tích.”

“Còn có, toàn bộ băng ghi hình trong hầm rượu đã bị người lấy đi. Người kia chính là quản lí của Noble. Ta nghĩ Nếu như Quý Lạc còn sống, người kia có thể đã biết kế hoạch của các người, các người phải cẩn thận một chút.”

“A Mặc, đối phương muốn sớm tiến hành giao dịch thuốc phiện!” Tín hiệu ngắt, thanh âm Mặc Gia truyền đến, “Ta nghĩ bọn họ hay là đã phát hiện”

“Uy uy, đừng đánh, đừng đánh. Ta thực sự cái gì cũng không biết.” Quý Lạc bị người ném tới một kho hàng chật vật né tránh, hai tay ôm lấy đầu, thân thể cuộn thành một khối.

“Người tốt nhất mau thành thật nói ra!” Quản lí phát phát tay, mấy tên thủ hạ nhất thời đành chỉ quyền đâm cước đá, “Kino a, người ở Noble đã mấy năm, ta cũng không muốn đối đãi với người như vậy. Thế nhưng người không nói, ta thực sự rất khó xử lí a.”

“Quản lí, người vì cái gì mà phải buồn lậu thuốc phiện, Boss đối với người không tốt sao.” Quý Lạc khóc lóc hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhân cơ hội hỏi.

“Boss cư xử với ta đương nhiên không tệ.” Quản lí ngồi xổm xuống, nhân thần có chút thương hại nhìn Quý Lạc, “Bất quá, trên Boss còn có Boss lớn hơn, coi như Đoan Mộc Trữ cũng không dám phản kháng hẳn đi.”

“A như thế thực lợi hại, là ai a.”

“Được rồi, đừng nghĩ kéo dài thời gian.” Quản lí cười lạnh một tiếng, lấy tay vỗ vỗ mặt Quý Lạc, “Người mau ngoan ngoãn thú nhận! Rốt cuộc là ai phái người tới, nhúng tay vào chuyện này đến tột cùng còn có ai!”

“Ta, ta không biết ta thật là trong lúc vô tình”

“Hừ, còn ngoan cố!” Quản lí đứng dậy, vung tay lên.

Một trận quyền đâm cước đá, Quý Lạc nhất thời nhân mạo kim tinh.

“Ôi, đừng đánh mà Đau quá, đau quá Đừng đánh, đừng đánh Ta nói, ta nói Là, là Mặc Gia kêu ta làm Hắn, hắn cho ta một số tiền, sai ta tìm xem ở Noble có thuốc phiện hay không”

“Mặc Gia, là hắn?”

“Đúng đúng, chính hắn. Thật đó!” Quý Lạc mạnh mẽ gật đầu.

Mặc Gia, ai bảo người dám tranh Phỉ Ngâm Mặc với lão tử! Lúc này không hại người thì hại ai! Quý Lạc xấu xa nghĩ. Lại không thấy rằng, chính mình đang không đứng đắn.

47. Chương 47

Đêm khuya. Tại kho hàng.

“Mặc Gia, người tới rồi sao?” Thanh âm trầm thấp nam tính từ trong bóng đêm truyền ra.

“Đương nhiên. Chúng ta sẽ giao dịch, sao ta có thể đến muộn chứ?” Mặc Gia đến gần nhà kho, ở đây là địa điểm mà y cùng đối phương đã hẹn. Theo sau Mặc Gia có ba bảo tiêu, tây trang hắc sắc, kính râm hắc sắc, súng lục hắc sắc, mang theo vẻ nghiêm túc.

“Tốt.” Đối phương dần từ chỗ tối đi ra.

Là một người trung niên.

Con mắt không lớn, nhân thần cũng rất sắc bén. Sống mũi thẳng tắp. Cho dù tuổi đã ngoài bốn mươi, thân thể vẫn rắn chắc như trước.

Nếu như Đoan Mộc Trữ ở chỗ này.

Hắn nhất định sẽ nhận ra.

Người kia, chính là phụ thân hắn. Hiện giữ chức tộc trưởng gia tộc hắc đạo Đoan Mộc.

“Như vậy dựa theo giao ước đã định, chúng ta hiện tại tiền trao cháo múc.” Mặc Gia mỉm cười phát tay. Liền lúc đó một tên bảo tiêu lập tức bê một cặp va-li màu bạc. Dem mở ra, bên trong là một loạt những chồng tiền xếp đều phủ kín va-li, nhìn qua cực kì hấp dẫn.

Đoan Mộc khẽ cười.

“Tốt. Ta thật cao hứng, người có thể hết lòng tuân thủ lời hứa.” Hấn vẫy tay, bốn phía kho hàng đột nhiên tràn lên vô số người mang theo súng. Họng súng đen bóng nhắm ngay đoàn người của Mặc Gia.

Mặc Gia thất kinh, sắc mặt biến hoá.

“Đoan Mộc, người định làm gì!”

“Ta đây là làm gì ư?” Đoan Mộc nhếch miệng, ngoắc một ngón tay. Quý Lạc mặt mũi bầm dập bị người đẩy ra, chật vật té trên mặt đất.

“Ta hỏi, người phái tiểu quỷ này đến Noble điều tra là sao?”

“Quý Lạc, người” Người còn chưa có chết a.

“Mặc Gia, cứu ta, cứu ta với, là người sai lão tử, không, sai ta tới Noble mà.” Quý Lạc vội vã lớn tiếng gào khóc, “Vì người, vì ca người, ta thực sự thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn Ô ô, người xem mặt lão tử đi đều bị đánh thành như vậy” Con mẹ nó, nếu không phải vì ca người, lão tử ta không thèm hợp tác với người diễn trò.

“Được rồi!” Thực sự là huyền não. Mặc Gia khó có thể chịu được thanh âm xuyên óc của Quý Lạc.

“Người muốn gì?” Mặc Gia nhìn về phía Đoan Mộc.

“Cái này” Đoan Mộc giống như tự hỏi một chút, sau mới cười cười, “Đương nhiên, không thể để các người sống!”

Lập tức vung cánh tay.

“Lên!” Thanh âm lãnh khốc vô tình.

“! —” Một đạo thanh âm lớn hơn cả tiếng Đoan Mộc.

Nương theo tiếng nổ mạnh thật lớn, ánh lửa đỏ rực bốc đến tận trời, nối tiếp theo, không khí truyền đến từng đợt nóng rực, nhiệt độ cao phả vào mặt, ngọn lửa vô tình cấp tốc liếm lên toàn bộ nhà kho cũ nát.

Không khí như mặt kính bị bóp méo.

Người đứng trên mặt đất, còn có thể cảm nhận được loại rung động mãnh liệt. Thậm chí vài tên thủ hạ của Đoan Mộc đều nghĩ là động đất bạo phát, thân thể đứng không vững, lung lay sắp ngã.

“A, có bom! Nơi này có bom, chúng ta sẽ bị nổ tung!” Quý Lạc thừa dịp lộn xộn rống lớn.

Như là phụ họa cậu, tro bụi từ những kẽ nứt trên các bức tường nhà kho không ngừng rơi xuống, đúng ý nhưng cũng rất nguy cấp. Trong khoảng thời gian ngắn, lòng người hoảng sợ, dù cho bọn họ cầm súng thế nhưng cũng vô pháp chống lại bom nổ.

“Mau! Giết hấn cho ta!” Chỉ có lão đại Đoan Mộc lúc này còn có thể bảo trì lãnh tĩnh.

“!—!—” Thêm vài tiếng nổ.

Tựa hồ một tiếng so với một tiếng, như là sấm rền, khiến người ta sợ hãi không ngớt.

Hỏa quang hùng hực bao trùm hoàn toàn nhà kho, ngọn lửa màu đỏ tươi lan tỏa bốn phía, tại giữa đêm khuya tĩnh mịch càng thêm kinh tâm động phách

Người người muốn sống đều mau chóng chạy trốn.

Cả kho hàng nhất thời lộn xộn, trong khoảng thời gian ngắn, đoàn người hoang mang chạy loạn.

“A, cũng bị nổ chết, mọi người chạy mau chạy mau a” Quý Lạc chọn đúng thời cơ, một mặt len lén theo Đoan Mộc chạy trốn, một mặt loạn rống vài tiếng, loại tăng cường đe dọa này rất hiệu quả.

“Oa oa, lão tử trốn được rồi, trốn được rồi!” Quý Lạc vui vẻ nắm lấy y phục của Mặc Gia, “Ca người đâu? Ca người ở đâu?”

“Buông tay!” Mặc Gia đen mặt, dùng sức đánh vào tiểu móng vuốt của Quý Lạc.

Quý Lạc thông minh rút lại, Mặc Gia tự đập vào tay mình. Mẹ nó! Đau thật!

“Hắc hắc, người có thể đánh mạnh chút nữa nha!” Quý Lạc hướng Mặc Gia cười, mắt mèo mở to chớp chớp, vẻ mặt đầy tinh quái.

Tại đây một bầu không khí hoảng sợ, lửa lớn ngút trời, bụi bặm không ngừng từ trần nhà kho trên đỉnh đầu rơi xuống.

Tại đây một mảnh thanh âm âm ỉ.

Trong lúc bọn họ còn chưa thoát ly nguy hiểm. Mặc Gia đột nhiên không biết vì cái gì mà cảm thấy thiếu niên có cặp mắt màu hổ phách cùng những tiểu răng nanh kia, rất khả ái.

“Tới địa ngục đi!” Mặc Gia lạnh lùng một tiếng, “Ca ta ở ngoài đó.”

“Phải không vậy? Oa oa, lão tử phải đi tìm hắc!” Quý Lạc hưng phấn chạy đi, ngay cả thương tích trên người cũng không thấy đau, “Lúc này mới thật là con mẹ nó kích thích a!”

Đúng lúc đó.

Quý Lạc đột nhiên mạnh mẽ bỏ nhào về phía Mặc Gia.

“Uy, người làm gì vậy!” Mặc Gia lạnh mặt quát, sau một khắc, hắc liên phát hiện, thân thể Quý Lạc chấn động một chút, rồi mới ngã vào người hắc.

“Người, người” Mặc Gia trong nháy mắt sợ ngây người, chỉ còn phản ứng theo bản năng, tay run run đỡ lấy Quý Lạc.

“Ngô Con mẹ nó Lão tử thực đau quá” Trên trán Quý Lạc thoáng cái đã phủ đầy mồ hôi lạnh, run giọng nói.

“Người bị thương ở đâu?” Y khẩn trương muốn chết.

“Đừng động, đừng động! Tay ta, trúng đạn sượt qua Cánh tay lão tử đau quá Ôi!”

“Kiên!” Mặc Gia tức giận đem Quý Lạc ra bên ngoài, y thiếu chút nữa còn tưởng rằng Quý Lạc bị thương ở chỗ trọng yếu nào, hại y lo lắng như vậy. Y phụ trách đưa thiếu niên đến trốn ở một chỗ ẩn nấp, vừa nhìn về phía tiếng súng nổ.

Chỉ thấy trong bóng người lộn xộn.

Nhân thần sắc bén của Đoan Mộc vẫn đang trấn định tự nhiên dừng lại, trong tay lão luyện cầm một khẩu súng, nòng súng nhỏ vẫn còn bốc khói. Giữa ánh lửa, Đoan Mộc nhếch môi cười, ánh mắt chứa muôn vàn hung ác độc địa, từng bước một đi tới chỗ hai người.

Người này, sẽ không bỏ qua cho bọn họ. . . . Mặc Gia trong đầu đột nhiên hiện ra ý nghĩ này.

Đích xác!

Đoan Mộc không thể dễ dàng an vị trên chiếc ghế tộc trưởng gia tộc hắc đạo Đoan Mộc như vậy. Cái gì là buông tha, cái gì mà không thể buông tha, y trong lòng phi thường rõ ràng.

“Được rồi! Phụ thân!” Một thanh âm thanh lệ đột nhiên xuất hiện trước mặt Đoan Mộc, đứng chắn trước hắc.

“Đoan Mộc Trữ?” Đoan Mộc đôi mắt lạnh lùng thâm sâu nói, sau mới nhẹ nhàng mỉm cười, “Người muốn ngăn cản ta? Chỉ bằng người?”

“Ta đương nhiên biết, ta một mình sao có thể ngăn cản phụ thân.”

Đoan Mộc Trữ đôi mắt hình vành trăng cong lên, không chút nào khiếp đảm trả lời nam nhân trước mặt, nhàn nhạt cười. “Phụ thân lợi dụng Noble của ta buôn lậu thuốc phiện. Dem nhi tử của chính mình làm lá chắn, ta sao có thể cản trở được a?” Dáng cười nhàn nhạt như trước, thế nhưng không biết vì cái gì lần này, làm cho người ta cảm thấy có chút bí ẩn.

“Người cũng đừng nói thảm thương như thế.” Đoan Mộc nhân thần lạnh lùng, “Người không phải sớm đã đem toàn bộ tiền vốn ra ngoài, còn mở cái NoblePlus, đem người của ta đều áp đến đó !”

“Còn có, ta có đúng là phụ thân của người không, ta và người đều minh bạch.”

Đoan Mộc Trữ gần như có một giây không nói gì, sau mới ngẩng đầu, một lần nữa cười cười, “Mặc kệ cha đối ta làm loại sự tình gì, ta đều nhớ kỹ ơn cha dưỡng dục.”

Đoan Mộc chấn động, con mắt nheo lại, nhìn sâu vào Đoan Mộc Trữ, nhưng không nói gì mà quay người đi.

“Người thả hân.” Lộng phá xong, Phỉ Ngâm Mặc tiến nhập kho hàng, nhìn bóng lưng đối phương liếc mắt.

“Sổ sách ta đã giao cho người.” Đoan Mộc hướng Phỉ Ngâm Mặc nhợt nhạt cười, “Dựa theo giao ước trước của chúng ta. Tiêu diệt hang ổ này. Noble không bao giờ có khả năng buôn lậu thuốc phiện nữa.”

Phỉ Ngâm Mặc hừ lạnh một tiếng, cái gì cũng chưa nói, bước nhanh tới bên người Quý Lạc.

Ngày đó thiếu niên này, ngay từ đầu đã nói với hân.

Y biết kẻ buôn lậu thuốc phiện là ai.

Y có thể cùng hân hợp tác. Có thể giao ra sổ sách cũng có thể cùng hân phá trọn hang ổ này, thậm chí có thể chịu trách nhiệm mọi chuyện. Nhưng y không thể đem chủ mưu thật sự giao cho hân.

Sau mới hỏi: “Có nguyện ý hay không?”

Hân tại Noble, thân phận cũng bị đối phương vạch trần, hân ở trong tay đối phương, căn bản không có cách cự tuyệt, bằng không

“Bị thương?” Nhân thần hung ác độc địa. Sớm biết vậy vừa rồi sẽ không dùng bom giả, trực tiếp dùng hàng thật, nổ chết tên Đoan Mộc kia.

“Đúng vậy, Quý Lạc vì ta trúng đạn” Mặc Gia nhìn Phỉ Ngâm Mặc, ngữ khí có chút xấu hổ.

Phỉ Ngâm Mặc trên mặt càng thêm lạnh vài phần, một phát ôm lấy Quý Lạc, dùng kiểu bế công chúa mà ôm Quý Lạc đi.

Phỉ Ngâm Mặc càng chạy càng nhanh, đem Mặc Gia vứt phía sau.

“Uy, mặt người sao cứng ngắt vậy, gặp lão tử làm người mất hứng a?” Vừa kinh qua một hồi hỗn loạn, cậu trong lòng còn sợ hãi, vì cái gì mà đem bản mặt như thế đối xử với cậu.

“Hừ, chính người tự kiểm điểm.”

“Chẳng nhẽ là chuyện đêm đó ta phát hiện bọn họ đem thuốc phiện hòa vào rượu, chưa kịp nói cho người?” Quý Lạc mặt đau khổ, dùng cánh tay không trúng đạn xoa xoa mắt, “Lão tử biết lỗi rồi, cái mắt bị bọn họ đánh rất đau nhức.”

“Không phải cái này.” Phỉ Ngâm Mặc cười lạnh một tiếng, vừa ôm Quý Lạc nhưng vẫn rất ôn nhu.

“A, không phải chuyện đó?”

“Uy, người nói đi, lão tử mới cứu tử nhất sinh, còn trúng đạn a!”

“Người đỡ đạn giúp Mặc Gia làm chi? !” Nam nhân mặt mũi khó chịu, “Người là tình nhân của hân, hay là thuộc hạ? Liều mạng như thế.”

“Hân, hân”

“Nói cái gì, lớn tiếng lên.”

“Lão tử đang nói, hân là đệ đệ người!” Quý Lạc quát, mắt mèo mở to trừng đối phương, “Sau này chúng ta cùng một chỗ, dù sao vẫn muốn người nhà người đồng ý chúc phúc! Vì hân đỡ đạn, lão tử đây là yêu ai yêu cả đường đi, hiểu chưa hả!”

“Thực sự chỉ xem hân là đệ đệ ta.” Phỉ Ngâm Mặc vùng giữa trán thần sắc nhu hòa chút ít.

“Vốn là vậy! Nếu không phải coi hấn là đệ đệ ngươi, lão tử quản hấn đi tìm chết làm gì.”

“Sau này không cần quan tâm hấn. Hấn da dày thịt thô, không chết được.”

“Uy có ca ca nào nói đệ mình thế không.” Quý Lạc trên trán hiện ba đường hắc tuyến.

“Nói chung, ngươi chỉ cần hầu hạ mình ta cho tốt là đủ rồi.” Ngữ khí ra lệnh.

“Ngao, lão tử đã biết! Ngươi ghen a, ngươi vừa ăn dấm chua đệ đệ mình! Ngao, ” Quý Lạc mê đắm sờ soạng khuôn mặt tuần mỹ cực điểm của Phỉ Ngâm Mặc, “Phỉ cảnh quan, ngươi thực sự yêu lão tử mà.”

“Tới địa ngục đi! Về nhà ta phải hung hăng nghiêm phạt ngươi.”

“Phạt đi, nghiêm phạt ta đi! Ta rất sợ đó~” Tiểu răng nanh hưng phấn lóe sáng.

Dưới ánh trăng, ngân sắc vương đầy trên mặt đất, ái muội, triền miên.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-mieu-tuan-duong-phap>